

Thiên Thần Hộ Tình

Contents

Thiên Thần Hộ Tình	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	7
4. Chương 3	13
5. Chương 4	19
6. Chương 5	25
7. Chương 6	31
8. Chương 7	37
9. Chương 8	43
10. Chương 9	49
11. Chương 10	55

Thiên Thần Hộ Tình

Giới thiệu

Edit: Fearane Trong một bức tranh miêu tả về thiên sứ rất khác biệt. . . . Bởi đôi cánh trắng ngần bị bể gãy, tan tác k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-ho-tinh>

1. Chương 1: Mở Đầu

Trên tầng mây phía chân trời xa xôi, có một nơi có thể nhìn xuống loài người bên dưới mặt đất.

Chỉ cần trong lòng nghĩ về một người, sau đó nhẹ nhàng vén lên tầng mây, người ta tưởng nhớ sẽ ở ngay trước mắt.

Khi mới lên đây, mọi người thường đến nơi đây tìm kiếm người trong lòng, bởi, không thể yên tâm được.

Muốn biết khi mình không ở bên, người đó vẫn sống tốt chứ? Có phải lại bởi công việc bận rộn mà quên chuẩn bị đủ áo ấm cho mùa đông, quên khi đói bụng thì kiếm bữa cơm ngon, quên mình đã rời đi rất lâu rồi, không cần phải khóc thương trước kỷ vật nữa?

Song, là thời gian quên đi lòng người, hay lòng người chắt dút thời gian? Sau một quãng thời gian, mọi người sẽ không tới đây vén màn mây lên nữa. Là bởi nhìn thấy kết quả mình hi vọng? Hay sợ phải thấy điều mình không muốn thấy?

“Cô tính ở đây đợi bao lâu nữa?” Giọng nói tuyệt đẹp dịu dàng quan tâm hỏi thăm chủ nhân đôi tay đang vén màn mây. Cô đã ở đây đợi rất lâu rồi.

Mỉm cười đầy xót xa, cô nhìn về phía chủ nhân của giọng nói. Về ngoài hoàn mỹ, hào quang rực rỡ, cộng với đôi cánh trắng tinh ngần. Cô biết đây là ai, một thiên sứ, một thiên sứ xinh đẹp có vẻ ngoài đôi nét tương tự cô.

“Đợi tới khi trong lòng tôi không còn lo âu mới thôi.”

Thiên sứ giơ tay lên, lớp mây đã kếp lại một lần nữa mở ra, đôi mắt xanh thăm vô tà chuyên chú nhìn người cô bé quan tâm, lông mi dài khẽ chớp động. Ngài biết người kia, bởi ngài từng nhìn thấy người kia qua một đời người, ở bên cạnh cô một đoạn thời gian, nghe cô kể từng câu chuyện nhỏ.

“Vậy sẽ là một khoảng thời gian rất dài.” Ngài không quản hạt tương lai nên sẽ không biết được kết cục cuối cùng, không nói cho cô bé biết được cô còn phải chờ đợi bao lâu.

Ngờ đâu, cô bé mỉm cười lắc đầu, đôi mắt như nhìn thấu tất cả đôi vào thiên sứ, tròng mắt cũng tỏa hào quang. “Không phải, sẽ không dài lắm đâu, một kiếp là đủ rồi.”

Ngài nghi ngờ nhìn xuống dưới trần gian, không phát hiện bất kì bất thường nào.

“Có chuyện gì xảy ra ư?” Ngài cũng nhìn xuống một chỗ giống cô, vì sao không nhận thấy bất kì điềm báo nào? Chẳng lẽ cô bé này có tiềm năng dự đoán?

Lại lắc đầu, cô bé đáp. “Không phải chuyện sẽ xảy ra, mà là chuyện đã diễn ra từ cách đây rất lâu rồi. Đoạn thời gian ấy, tôi cũng không biết đã diễn ra những chuyện gì?”

Đôi mắt xanh của thiên sứ chớp chớp, trong nó ngoài nghi ngờ còn có chút nói quá.

“Lời của cô càng ngày càng khó hiểu...”

Cô bé bật cười ha hả, không chớp mắt nhìn vào đại dương xanh thăm đối diện.

“Người không cần phải hiểu, thiên sứ. Lúc thời cơ đến, người mặc nhiên sẽ hiểu.”

Một lần nữa cô bé ngồi xuống nhìn chăm chú cuộc sống dưới tầng mây. Thiên sứ sau lưng cũng chăm chú nhìn, như quá khứ giống nhau lặng lẽ bên cạnh cô quan sát.

Hiểu? Hiểu gì chứ? Khi nào thì hiểu?

2. Chương 1-2

Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào?

Phát hiện bản thân thích nhìn đứa bé trai tự do thoải mái lăn lộn trên cỏ, nghịch cả buổi trưa đến toàn thân đầy bùn đất, để cho mẹ giận dữ xách cổ vào trong nhà, nhưng vẫn lưu luyến nhìn về phía bãi cỏ.

Cùng một bãi cỏ như nhau, cùng một khu vườn giống nhau, vậy mà đứa trẻ lại có thể thoải mái chạy nhảy lăn lộn, không quan tâm gương mặt nhỏ nhắn sẽ bị trầy xước, cũng chẳng lo bị cỏ cào cho xây sát đầy người... So với mình... khác biết bao nhiêu...

Phù! Một chết đi được, biết thế không vác cả đồng thứ theo như vậy, chết mất thôi.

Bạch Thiên Vũ thở hồng hộc, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, một mối ngồi trên cái va li to oành. Từ mức độ tái nhợt của khuôn mặt, có thể nhận thấy người này vừa mới làm việc gì đó quá sức.

Nói ra thì thật mất mặt, nhưng quả thật chẳng phải công cán vĩ đại gì cho cam! Chẳng qua là lỡ dại xách một cái va li quá khổ mà thôi.

Nhìn đồng hồ đeo tay, hai cây kim chỉ chính xác năm giờ hai mươi bốn phút, đôi môi cong lên thành một nụ cười thoáng qua, khiến cho dung mạo đã khác với người thường lại càng xuất sắc hơn.

Nói dung mạo khác với người thường thực sự không phải chê bai gì, mà ngược lại còn muốn khen ngợi nữa. Bởi đó thật sự là một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, người từng thấy nó tuyệt đối sẽ không cho rằng trên đời này còn có khuôn mặt nào đẹp hơn thế nữa. Nhưng vẻ đẹp xuất sắc như vậy lại không đem đến cảm giác xa cách mà thực tế lại khiến người ta cảm thấy quen thuộc, như là đã biết từ lâu vậy, khiến bản thân vô thức muốn tiến đến làm quen. Mà lạ kỳ hơn nữa là dung mạo này khiến ta không thể phân biệt được đây là nam hay nữ. Nếu là nam, thì ngũ quan nhu hòa như nước, da dẻ mịn màng dường như không đúng nếu là nữ, lại mất đi một phần âm nhu, nhưng không giống dương cương. Nói tóm lại, gương mặt này bảo nam cũng được, bảo nữ cũng chẳng sai, trên cõi đời này hoàn toàn không thể tìm ra gương mặt trung tính tuyệt đối hơn thế.

Vén mớ tóc mai ướp nhẹp chắn ngang tầm mắt, cởi bớt hai nút áo trên cùng, lộ ra bộ ngực bằng phẳng cùng cục xương hơi lồi nơi cổ giúp mang đến câu trả lời cho gương mặt đầy nghi vấn. Đây là một nam nhân, dù vẻ ngoài có chút gầy gò, nhưng đây tuyệt đối là một nam nhân.

Đôi mắt ôn hòa nhìn về phía đường cái đột nhiên toát lên sự vui vẻ. Một chiếc xe màu nâu hổ phách chậm chậm đi về phía ga-ra gần chỗ Bạch Thiên Vũ đang ngồi. Cửa sắt từ từ nâng lên, một đứa bé trai khoảng chừng bốn năm tuổi từ chỗ ghế phụ mở cửa chạy đến bên cậu, đôi mắt trong veo mở to, tò mò mà hưng phấn nhìn Bạch Thiên Vũ.

Cậu rất thích trẻ con, vì thế liền không tự chủ bế đứa bé cho ngồi lên đùi mình, mỉm cười dịu dàng.

Đứa bé đột nhiên đưa tay chạm vào mặt Bạch Thiên Vũ, nhìn thật kỹ, sau đó dùng sức ôm lấy, gương mặt bé bồng chôn sâu vào vai cậu. “Mẹ!” Tiếng hít sâu vào vang lên thật rõ bên tai, như thể đứa trẻ kia muốn đem mọi mùi vị trên người cậu hít vào trong thân thể.

Bạch Thiên Vũ mỉm cười, vỗ nhẹ lưng đứa bé, cũng chẳng sửa sai cách gọi của nó, tầm mắt nhìn về phía người đàn ông cao lớn đi ra từ gara. Một đôi mắt sắc bén không chút thân thiện nào nhìn cậu chằm chằm. Đôi môi mím chặt như đang đè nén điều gì vậy. “Con trai, buông ra.” Cậu nói đầu tiên ra khỏi miệng, nghe đã biết là một người có thói quen ra lệnh.

Đứa bé nghe thấy giọng cha, ngay lập tức nhảy khỏi người Bạch Thiên Vũ, bắt chước cha mình mà nhìn chằm chằm vào cậu, trong đôi mắt còn ngân ngấn nước. Sau đó xoay người, ngẩng đầu nói. “Cha, rất giống...”

Người đàn ông cao lớn kia biết rõ con trai muốn nói gì, bàn tay siết chặt hơn, ngăn cản bé nói tiếp. Từ lúc còn ở trên xe, anh đã sớm nhìn thấy ngồi trước cửa nhà một người con trai với vẻ ngoài y hệt người vợ quá cố của mình. Trái tim yên lặng đã lâu bỗng nảy lên một cái. Nhưng hết thấy cũng chỉ là tương tự mà thôi. Bởi dù có yêu người vợ qua đời đã lâu của mình đến thế nào đi chăng nữa, anh cũng phải thừa nhận cậu trai này xuất sắc hơn vợ mình nhiều, như thể gương mặt của vợ chính là nhân loại bất chước kiệt tác của trời cao mà thôi.

Bạch Thiên Vũ đứng dậy, lấy một lá thư từ trong túi ra. “Xin chào, anh là Nhạc Chấn Vũ có phải không? Tôi là bạn qua thư đồng thời là người tài trợ của Hiếu Thần, Bạch Thiên Vũ. Hân hạnh được làm quen.” Nụ cười ảm áp trên mặt hoàn toàn không bởi sự lạnh lùng của Nhạc Chấn Vũ mà thay đổi, vẫn toát lên niềm vui tự tận đáy lòng. Đôi mắt thỉnh thoảng di chuyển sáng đứa bé bên cạnh, thừa dịp Nhạc Chấn Vũ đang đọc thư mà nháy mắt với nó mấy cái, khiến bé vui vẻ cười theo.

Nhạc Chấn Vũ đọc qua bức thư rất nhanh, bên trong đúng là nét bút của hiệu trưởng cô nhi viện của Hiếu Thần. Hiếu Thần trước kia rất hay kể với anh về việc mình có một người tài trợ vô cùng tốt, chẳng những bỏ tiền cung cấp ăn học cho cô, lại còn thường xuyên viết thư thăm hỏi động viên nữa.

Theo cách nói của cô, còn tưởng rằng người tài trợ kia là một người trung niên tuổi đã cao mà không có con, không ngờ rằng chẳng những trẻ tuổi đến vậy, lại còn có vẻ ngoài tương tự với Hiếu Thần. Liệu có khi nào là anh em với nhau không?

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của anh, Bạch Thiên Vũ xấu hổ cười. “Hiếu Thần là do tôi trên đường đi học ngang qua cô nhi viện thì phát hiện ra. Cảm thấy cô bé cùng mình có vẻ ngoài khá giống nhau, lại không được có được hoàn cảnh như nhau, thế nên quyết định tài trợ cô bé, hoàn thành tâm nguyện của bản thân. Anh có thể yên tâm, cha mẹ tôi sau khi sinh ra tôi cũng đã quyết định làm phẫu thuật triệt sản

rồi. Nên Hiểu Thần tuyệt đối không phải là con của gia đình tôi, mặc dù nhiều lúc tôi cũng mong là phải, thậm chí cha mẹ tôi cũng thế.” Cha mẹ rất thích trẻ con, nhưng sau khi cậu ra đời liền quyết định không sinh nữa, chỉ vì một kết cục cơ hồ đã được định trước.

“Cậu tới nơi này để làm gì? Hiểu Thần cũng đã qua đời hơn hai năm.” Cẩm lá thư trả về cho cậu, nụ cười rớt rã như ánh mặt trời kia làm anh cảm thấy đau nhói.

Anh nên cảm kích cậu, nếu không nhờ sự tài trợ của cậu, Hiểu Thần sẽ không nhanh như vậy trở thành một cô gái vui cười không sầu lo, sẽ không cùng anh gặp nhau trong ngôi trường với học phí đắt đỏ, không quen biết, không yêu nhau... Nhưng khi nhìn thấy một gương mặt tương tự, nghĩ đến việc Hiểu Thần cũng hay cười với anh như vậy, trong lòng anh không cách nào không đau, không cách nào không oán! Tại sao người này có thể ở đây sống thật tốt, còn Hiểu Thần của anh lại không thể không chết?

Bạch Thiên Vũ nhìn thấy nỗi đau sâu trong đáy mắt anh mà thất lòng, nụ cười sáng lạng chuyển thành nhu hòa như nước, như muốn xoa dịu nỗi đau của anh vậy. “Vì tôi đã hứa với Hiểu Thần một chuyện, cho nên mới tới đây...” Cũng vì hoàn thành tâm nguyện của bản thân.

“Cậu nói đến chuyện vẽ thiên sứ?” Hiểu Thần từng bảo, sở dĩ cô thích vẽ thiên sứ, là bởi người tài trợ của cô thường xuyên kể cho cô nghe về thiên sứ qua thư. Còn biết được là so với cô, một họa sĩ nổi danh về vẽ tranh thiên sứ, người đó thậm chí còn vẽ đẹp hơn nữa. Chính vì thế cô luôn mong có một ngày, người tài trợ có thể tự mình tới, hoặc để cô đến nhìn xem người đó vẽ. Tiếc thay, hi vọng vẫn mãi chỉ là hi vọng. Bạch Thiên Vũ không đến vẽ cho cô xem, cũng chẳng nói cho cô biết chỗ mình ở. “Cậu không thấy bây giờ mới tới thì đã quá muộn rồi sao?” Đợi người ta chết lâu thật lâu vậy mới tới, rốt cuộc cái tâm nó nằm ở chỗ nào?

“Có lẽ vậy. Nhưng cũng chỉ tới bây giờ tôi mới có biện pháp.” Cậu sao lại không muốn tới sớm hơn chút, nhưng nếu chỉ cần muốn là có thể làm được, thế gian này đâu đến nỗi nhiều phiền não đến thế. “Huống chi, bây giờ vẽ, cô ấy vẫn thấy được.”

“Cậu...”

Không đợi anh lên tiếng mắng, Bạch Thiên Vũ đã mỉm cười, yên lặng nhìn anh, yên lặng nhìn bầu trời. “Ở trên ấy, Hiểu Thần nhất định có thể thấy được.”

Nụ cười tinh khiết nhưng thần thánh của cậu khiến anh nhớ tới Hiểu Thần, cô cũng hay cười như vậy, cũng đều là nụ cười như thiên sứ, nhìn lên trời xanh. Điểm khác nhau chính là, lúc cậu trai này cười bốn phía như tỏa hào quang, trong nháy mắt giống như đang mang một đôi cánh trắng ngần.

Hình bóng Hiểu Thần dần biến mất, thay vào đó chính là hình ảnh thiên sứ mà Hiểu Thần từng vẽ, cho dù cậu không có tóc vàng, không có mắt xanh...

“Đây chính là phòng vẽ của Hiểu Thần, bên cạnh là cầu thang dẫn lên phòng trên, bên trong có phòng ngủ cùng nhà tắm... Cậu tính ở lại đây trong bao lâu?” Anh không tính làm một chủ nhà tốt, càng không phải một chủ nhà hiếu khách, người này có thể càng mau rời khỏi nhà anh, rời khỏi cuộc sống của anh càng nhanh càng tốt. Không biết tại sao, kể từ khi người này xuất hiện, trong lòng anh không còn bình thản như trước, mà thứ anh không cần nhất bây giờ chính là kích thích.

Đáng tiếc là Bạch Thiên Vũ không có ý toại lòng anh. “Tôi không biết được mình sẽ ở lại trong bao lâu. Đợi đến lúc thu thập đủ tư liệu mới bắt đầu vẽ, tôi vẽ cũng không được nhanh, chắc cũng phải mất một tháng.” Cậu dùng sức kéo va li về phía cầu thang bên cạnh phòng vẽ, bộ dáng chật vật như thể sắp bị cái va li đè chết tới nơi.

Nam nhân vô dụng!

Nhạc Chấn Vũ nửa nhắm mắt, tiến lên đoạt lấy cái va li kia. Cứ tưởng mình sẽ dễ dàng một tay nhấc lên, ai ngờ thứ này chẳng như công kênh mà thôi, bên trong thực sự rất nặng. “Cậu nhét những gì trong này thế?” Sao lại nặng thành như vậy?

Bạch Thiên Vũ cười gượng. “Một ít sách, quần áo, notebook, dụng cụ vẽ, còn có đồ dùng hằng ngày, máy ảnh kỹ thuật số và máy quay kỹ thuật số...”

“Không cần nói, tôi hiểu rồi.” Hai tay dùng sức một chút, cái va li to như con ngựa lại nặng như con voi được nhấc lên, sau đó bước chân vội vã leo lên cầu thanh, nhanh chóng thả xuống. Kết quả của chuỗi hành động này là bốn con mắt bội phục nhìn anh, khiến trong lòng anh dâng lên một chút đắc ý... Chỉ một chút thôi.

Hai trong số này dĩ nhiên thuộc về người khi này vì kéo va li mà thiếu chút kéo luôn cái mạng già Bạch Thiên Vũ, hai con còn lại đến từ đứa con trai năm tuổi của anh, Nhạc Thần Vũ. Mức độ sùng bái của hai người chỉ còn kém không có vỗ tay hoan hô mà thôi.

“Con còn đứng ở đó làm gì? Không mau về phòng thay đồ đi?” Anh cau mày nhìn đứa con trai bám dính vào người Bạch Thiên Vũ.

Nhạc Thần Vũ nhìn cha một chút, sau đó quay qua nhìn Bạch Thiên Vũ một chút, bé biết mình nên về phòng tắm gội sạch sẽ thay quần áo mới. Nhưng bé không bỏ được cái chú có vẻ ngoài xinh đẹp y hệt mẹ này, chú cho bé một cảm giác dịu dàng, bình yên, thật thoải mái. Mẹ đã rời đi từ rất sớm, nên với bé mà nói, kỷ niệm lớn nhất về mẹ chẳng phải ký ức mơ hồ khi còn thơ ấu, cũng không phải từng bức hình với nụ cười rực rỡ, mà là những bức vẽ thiên sứ của mẹ. Từng bức, từng bức đều được treo khắp mọi xó xỉnh trong nhà... Hình dáng của thiên sứ giống y hệt chú mỗi khi nở nụ cười ôn hòa và xinh đẹp vậy.

Bạch Thiên Vũ hiểu, xoa đầu bé. “Cháu đi tắm trước đi, chúng ta có thể nói chuyện phiếm sau được mà. Chú còn ở nhà cháu một thời gian đấy.” Cậu thật thích đứa bé này, không những giống Nhạc Chấn Vũ về vẻ ngoài, còn có cả sự trưởng thành trước tuổi này nữa.

“Thật chứ?” Bé nắm thật chặt gấu áo của Bạch Thiên Vũ, một nhúm tóc lạc loài xòa trước trán, bộ dáng kia, cứ như dựa theo tướng mạo Nhạc Chấn Vũ mà tạo ra, nhưng trong mơ hồ tồn tại một chút của Hiểu Thần, lại càng giống với Bạch Thiên Vũ.

“Thật, không tin chúng ta có thể ghé tay.” Cậu ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cặp mắt nghiêm túc phía đối diện, đưa tay móc vào vào ngón út của Nhạc Thần Vũ, giật giật hai cái, rồi đem ngón cái áp thành một vòng.

Nhạc Thần Vũ cười tươi rói. “Vây nhớ chờ con nhé! Con tắm tí là ra.”

“Ừ. Chú còn cần cháu giúp sửa soạn hành lý mà.” Không nhịn được hôn một cái lên cái má phúng phính của Nhạc Thần Vũ, khiến bé cười ha ha không ngừng. Nhạc Chấn Vũ đứng một bên càng nhíu chặt lông mày hơn, không hiểu được vì sao đứa con trai luôn một mực tránh xa người lạ của mình, có thể trong vòng chưa đầy một tiếng đồng hồ quen thuộc với một người nam nhân hoàn toàn xa lạ như vậy. Thân thiết như thế cả hai đã quen biết từ lâu, không chỉ giống như bạn bè, mà là kiểu của những người trong gia đình với nhau.

Chẳng qua cậu ta có vẻ ngoài tương tự Hiểu Thần mà thôi, bằng cái gì lại dễ dàng có được cảm tình của Thần Vũ như vậy? Đây là thứ Hiểu Thần nên có, không phải là người xa lạ này!

“Thần Vũ!”

Hai người đều bị tiếng gọi gần này làm cho giật mình, phản ứng theo bản năng đó càng làm cho Nhạc Chấn Vũ thêm tức giận, cứ như thể anh mới là người đến quấy rầy căn phòng này.

Nhận ra được Nhạc Chấn Vũ hiện không vui, Bạch Thiên Vũ khẽ mỉm cười với Nhạc Thần Vũ, nhẹ nhàng nắm tay bé dẫn đến bên ngoài cửa. “Chú sẽ chờ. Nhớ tắm cho kỹ đấy. Chú không thích nói chuyện với người ở dơ.” Cậu còn cố tình nhíu nhíu mũi, tỏ vẻ không chịu nổi, lại một lần nữa khiến Nhạc Thần Vũ bật cười ha ha, chạy vội về phòng mình tắm rửa thay quần áo.

“Đây là nhà của tôi!” Bất thành linh nói ra câu đầy trẻ con này, Nhạc Chấn Vũ giật mình nhận ra bản thân lại có lúc xung động như con nít vậy.

Bạch Thiên Vũ chỉ cười. “Tôi biết, nhà của anh rất đẹp.” Cậu cố tình hiểu sai ý của anh. “Anh ở lại đây là tính giúp tôi dọn hành lý à?” Biết rõ là không thể nào, cậu vẫn tràn đầy hi vọng mà hỏi, đôi mắt chăm chú nhìn không dời khỏi khuôn mặt của Nhạc Chấn Vũ.

Nhạc Chấn Vũ không muốn tiếp tục ở chung với cậu trong một căn phòng, sợ rằng sẽ không thể ức chế được sự khó chịu trong lòng mà làm ra cái gì đó không hay. Một câu cũng không đáp lời, anh quay đầu đi ra khỏi phòng vẽ, bỏ lại một mình Bạch Thiên Vũ lẳng lặng đứng nhìn bóng lưng anh rời đi.

Xác định anh sẽ không có ý muốn quay lại, Bạch Thiên Vũ hít sâu một hơi, thả mình nằm xuống cái giường êm ái, gương mặt ôn hòa tràn đầy mệt mỏi, như thể mới vừa trải qua một trận đại chiến vậy.

Căn phòng trên lầu không lớn, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ. Là Nhạc Chấn Vũ tự tay làm nhỉ? Một người lặng lẽ chăm sóc nơi người vợ quá cố của mình từng ở, quét dọn đến không một hạt bụi sót lại, ngay cả kệ sách cao ngất chằng chịt đầy sách tham khảo cũng không hề tìm thấy bóng dáng một hạt bụi nào.

Chống cơ thể mệt mỏi dậy, cậu kéo cái rèm cửa dường như khép lại đã lâu, rồi đẩy hai cánh cửa sổ ra, ánh tà dương rực lửa tỏa đầy đất, làn gió khuya dễ chịu nhẹ nhàng thổi vào.

Từ cửa sổ của căn phòng này, có thể nhìn thấy khu vườn của nhà bên cạnh. Cùng một kiến trúc tao nhã, diện tích nhà bên cạnh không chỉ lớn hơn gấp đôi mà trong sân còn có một chiếc xích đu, theo ngọn gió nhẹ nhàng đong đưa.

Khi còn nhỏ, cha mẹ rất thích cùng cậu đánh đu, mẹ sẽ đứng đằng sau đẩy cậu lên cao thật cao, cha ở đằng trước cẩn thận nhìn, nếu có bất cẩn rơi xuống cha nhất định sẽ đón được. Vì thế cậu rất yên tâm bay giữa không trung, tưởng tượng rằng trên lưng có một đôi cánh trắng tinh, rộng lớn.

Đã bao lâu rồi, cậu không còn ngồi trên đu nữa?

Ánh mắt phiêu muộn rời khỏi chiếc xích đu trống rỗng, đúng lúc nhìn thấy trong khu vườn nhà bên có một ông lão đang ở. Gật đầu với ông lão một cái, ông cũng vậy mỉm cười chào lại cậu.

Không đóng cửa sổ vào, cậu xoay người mở va li ra, nhìn thấy các vật dụng được sắp xếp chỉnh tề, cậu khẽ cười một tiếng, nhưng khi nhìn thấy một hộp nhựa nằm ở phía trên cùng, nụ cười ảm đạm yên. Mở nắp hộp kiểm tra số lượng một lần, xác định số lượng còn lại không ít, cậu mới đem nó cất vào ngăn sâu nhất của tủ sách, cứ như thể đang giấu một bí mật không muốn người biết.

Đi tới nơi này, là cứng đầu của cậu, cũng là nguyện vọng của cậu.

Nhưng quyết định này, là đúng hay sai, không ai có thể nói cho cậu biết. Ngay cả trong lòng cậu cũng không cách nào xác định, mình rốt cuộc có nên tới hay không, vẫn cứ phân vân mãi.

Có điều, cả đời này cậu ít khi có lúc thất thường, chỉ thỉnh thoảng mà thôi, hy vọng lần này sẽ không mang tới hối hận.

Sau khi cất xong cái hộp, cậu nhìn thấy một quyển sách có màu xanh nhạt. Cậu biết quyển sách này, đây là món quà sinh nhật tám tuổi cậu tặng cho Hiểu Thần. Dựa vào mức độ nhấn cũ của nó, có thể nhận ra chủ nhân thường xuyên lấy xem, lại bởi từng trang sạch sẽ chỉnh tề, đủ thấy chủ nhân vô cùng yêu quý.

Không chút do dự mở ra trang sách trong trí nhớ, đập vào mắt là hình ảnh chưa bao giờ quên được.

Một thiên sứ, lẳng lặng nhìn xuống từ trên đám mây giữa bầu trời xanh, một cánh tay vươn dài ra, bàn tay như thể đang nắm cái gì đó, dù đôi môi không nhìn thấy nụ cười, như đôi mắt xanh thăm lại lộ ra mừng rỡ.

Cách đây rất lâu, khi vẽ bức tranh này, ngay cả bản thân cậu cũng cảm thấy vô cùng thắc mắc, thường tự hỏi: thiên sứ chung quy đang nắm cái gì?

Lúc Hiểu Thần nhìn thấy bức tranh này, cũng đã viết thư hỏi cậu, thiên sứ đang nắm gì vậy?

Thiên sứ rốt cuộc đang nắm cái gì?

Đôi môi giống hệt như bức tranh từ từ nâng lên thành một nụ cười nhạt nhòa, năm ngón tay đặt trên bức hình, từ từ co lại.

Thiên sứ rốt cuộc đang nắm cái gì...

Về sau, Hiểu Thần cho cậu câu trả lời, một câu trả lời thực ra cậu đã biết từ lâu.

3. Chương 2

Thời gian sẽ luôn tiến tới, không chỉ có đứa trẻ thích chơi đùa trên cỏ, ngay cả mình cũng đã lớn lên.

Còn nhớ dáng vẻ của đứa trẻ ấy lần đầu tiên đi học.

Buổi sáng khi ra cửa là gương mặt phụng phịu không cam lòng, thế nhưng khi về nhà, trên khuôn mặt tinh nghịch kia ánh lên sự kiêu ngạo và vui vẻ, cùi chỏ tay phải có chỗ phải bôi thuốc đỏ nữa.

Thật muốn chạy lại hỏi, ở trường học đã xảy ra chuyện gì? Trường học có thật là một nơi khiến người ta vui vẻ đến vậy... Cậu ở trường có thích không?

Kể từ khi Hiểu Thần qua đời, nhà họ Nhạc chưa từng có ai dậy sớm nấu bữa sáng cả. Bình thường thì là Nhạc Chấn Vũ chở con đến mẫu giáo, tiện đường ghé mua bữa sáng cho bé, còn bản thân thì hầu như không tồn tại khái niệm bữa sáng.

Vì vậy khi hai cha con sáng sớm tỉnh dậy bởi mùi thức ăn, một thì hưng phấn mặc luôn đồ ngủ chạy vào phòng bếp, một thì nhìn thấy bóng hình quen thuộc nơi bếp lò, thoáng nghĩ rằng vợ mình lại một lần nữa trở lại nhân gian. Nhưng đó chỉ là một giây phút thoáng qua mà thôi, lý trí anh nhắc nhở rằng đó chẳng qua chỉ là ảo giác. Bóng người trong phòng bếp kia bất quá chỉ là người xa lạ mới tới nhà ngày hôm qua.

“Oa! Con thích cháo bắp nhất!” Nhạc Thần Vũ mặc đồ ngủ cứ thế leo lên bàn ăn, vui vẻ khuấy khuấy cái thìa, để cho mùi thơm nồng nặc bốc lên, nhìn vừa ngon lại vừa là cháo nóng. Bởi mẹ mất sớm, nên ấn tượng của bé về mẹ toàn bộ là từ những câu chuyện kể mà ra. Chính vì thế vừa thức dậy đã có người chuẩn bị sẵn thức ăn ngon mà mình thích, loại chuyện này đối với bé vừa vui sướng vừa mới lạ.

Bạch Thiên Vũ dọn hết các món ăn sáng lên trên bàn. “Ăn mau đi! Nếu không sẽ không kịp tới trường đâu.” Quay đầu về phía Nhạc Chấn Vũ ăn mặc tinh tươm. “Tôi có chuẩn bị chút cháo, với cháo và ít thức ăn rồi đây. Anh cũng ngồi xuống ăn chút đi.”

Nhìn một bàn bày toàn món mình thích. “Tôi không có nhờ cậu chuẩn bị giùm tôi bữa sáng.” Biết rõ cậu có ý tốt, nhưng anh vẫn cảm thấy sự riêng tư của mình bị xâm phạm vào.

“Tôi biết, mau ăn đi. Cháo nguội rồi ăn không ngon nữa đâu.” Cậu cố ý bỏ qua giọng điệu không vui của anh, đưa đĩa qua. Trong một tích tắc khi tay hai người chạm nhau, Nhạc Chấn Vũ lập tức rút trở về, Bạch Thiên Vũ cũng từ từ thu về, đôi mắt che dưới hàng mi dài nhìn không ra được bất kì cảm xúc nào.

Nhạc Thần Vũ nhảy cảm nhận ra bầu không khí khác thường giữa hai người, lập tức cười thành tiếng, giục cha mau ăn xong bữa sáng thôi, nếu không sẽ đi học, đi làm trễ mất. Nhờ vậy mới khiến Nhạc Chấn Vũ ngồi xuống giải quyết sạch sẽ. “Thiên Vũ thì sao? Sao lại không ăn?” Nhạc Chấn Vũ cũng đã sớm nhận ra điều này, nhưng Nhạc Thần Vũ nhanh miệng hơn hỏi ra trước.

Bạch Thiên Vũ lắc đầu, rót cho hai người ly sữa đậu nành. “Chú ăn trước rồi, hai cha con mau ăn đi.”

Lời cậu nói căn bản Nhạc Chấn Vũ không tin một mảy may nào. Chỉ bằng thời gian cậu rời giường cùng tình hình căn bếp hiện nay, sẽ biết ngay là người này chẳng ăn cái gì cả.

Nhìn cổ tay khẳng khiu lộ ra khi cậu rót sữa đậu nành, trong lòng anh ân hận cảm giác không thoải mái.

Kệ! Cậu ta có ăn sáng hay không là chuyện của cậu ta, không liên quan gì tới mình. “Thần Vũ, ăn nhanh lên, sắp trễ rồi kìa, con còn chưa đánh răng thay quần áo nữa đó.”

Mau chóng dọn sạch chén cháo bắp của mình, Nhạc Thần Vũ thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng nhỏ. “Ngon quá đi! Chưa bao giờ ăn bữa sáng nào ngon như vậy.” Nhảy xuống ghế, xác định cha mình không chú ý tới, nó chạy đến bên cạnh Bạch Thiên Vũ, thơm một cái lên má cậu. “Cảm ơn mẹ!” Đây là giao kèo giữa bé và Thiên Vũ, trong khoảng thời gian cậu ở lại đây, phải làm mẹ của Thần Vũ.

Bạch Thiên Vũ cũng thơm một cái trả lại. “Không có gì, con trai.” Ôm bé một cái thật yêu thương mới thả ra để bé về phòng thay quần áo.

Nhạc Chấn Vũ chỉ nhìn thấy hai người thơm qua thơm lại chứ không nghe được là nói gì, nhưng chỉ thế thôi cũng đủ để anh khó chịu rồi.

Không nghĩ có ngày con trai mình cùng một người xa lạ thân thiết còn hơn chính cha ruột này.

“Cậu chẳng qua là tới nhà tôi để vẽ tranh, vẽ xong liền rời đi, không cần ra vẻ tạo quan hệ tốt với Thần Vũ.” Khi Hiểu Thần vẫn còn sống, anh từng nghĩ, khi gặp được ân nhân đã nhiều lần giúp đỡ cô, nên làm sao để biểu đạt hết sự cảm kích cùng kính nể. Nhưng đó là khi Hiểu Thần vẫn còn sống, anh vẫn còn chưa biết đến người này. Giờ đây, Hiểu Thần không còn, mà người này lại cứ thế giống y hệt cô, những điều đã định bị những sóng gợn không yên trong lòng che lấp, không cách nào thực hiện hoàn chỉnh được.

Bạch Thiên Vũ thu dọn sạch sẽ chén bát trên bàn. “Tôi chẳng phải ra vẻ tạo quan hệ gì, thuần túy chỉ vì thích mà thôi... Còn khoảng mười phút nữa, chuẩn bị kịp không?” Nhìn cà vạt còn chưa kịp thắt, ắt hẳn những giấy tờ cần thiết còn chưa soạn xong đâu.

“Chuyện của tôi không cần cậu phải lo.” Đây là nhà của anh, toàn bộ phải do anh làm chủ, dù có đi trễ đi chăng nữa cũng là việc mình anh quản, một người xa lạ như cậu có tư cách gì?

Tức giận quay về phòng sửa sang lại quần áo, sắp xếp giấy tờ cần dùng, tổng cộng mất có sáu bảy phút. Vừa ra khỏi phòng đã thấy con trai ăn mặc chỉnh tề, đang ngồi nói chuyện thân thiết với Bạch Thiên Vũ, cục giận trong lòng càng thêm mãnh liệt.

“Thần Vũ, đi thôi.”

Nhạc Thần Vũ thở dài nói với Thiên Vũ. “Xin lỗi, cha không cố ý đâu.” Bé không cách nào hiểu được tại sao cha lại hung dữ với Thiên Vũ như vậy, chú xinh đẹp như vậy, cha đứng ra không có không thích mới đúng. Đây tuyệt đối là do tâm tính không tốt mà ra... Lần trước nghe một chị cấp hai bảo, bạn của chị ấy mỗi lần tới kỳ kinh nguyệt tính tình sẽ hay cáu bẳn. Mặc dù bé hoàn toàn không hiểu nghĩa của mấy từ ‘kỳ kinh nguyệt’ nhưng từ sự gắt gỏng không sao giải thích được của cha, xem ra là cũng tới kỳ kinh nguyệt rồi.

Nghĩ trong lòng như vậy, cái miệng nhỏ chăm chú giải thích cho Bạch Thiên Vũ. Vốn là rất nghiêm túc nghe bé nói, nhưng cuối cùng cậu suýt chút nữa bị sặc nước miếng mà chết, khổ sở nhịn không phá ra cười trước mặt Nhạc Thần Vũ. Nhưng đến khi nhìn thấy Nhạc Chấn Vũ đứng đó làm mặt thối, cuối cùng không nhịn được cười khúc khích, cười đến hai cha con ngớ ra không hiểu chuyện gì, lại đồng thời vì nụ cười đẹp mắt này làm cho xuất thần.

Cắn chặt môi dưới để ngừng cười, cậu chỉ chỉ cái đồng hồ trên tường, nhắc nhở hai người còn đang đứng đực mặt ra, nếu không nhanh xuất phát sẽ trễ thật đấy. Khi ấy hai cha con mới tỉnh hồn phóng vội vào ga-ra, lấy xe chạy đi.

Hai năm qua, ngôi nhà vẫn luôn trống rỗng tịch liêu mỗi khi hai cha con rời đi, giờ đây lại phát ra những tiếng cười không cách nào không chế được. Bạch Thiên Vũ nằm trên ghế sa lon trong phòng khách, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Trên đường, Nhạc Chấn Vũ cuối cùng không nhịn nổi tò mò hỏi con trai rốt cuộc sáng nay đã nói cái gì với Bạch Thiên Vũ. Nhạc Thần Vũ dường như cũng biết mình nói sai, ngoan ngoãn đem những gì mình đã nói thuật lại không sót một từ nào, khiến cho Nhạc Chấn Vũ nhất thời ngớ người, gương mặt nghiêm nghị lúc này không biết nên dùng từ ngữ nào để diễn tả biểu cảm. Tệ hơn nữa là, cậu con trai quý tử nhà mình, lúc nào không chọn lại chọn đúng lúc này để phát huy tinh thần ham học hỏi tốt đẹp, hỏi anh rốt cuộc ‘kỳ kinh nguyệt’ là gì vậy.

Anh phải trả lời vấn đề này cho một đứa trẻ đang học mẫu giáo theo cách nào đây?

Công ty cổ phần kinh doanh quốc tế Thiên Tường, là một công ty không hề nhỏ ở trong nước, dù rằng vẫn không thể so với các đại gia đầu ngành, nhưng trong giới cũng là có tiếng tăm.

Nhạc Chấn Vũ làm việc ở Thiên Tường ước chừng cũng được mười năm rồi, từ khi anh mười tám tuổi, vừa học đại học vừa thực tập ở đây, cho đến hôm nay, anh đã là thành viên quan trọng trong bộ máy giám đốc của Thiên Tường. Nói thẳng ra thì, hiện giờ có thể quản anh cũng chỉ còn lại hai người là Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị và Thư ký Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị mà thôi.

Trong công ty Thiên Tường, danh tính của Chủ tịch đến nay vẫn còn là một bí mật. Ngay cả Tổng giám đốc như anh cũng chưa từng gặp qua, hết thấy chỉ đạo đều là do Thư ký Chủ tịch mang tới, còn nếu muốn trực tiếp trao đổi cũng chỉ là qua máy tính.

Dù sao Nhạc Chấn Vũ cũng không để ý đến vấn đề này cho lắm. Đối với anh mà nói, nơi duy nhất anh toàn tâm toàn ý trung thành chỉ có công ty Thiên Tường này mà thôi. Bởi khi cuộc sống của anh gặp nhiều sóng gió nhất, cũng chỉ mình nơi đây đồng ý thuê mượn một người mới vào đại học chưa được bao lâu, hơn nữa còn đem mọi vốn liếng kinh doanh dạy hết cho anh.

Cho đến tận bây giờ, anh vẫn không hiểu được, vì sao một công ty lớn như vậy lại chịu thuê một kẻ mới vào nghề, cách duy nhất anh có thể báo đáp chính là tận lực làm việc, khiến cho công ty ngày ngày phát triển hơn.

Vì vậy, anh hay bị đồng nghiệp gọi là kẻ cuồng công việc, một khi đã vui đầu vào làm rồi là sẽ quên hết thấy mọi thứ trên đời.

Nhưng câu nói này sai rồi, có một chuyện anh không cách nào quên. Vào thời điểm Hiểu Thần qua đời, anh ngày nối đêm chôn mình vào trong núi công việc, nhưng trong đầu chưa từng có sổ liệu sổ sách của công ty, tất cả đều là từng mảnh, từng mảnh ký ức giữa anh và Hiểu Thần. Từ trước đến nay, chưa có thứ gì có thể thay thế địa vị của Hiểu Thần trong lòng anh.

Giờ cơm trưa

“Ông hôm nay bị làm sao thế? Khác thường như vậy, chẳng giống ông chút nào.” Thư ký của Nhạc Chấn Vũ đồng thời là bạn tốt thời đại học của anh, Chu Thuyên Ngạn, cau mày cầm đũa đứng đưa trước mặt.

Đã hai năm rồi không nhìn thấy bạn tốt của mình thất thường như vậy, trong cuộc họp khi nãy chẳng hiểu sao lại ngẩn người ra, cũng may không phải cuộc họp quan trọng gì, càng may hơn nữa là có thư ký nhanh trí này ở bên, nếu không đường đường là Tổng giám đốc của Thiên Tường lại trước mặt cả đám cấp dưới làm ra trò hề lớn.

“Không có gì!” Không muốn thừa nhận mình thất thần như vậy là vì một người hoàn toàn xa lạ, dẫu sao cũng chỉ mới gặp mặt chưa tới hai mươi tư tiếng mà thôi. Nghĩ mãi vẫn không ra, lý do thực sự khiến Bạch Thiên Vũ đến nhà anh thật chỉ là để vẽ thiên sứ thôi sao? Lại nghĩ đến gương mặt tương tự như Hiểu Thần, hoàn mỹ đến không thể tìm ra bất kỳ khiếm khuyết nào.

Đáng ghét!

Cuộc sống khó khăn lắm mới khôi phục lại quỹ đạo bình thường, tại sao lại đột nhiên sinh ra một người không thể xem thường này?

“Không có gì mới là lạ đó, rõ ràng trong lòng có chuyện, bộ có điều gì ông với tôi không thể trao đổi à?” Chu Thuyên Ngạn cau mày, gã là bạn tốt với Nhạc Chấn Vũ đã mười mấy năm rồi, từ cấp hai cho tới bây giờ giữa hai người cơ hồ không có gì giấu diếm, mà Chấn Vũ cũng chưa từng lừa được gã cái gì.

Nhạc Chấn Vũ hít một hơi thật sâu, buông đũa xuống, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ. “Ngày hôm qua, nhà tôi đón một vị khách không tính là xa lạ... Ông còn nhớ xuất thân của Hiểu Thần chứ?”

Chu Thuyên Ngạn vội vàng gạt đầu, dĩ nhiên biết chứ, gã đâu chỉ là bạn thời cấp hai kiêm đồng đảng đại học của Chấn Vũ, mà đồng thời cũng là bạn thời cấp hai kiêm tri kỷ thời đại học của Hiểu Thần nữa. Ba người họ đều từ một lò mà ra. Năm đó, Hiểu Thần là hoa khôi nổi danh của trường, Chấn Vũ vừa học giỏi là vừa đẹp trai, phải nói là cặp đôi siêu nổi tiếng.

Sau này, khi hai người chính thức quen nhau vào năm lớp mười, phát hiện ra thân thể có chút giống giống. Hiểu Thần là cô nhi, từ nhỏ đã có một người tài trợ vung tiền như nước giúp cô đi học, đồng thời đảm bảo một cuộc sống tương đối thoải mái. Còn Chấn Vũ thì sau khi cha mẹ mất đi, cũng có một người giám hộ chưa từng thấy mặt, không những giúp anh trả món nợ của cha mẹ để lại, mà còn cho anh tiền đi học, giúp anh ở lại trong ngôi nhà cũ, về sau nhờ vào cặp mắt tinh tường của ông chủ, đào được viên ngọc thô, nên mới có thành tựu của ngày hôm nay. Nói tóm lại, cặp vợ chồng vốn phải chật vật với cuộc sống, nhưng không rõ kiếp trước làm được việc gì tốt, mà gặp được điều kỳ diệu như trong chuyện cổ tích như thế.

Nhạc Chấn Vũ nói tiếp. “Hôm qua, người tài trợ của cô ấy tìm đến, nói muốn ở nhà tôi một thời gian.”

Miệng Chu Thuyền Ngạn há ra thành chữ O tròn trĩnh. “Nhân vật thần bí xuất hiện! Người trông ra làm sao? Có phải giống cái loại giàu nứt đổ vách, mặt mày đôn hậu không? Đầu bạc trắng, mặc quần áo trắng tinh, từ trên chiếc xe Rolls Royce chống gậy từ từ bước tới?” Gã từ lâu đã suy đoán đủ kiểu về hình dáng và diện mạo của người tài trợ này.

Nghe những lời lảm nhảm đó, Nhạc Chấn Vũ chỉ từ tốn uống cà phê. “Xem ra công việc ông làm hơi bị ít nhỉ, dư một đồng thời gian xem phim truyền hình để rồi có cái loại tưởng tượng ba xu này.”

“Hứ! Đừng bảo ông chưa bao giờ nghĩ giống vậy.”

Nhạc Chấn Vũ cười khẩy. “Tôi đây không rảnh như ông.”

Chu Thuyền Ngạn ngửa tay, rất muốn đánh bay cái bản mặt đáng ghét kia. “Thôi, quan đây đại nhân đại lượng, không thêm so đo với dân đen. Rồi sao? Cái người tài trợ đó trông như thế nào?”

Gương mặt của Bạch Thiên Vũ rất nhanh xuất hiện. “Tuổi tác sắp xỉ chúng ta, vẻ ngoài khá giống Hiểu Thần, thậm chí có phần đẹp hơn.”

Miệng của Chu Thuyền Ngạn một lần nữa thành hình chữ O. “Không thể nào!?”

“Tại sao lại không thể?” Thực ra khi vừa nhìn thấy Bạch Thiên Vũ, trong lòng anh cũng có cùng suy nghĩ như vậy. Trên đời này sao lại có người còn đẹp hơn cả Hiểu Thần?

“Ý... Ý... Ý của ông là, cái người tài trợ ấy không những trẻ tuổi, mà còn là một đại mỹ nhân?” Chân lý này quá khó tiêu hóa đi, thật không dám tin trên đời này còn có người đẹp hơn cả Hiểu Thần. Trong lòng gã, Hiểu Thần giống như thiên sứ vậy, người phạm không cách nào chạm tới được.

“Đúng vậy.” Nhạc Chấn Vũ cười khở.

Chu Thuyền Ngạn chớp mắt như điên. “Chấn Vũ!”

“Gi?”

“Tối nay tôi đến nhà ông ngủ nhờ!” Đây là một cơ hội trời cho, để bồi thường cho năm đó không có cơ hội theo đuổi được Hiểu Thần.

Nhạc Chấn Vũ thờ ơ nhìn gã một lúc, sau đó cầm đũa lên tiếp tục ăn.

“Này! Sao không nói gì hết?!”

Tên gốc cứ nói, Nhạc Chấn Vũ cứ ăn. Kệ!

“Này! Không biết đầu đấy, tối nay tôi nhất định phải đến nhà ông ngủ kè. Ông đã có Hiểu Thần rồi, lần này đến phiên tôi, không thể cứ để ông ăn sạch món ngon được.”

Nhạc Chấn Vũ neho mắt đầy nguy hiểm, tiếc thay, vẫn có ai đó không chú ý tới, cứ tiếp tục đắm chìm trong mộng tưởng theo đuổi một đại mỹ nhân vừa có tiền vừa có quyền.

“Đó là nam.”

“Thì có sao đâu, trời không phụ lòng người, chỉ cần tôi cố gắng hết sức, thâm tình tuyệt đối...”

“Đó là nam nhân.”

“Đã bảo không sao mà... Nam... Xin lỗi, ông nói gì tôi nghe không rõ, có thể lập lại một lần nữa được không?” Gương mặt đang chìm đắm trong mộng tưởng bị kéo giật trở về, thật là đặc sắc.

“Đó là nam. Người tài trợ của Hiểu Thần mà một nam nhân.” Ngu ngốc!

Chữ O tròn một lần nữa được ra sân, chỉ khác là lần này không phải kinh ngạc, mà nhăn nhó như bị đánh vậy.

“...Tại sao ông không chịu nói sớm một chút?” Báo hại gã đã tưởng tượng đến ngôi nhà và những đứa trẻ.

“Tôi nhớ không có nói đó là nữ.” Rõ ràng vừa nghe xong là đầu óc tràn ngập tự sướng, nước miếng cứ chảy như mưa. Bảo ai nào!

Chu Thuyền Ngạn ủ rũ cúi đầu dùng đũa gẩy gẩy thức ăn. “Thì đúng là như vậy. Nhưng mà có ai sau khi nghe bảo là đẹp hơn Hiểu Thần, sẽ không nghĩ ngay đó là nữ chứ chẳng phải nam hả?” Đẹp hình như là từ chuyên dùng cho phụ nữ mà.

Nhạc Chấn Vũ chẳng chút doái hoài nào khi nhìn thấy hi vọng của ai đó nháy mắt sụp đổ, giờ giải lao gần hết rồi, anh tranh thủ về phòng ngủ lưng một chút, cả ngày hôm qua vì chuyện của Bạch Thiên Vũ mà mất ngủ rồi.

“À phải, quên hỏi ông sao cậu ta lại tới nhà ông thế?” Để tưởng nhớ Hiểu Thần ư? Hiểu Thần đã chết hai năm rồi, bây giờ mới tới tưởng nhớ, nghe đã thấy sao sao.

“Cậu ta nói muốn hoàn thành nguyện vọng của Hiểu Thần.”

“Là vẽ tranh thiên sứ ư?” Gã đã từng nghe Hiểu Thần nhắc tới việc này. Cô có một loại yêu thích sâu sắc với thiên sứ.

“Ừ.”

“Bây giờ mới tới vẽ?” Hiểu Thần chết đã hai năm rồi. “Liệu có phải là giả danh không?” Hiện giờ người lừa người là vô cùng phổ biến.

“Tôi cũng chẳng biết nữa, có thư tay của hiệu trưởng, dựa theo miêu tả thì khá giống.”

“Quái thật. Vậy ông tính sao?” Khi Hiểu Thần còn sống, họ nhiều lần thảo luận với nhau xem nên báo đáp ân nhân của mình như thế nào. Nhưng rồi đột ngột nhận ra người đó lại xấp xỉ bằng tuổi với Hiểu Thần, đã thế hai năm sau khi người mất mới tới tìm, khiến mọi toan tính ban đầu đều chệch đường.

“Cậu ta muốn làm gì thì cứ để cậu ta làm. Dẫu sao nếu không có cậu ta chưa chắc đã có Hiểu Thần, chúng tôi cũng không thể gặp được nhau.” Vốn là lòng cảm kích đơn thuần, qua vô số sự kiện phát sinh đã loạn đến không thể nhận ra, thôi thì anh cũng chẳng còn biện pháp nào nữa rồi.

Nhìn Nhạc Chấn Vũ cau mày nhăn mặt, Chu Thuyền Ngạn bắt đầu cảm thấy đáng thương thay.

Một người khách đột ngột xuất hiện, không những là ân nhân của gia đình, mà còn là ân nhân có diện mạo giống với người vợ đã quá cố! Hằng ngày phải sống cùng người có thân thân và gương mặt như vậy, quả thực mệt mỏi mà.

Xem ra trong tương lai không tính là ngắn, gia đình này sẽ rất náo nhiệt đây.

Sau khi tiễn hai cha con rời nhà, Bạch Thiên Vũ thu dọn chén bát, dọn dẹp sạch sẽ rồi quay trở lại căn phòng nhỏ của mình nằm xuống. Hàng mi dài che đi đôi mắt đen ôn hòa, nước da trắng đến trong suốt, đôi môi nhợt nhạt giờ đây càng thêm tái nhợt.

Cậu chậm rãi hít vào thở ra nhiều lần liên tiếp, mãi sau mới mở mắt, mở ngăn kéo lấy điện thoại ra từ từ bấm số.

Tiếng tút đầu tiên vang lên không lâu, đầu bên kia đã nhắc máy.

“Chú Trịnh, là cháu.”

[Sao muộn thế mới gọi?] Giọng nói già nua đáp lại, nghe có phần gấp gáp.

“Hiện mới có tám rưỡi thôi, đâu có muộn. Sau này đúng giờ này cháu sẽ gọi... Chú cũng đừng ngồi canh bên điện thoại như vậy, áp lực cho cháu lắm.” Một phần cũng là bởi tuổi tác không cho phép, thật không biết hưởng lão mà.

[...Cậu không sao chứ?] Bên kia cũng chẳng hứa hẹn gì, nếu là việc mình nhất định không làm được, chi bằng không nói tới sẽ tốt hơn.

Bạch Thiên Vũ cũng hiểu ý ông, thở dài một cái. Tính tình chú Trịnh càng già càng cố chấp, xem ra cả đời này sửa cũng không được rồi.

“Cháu không sao.” Cậu mỉm cười yếu ớt. “Nếu có chuyện, cháu còn có thể thoải mái ngồi nói chuyện với chú như vậy không?”

[Làm sao tôi biết được, tính cậu cứ khoái găng quá sức kiểu vậy đấy.] Đây cũng chính là lý do khiến ông không yên tâm.

“Chú Trịnh.” Cậu cắt ngang, hiểu rõ là nếu không làm thế, ông ấy nhất định sẽ tiếp tục ca cẩm.

Quả nhiên, đầu bên kia vang lên tiếng thở dài. [Được rồi, tôi không nói nữa, tránh cho cậu bảo tôi hay cần nhàn.]

“Cháu có chê chú hay cần nhàn bao giờ đâu?”

[Ngoài miệng dĩ nhiên không nói, bởi cậu toàn dùng ánh mắt nhắc nhở tôi mà thôi.]

Bạch Thiên Vũ nhướn mi, biết vậy mà vẫn cố tình không nhìn tới ‘nhắc nhở’ ư?! “Không nói tới việc này nữa, tình hình công ty hôm nay ra sao?” Cậu còn chẳng có cơ hội đụng tới máy tính xem thử.

[Có tên trợ thủ đắc lực đó của cậu, liệu có vấn đề gì nào?]

“Nói cũng phải.” Nụ cười lần này, vừa có chút đau khổ, nhưng cũng xen lẫn kiêu ngạo.

[Tình hình bên đó của cậu thì sao? Nhà ấy phản ứng thế nào?]

“Cũng may chỉ là khó tiếp nhận thôi, nhưng Thần Vũ đối với cháu rất tốt, còn muốn cháu tạm thời làm mẹ của nó nữa!” Nghĩ đến gương mặt đáng yêu của Thần Vũ, cậu thật sự mong thằng bé sớm trở lại.

[Mẹ? Vì sao không là cha?]

“Chú Trịnh!” Biết mà còn cố hỏi!

[...Đốt tốt với cậu là được rồi... Cậu ăn sáng chưa đấy?] Ông đột nhiên nhớ lại một vấn đề vô cùng quan trọng.

Bạch Thiên Vũ chớp chớp mắt. “Có, ăn một ít.” Nói có chút chột dạ.

Đưa trẻ một tay ông nuôi lớn, chẳng lẽ không nghe ra chút chột dạ trong đó. [Một ít là bao nhiêu?]

“Vài thìa cháo và một chút thức ăn.” Chính là mấy thìa nếm thử trong lúc chuẩn bị bữa sáng cho hai cha con.

[Vài thìa là bao nhiêu? Một chút là bao nhiêu?]

Bạch Thiên Vũ cắn môi. “Xin lỗi, chú Trịnh, nhưng cháu thực sự ăn không vô.” Cậu thật không phải cố ý đâu. “Trừ bữa sáng ra, những việc khác chú dặn cháu đều làm đủ, thật xin lỗi!”

Chú Trịnh thở dài, thói quen sinh hoạt của cậu ông hiểu quá rõ, khi ở nhà còn ăn chưa bằng chim sẻ, đến nơi đó ông chưa từng ôm hy vọng xa vời cậu sẽ ăn nhiều hơn một chút. Nhưng hiểu thì hiểu, tâm vẫn sẽ lo lắng như cũ.

[Có thể ăn thêm được bao nhiêu thì cố ăn, còn có đừng quá mệt nhọc bản thân, trừ những việc ở nhà phải làm ra, những việc khác không bắt buộc cũng không làm, đừng cố.] Ông cũng chỉ có thể hi vọng xa vời như vậy thôi.

“Cháu biết mà, chú yên tâm.”

[Cậu muốn ở lại nơi đó trong bao lâu?] Hoàn cảnh nơi đó dù sao cũng không thể so với ở nhà, đồ đạc lại thiếu thốn, có thể sớm trở về thì về ngay.

“Có lẽ không khác với kế hoạch ban đầu là bao, nếu như Niels không có liên lạc gì mới, thì khoảng một tháng nữa.” Đây là điều họ đã thỏa thuận.

[Niels ngày hôm qua có gọi, bảo nhắn cho cậu hay ngày mai ông ấy sẽ tới, không cho phép cậu không đến.]

“Cháu biết, chuyện quan trọng như vậy nào dám quên chứ. Thôi, nói tới đây thôi, cháu muốn ngủ một chút, có gì sẽ gọi lại cho chú sau. Chú muốn gọi tới cũng không sao, chỉ đừng gọi suốt ngày suốt đêm là được... Còn nữa, nhớ chuyển lời hỏi thăm của cháu tới cha mẹ, nói cho họ biết, cháu rất hạnh phúc.”

[Yên tâm, tôi không quên đâu, thôi, không quấy rầy cậu nghỉ ngơi nữa.]

“Gặp lại sau, chú Trịnh. Nhớ tự chăm sóc tốt bản thân.”

[Câu này tôi nói mới đúng, chú ý bản thân đấy!]

“Cháu biết, gặp lại sau.”

Cúp điện thoại, Bạch Thiên Vũ mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời hôm nay thật trong xanh, rất đẹp. Nhưng đó vẫn chưa phải màu sắc cậu mong muốn, vẫn chưa phải...

4. Chương 3

Trên gương mặt cậu ta lúc nào cũng mang vẻ tươi cười, bất kể tuổi tác, bất kể năm tháng, lúc nào cũng có một đám người vây quanh cậu ta... Như thể viên ngọc biết phát sáng vậy, khiến người ta cứ muốn tới gần.

Cũng vì vậy mà vô cùng hấp dẫn ánh mắt, nhìn hết năm này qua năm khác, không muốn rời đi.

Thật muốn biết, nếu trong thế giới của cậu ta có mình, thì sẽ như thế nào?

Thật muốn thấy...Thật muốn thấy cuộc sống bên trong thế giới của cậu ta...

“Về rồi đây!” Nhạc Thần Vũ không chờ đến lúc cha cho xe vào ga-ra đã vội vàng mở cửa chạy vào trong nhà.

Bé đứng tại phòng khách nhìn quanh một vòng, nhận thấy không có ai liền xông thẳng lên lầu trên.

Cửa trên lầu không đóng, Nhạc Thần Vũ quên thói quen gõ cửa, cứ thế chạy vào trong. Bạch Thiên Vũ đang ngủ trên giường, không biết có phải ánh hoàng hôn tạo thành ảo giác hay không, nhưng trông cậu có vẻ tiêu tụy hẳn đi, đôi môi cũng không huyết sắc.

“Thiên Vũ?” Nhạc Thần Vũ rón rén trèo lên giường. “Chú thấy trong người không khỏe à?”

Bạch Thiên Vũ mở mắt, ngạc nhiên nhìn bé. “Cháu về khi nào thế? Tan học rồi ư?” Cậu khó khăn chống người ngồi dậy, nhận thấy bên ngoài trời đã ngả về tây.

“Vâng! Cha cũng về rồi. Chú thấy trong người không khỏe à?” Bàn tay bé nhỏ lo lắng vươn ra, chạm vào má cậu. Bé rất ít khi bị bệnh, nhưng bé nhớ rõ cảm giác khó chịu khi đó.

Bạch Thiên Vũ mỉm cười, bẹo má bé. “Yên tâm, chú không sao, chỉ hơi mệt chút thôi. Đói bụng chưa? Chú xuống làm bữa tối cho cháu nhé?” Cậu vốn tính là sẽ làm bữa tối cho họ trước khi cả nhà về, ai dè lại ngủ quên mất.

Nhạc Thần Vũ chau mày. “Không sao, Thần Vũ không đói, Thiên Vũ nếu mệt thì ngủ thêm đi, ngủ rồi sẽ không còn mệt nữa.” Dù tuổi còn nhỏ, nhưng bé thông minh lắm, biết được Bạch Thiên Vũ nhất định đang khó chịu trong người, nhưng sợ bé lo lắng nên không nói ra thôi.

“Nhưng...” Cậu còn tính nói thêm, liếc mắt lại thấy Nhạc Thần Vũ đã tới trước phòng, đôi mắt sắc bén dán chặt vào cậu, như muốn nhìn thấu từ trong ra ngoài vậy. “Anh về rồi, tôi giúp mọi người chuẩn bị bữa tối nhé?”

Nhạc Thần Vũ nhíu mày. Khi này vào cửa, anh đã cảm thấy có gì đó không đúng, cậu trông còn tệ hơn so với ban ngày nhiều lắm. Là ảo giác ư, hay là...

“Không cần, bữa tối tôi tự làm.” Anh không thích nhìn cậu của hiện nay, nó làm anh nhớ lại lúc khoảng thời gian trước khi Hiểu Thần qua đời. Cô ấy cũng tiêu tụy như vậy, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, lẳng lặng

nằm trên giường bệnh nhìn anh nói chuyện, ánh mắt giống như chỉ cần có thể nhìn anh như vậy, sẽ không còn bị bệnh đau hành hạ, đồng thời vô cùng thỏa mãn hạnh phúc.

Hiện giờ có một đôi mắt giống y hệt đang nhìn, khiến trái tim anh quặn đau đến không chịu nổi, trong vô thức cứ vậy tránh né, quan sát căn phòng đã được sửa sang lại.

“Thế à...” Không được giúp cha con họ chuẩn bị bữa tối, Bạch Thiên Vũ thất vọng rõ ràng.

“Buổi trưa cậu ăn gì vậy?” Anh liếc mắt nhìn bàn tay Thần Vũ đang nắm, bên dưới ống tay áo rộng thùng thình, cổ tay cậu trông không lớn hơn bao nhiêu so với tay đứa trẻ bên cạnh. Cổ tay bé xíu, những ngón tay gầy khẳng khiu, rốt cuộc cậu có ăn gì hay không đó?

Bạch Thiên Vũ khi nghe thấy câu hỏi băng quơ nhưng có phần quan tâm của anh, rồi so với sự lạnh nhạt lần đầu tiên gặp gỡ, chợt mỉm cười nhẹ nhàng, càng lộ ra nét động lòng người. Nhưng nhớ lại bữa trưa ngày hôm nay, cậu quả thực không biết đáp thế nào cho phải.

“Tôi nấu chút cháo.”

“Cháo? Ăn được bao nhiêu?” Lời quan tâm cứ bất giác bật ra từ trong miệng khiến Nhạc Chấn Vũ liên tục cau mày.

Bạch Thiên Vũ giống như một đứa trẻ làm sai, cắn môi nói. “Một chén...”

Lúc này, không chỉ Nhạc Chấn Vũ nhướng mày, mà cả Nhạc Thần Vũ cũng cảm thấy sự áp úng trong câu nói của cậu, đôi mắt ngây thơ trong suốt nhìn chằm chằm khiến Bạch Thiên Vũ càng chột dạ hơn.

“Thiên Vũ dùng chén nào?” Bé chu miệng, nắm lấy cổ tay lớn bằng mình. Cô giáo có nói, không ăn no sẽ không tốt, cơ thể dễ mắc bệnh. Thiên Vũ gầy lắm, nhất định do trốn ăn nên mới thành như vậy.

“Chén cơm...”

Nhạc Chấn Vũ càng nhíu mày sâu hơn. “Cả ngày hôm nay cậu chỉ ăn có một chén cháo như vậy?!” Rốt cuộc cậu ta bao nhiêu tuổi, chẳng lẽ không biết lấp đầy bụng như thế nào?

“Tôi... không thấy đói.” Cậu rất ít khi đói, dù có đói cũng không ăn được bao nhiêu, vì vậy từ nhỏ thường khiến cho mọi người lo lắng.

Hít một hơi thật sâu, anh bước tới lôi người xuống giường, cảm xúc trong tay chứng minh cổ tay mảnh khảnh kia không phải là ảo giác của anh. “Cậu nặng bao nhiêu?”

Đây là quan tâm đến cậu ư?

Câu hỏi một lần nữa xuất hiện trong đầu, cậu thực sự mong câu hỏi này xuất phát từ quan tâm của anh đối với cậu, chứ không phải câu hỏi thăm đơn thuần. “40 kg.” Cậu lén tăng thêm một con số, dù sao mỡ đầu bằng số bốn cũng nghe tốt hơn so với số ba.

Nhưng cậu không nghĩ tới là, dù đã tăng thêm một kí rồi, vẫn đổi lại ánh mắt chằm chằm khó tin của hai người.

“Bốn mươi?” Cậu ta cao cũng phải 170cm, 40kg có thể sống không? “Rốt cuộc hàng ngày cậu ăn gì vậy?!” Anh hoàn toàn quên bồng quan hệ hiện tại của hai người, nổi giận đùng đùng kéo Bạch Thiên Vũ đi xuống bếp.

Nhạc Thần Vũ cũng vội vàng chạy theo hai người, nhìn thấy cha ẵm Bạch Thiên Vũ ngồi xuống bên bàn ăn, liền rót một ly sữa đưa cho cậu.

Nhìn ly sữa bỏ, rồi lại nhìn đôi mắt sắc bén của Nhạc Chấn Vũ, cậu lần đầu hiểu được đôi mắt kia khi nổi giận đáng sợ đến chừng nào.

“Tôi... Tôi mắc phải chứng không dung nạp lactose ... uống sữa tươi sẽ bị ói... Xin lỗi...”

Đôi mắt sắc bén tiếp tục nhìn chằm chằm vào cậu, anh lấy ly sữa bỏ đưa cho Nhạc Thần Vũ uống, sau đó rót ra một ly sữa trái cây. “Cái này chắc được.”

Cậu vội vàng cầm ly sữa lên, gật đầu liên tục, từng chút từng chút uống hết ly sữa đó.

“Còn cái gì không thể ăn không?”

“Thức ăn có nhiều cholesterol và chất béo...” Cậu thấy anh rất nhuần nhuyễn lấy rau xanh và trái cây từ trong tủ lạnh ra, cộng với vài loại thức ăn dễ tiêu. “Anh có vẻ rất am hiểu về dinh dưỡng trong thực phẩm.”

Nhạc Chấn Vũ khựng lại một chút, sau đó tiếp tục thái nhỏ cải xanh. Anh học nấu nướng bởi cha mẹ sớm qua đời, hiểu rõ phân phối dinh dưỡng là bởi cần đến khi Hiếu Thần bị bệnh. Kết quả anh chưa từng dùng tài nấu ăn làm một bữa cơm cho cha mẹ, chương trình dinh dưỡng cũng không học kịp để Hiếu Thần thưởng thức. Tay nghề hai năm ngủ yên, không ngờ sẽ vì một người tới ở chung chưa quá một ngày mà lấy ra sử dụng.

Bạch Thiên Vũ biết anh không muốn nói, quay sang chỉ Nhạc Thần Vũ làm sao đánh trứng. “Tôi cũng có học chương trình dinh dưỡng... Nhưng đến nay vẫn chưa có cơ hội tự áp dụng.” Bữa ăn bình thường đều có chú Trịnh lo sẵn, vì cậu nên chú Trịnh đã trở thành một chuyên gia dinh dưỡng luôn rồi.

“Hôm nay ở công ty, trường học có gì vui không?” Biết rõ Nhạc Chấn Vũ sẽ chẳng trả lời, cậu đơn giản chỉ muốn tạo không khí mà thôi.

Quả nhiên chỉ có Nhạc Thần Vũ vừa hưng phấn đánh trứng, vừa ngồi xuống bên cạnh cậu nói. “Hôm nay các cô giáo dẫn bọn con tới công viên gần nhà trẻ chơi, ở đây có rất nhiều thiên sứ nhỏ đứng tè bậy!” Bởi ở nhà có rất nhiều tranh vẽ thiên sứ, nên đi đâu bé cũng sẽ bị chúng hấp dẫn đầu tiên.

Bạch Thiên Vũ cười khê. “Những thiên sứ nhỏ đó có giống Thần Vũ không?”

Nhạc Thần Vũ phồng má. “Không giống! Thần Vũ là bé ngoan, Thần Vũ không có ở trong công viên lên tè bậy như vậy!”

Trong mơ hồ nghe được tiếng ho khan bực bội từ đằng sau, Bạch Thiên Vũ cười càng thêm sâu. “Thần Vũ quả nhiên là bé ngoan. Các cô giáo có dạy tên của những thiên sứ nhỏ kia không?”

Nhạc Thần Vũ ngoan ngoãn gật đầu. “Có ạ! Cô bảo đấy gọi là Cupid!”

“Ra gọi là Cupid à!” Đây không phải là đáp án chính xác, nhưng có hề đâu? “Thực ra thì chúng vốn được gọi là Manneken Pis, nếu cháu có tới châu Âu sẽ nhìn thấy được bản gốc của chúng. Sau này người ta thêm vào đôi cánh, biến chúng thành những thiên sứ nhỏ dễ thương...”

“Vậy tại sao lại gọi là Cupid?” Nhạc Thần Vũ phát huy tối đa tính tò mò của trẻ con, gương đôi mắt tròn hỏi thăm.

“Cupid là thần tình yêu trên trời, gương mặt đáng yêu y như Thần Vũ vậy, trên lưng đeo cung tên, thường bắn vào tim mọi người...”

Đôi mắt to tròn mở lớn. “Thế sẽ chết người mất!”

“Không đâu. Những mũi tên kia sau khi bắn vào tim mọi người sẽ biến mất đi, sau đó một hạt mầm có tên là tình yêu sẽ nảy nở...”

“Con biết, con biết tình yêu là gì! Vì Vi Vi ngồi bên cạnh con lúc nào cũng bảo yêu con, nhất định là bởi Cupid đã bắn tên vào tim nhỏ.”

Phía sau lại truyền đến tiếng ho hậm hực.

Bạch Thiên Vũ nháy mắt. “Thế à! Vậy Cupid có bắn tên vào tim cháu không?” Thật là một đứa trẻ đáng yêu... Thật là một người cha đáng yêu.

Nhạc Thần Vũ lấy hết sức hừ một tiếng. “Con hồng phải con gái, sẽ không yêu tới yêu lui, mũi tên của Cupid không bắn tới con!”

“Ra là vậy! Thần Vũ thật lợi hại, chú còn không tránh được mũi tên của Cupid đâu!”

“Thật ư? Thiên Vũ thích ai vậy?” Thần Vũ buông đồ đánh trứng xuống, leo lên gối Bạch Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ cười híp cả mắt. “Bí. Mật. Đó!” Cậu khom người thổi phồng một cái vào tai Nhạc Thần Vũ, khiến bé cười ha ha không ngừng.

Nhạc Chấn Vũ nhìn hai người, cảm thấy mình đang từ từ bị mất cái gì đó vào tay giặc.

Cảnh tượng như vậy không biết anh đã mơ thấy biết bao là lần, trước khi kết hôn với Hiểu Thần anh đã nghĩ tới, sau khi cưới cũng nghĩ tới, trước khi Hiểu Thần mất, ngày nào anh cũng nghĩ, nghĩ tới ngực nhói đau. Hiện tại trong ngực anh cũng đau đến không chịu nổi. Không rõ đây là do mất mát, hay là tiếc nuối đây? Phải chăng đây là cảm giác khi giấc mộng được hoàn thành?

Nếu như người ngồi ở đó lúc này là Hiểu Thần luôn thích ôm anh cười đùa, thế thì tốt biết bao...

Bạch Thiên Vũ dường như cảm nhận được tâm tư của anh, quay đầu nhìn lại, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười giống hệt thiện sứ Hiểu Thần vẽ ra, dễ dàng xóa đi đau đớn trong lòng.

Một lần nữa ảo giác lại xuất hiện, anh nhìn thấy từng chiếc lông vũ tung bay.

Trên mặt đất trải một tấm vải vẽ thật lớn, Bạch Thiên Vũ một lần nữa lại pha màu của bầu trời, lấy sắc xanh trải đều khắp nơi, có chỗ đậm lại nhiều lần, có chỗ chỉ là một tầng thật nhạt.

Thuốc màu chưa khô, Bạch Thiên Vũ nằm sấp xuống, tìm kiếm màu sắc cậu mong muốn, không quan tâm cả người dính thuốc màu khó giặt sạch.

“Thiên Vũ đang làm gì vậy?” Chật vật mãi mới làm xong bài tập, Nhạc Thần Vũ ngay lập tức chạy tới phòng vẽ, vứt toàn bộ ti-vi, máy chơi game ra sau đầu.

Bạch Thiên Vũ mỉm cười, không ngại bị quấy rầy khi vẽ. “Chú đang tìm màu của bầu trời.”

Nhạc Thần Vũ nhìn quần áo trên người mình, sau đó nhìn Bạch Thiên Vũ, cuối cùng bắt chước cậu nằm trên tấm vải vẽ tranh. “Chỗ này toàn là màu của bầu trời, không đúng sao?” Màu Thiên Vũ vẽ rất giống màu của mẹ.

Bạch Thiên Vũ lắc đầu. “Chú muốn tìm bầu trời tinh sạch nhất, xinh đẹp nhất.” Màu ở đây vẫn chưa giống màu bầu trời trong mộng của cậu.

“Bầu trời hiện giờ không có tinh sạch, xinh đẹp ư?” Bé ngồi thẳng lên tấm vải vẽ.

“Bầu trời hiện giờ rất đẹp, nhưng không đúng ý của chú.” Cậu rút khăn ra, lau đi phẩm màu vô tình dính phải trên gương mặt nhỏ.

“Chú vẫn tiếp tục tìm ư?” Bé mặc dù thích xem Thiên Vũ vẽ, nhưng sẽ tốt hơn nếu cậu cùng bé nói chuyện, chơi đùa.

“Không, hôm nay không tìm nữa.” Trong những màu này, không có sắc thái cậu cần. “Xem áo quần cháu kìa, dơ hết rồi, chẳng phải vừa tắm xong đấy ư?”

“Thiên Vũ cũng giống vậy!” Nhận thấy quần áo cậu còn lấm lem hơn cả mình, Thần Vũ cười reo lên. Thiên Vũ dù trên người dính bẩn nhưng trong vẫn rất đẹp, bé chưa từng nhìn thấy ai đẹp hơn Thiên Vũ cả.

“Nói thế chứ coi chừng bị cha nhìn thấy đấy!”

“Yên tâm, cha vẫn còn đang làm việc.”

“Về nhà rồi mà vẫn còn làm ư... Thần Vũ có muốn trêu đùa chút không?”

Nhắc tới trêu đùa, đôi mắt so với đèn pha còn sáng hơn. “Trêu đùa?”

“Đúng vậy! Thích hay không? Chúng ta cùng chọc cha cháu nhé.” Trễ đến vậy rồi vẫn còn làm.

Nhạc Thần Vũ đảo mắt suy nghĩ, bé rất ít khi cùng cha chơi đùa, nói gì đến trêu chọc, nhưng hôm nay có đồng lõa...

“Được!” Nếu cha có tức giận, vẫn còn Thiên Vũ ở đây! Nếu cha vì thế mà giận Thiên Vũ, thế thì càng phải tham gia, không để cho Thiên Vũ bị mắng một mình. “Làm như thế nào?”

Lần này đổi lại Bạch Thiên Vũ tròn mắt. “Chúng ta nghĩ cách để ba người đều giống nhau!” Cậu chỉ chỉ bộ quần áo dính đủ loại màu xanh khác nhau.

“Ha ha ha!” Nghĩ đến việc cha cũng sẽ có đủ màu sắc rực rỡ như mình, Nhạc Thần Vũ bật cười khanh khách.

Nhạc Chấn Vũ nhập liệu vào trong máy tính hoàn tất, chuẩn bị ấn vào nút lưu thì đột nhiên đèn trong phòng và màn hình máy tính phụt tắt, sau đó là tiếng kinh hô cách đó không xa, cùng tiếng người kêu cúp điện.

“Đáng chết!” Công sức nhập liệu suốt cả tiếng qua đi tong cả rồi! Cúp lúc nào không cúp lại đúng lúc này. Anh không hề nhớ có nhận được bất kỳ thông báo cúp điện nào.

“Cha! Cha ở đâu vậy?” Tiếng Nhạc Thần Vũ vang lên ngoài cửa phòng, nghe có chút hoảng sợ.

Nhạc Chấn Vũ vội vã đứng lên, cẩn thận lần mò đi về phía cửa. “Thần Vũ, cha ở đây, đừng có chạy lung tung, nguy hiểm lắm.”

Anh vừa dứt câu, ngoài hành lang vang lên tiếng chạy bộ, sau đó một cơ thể bé nhỏ nhào vào ôm chặt lấy anh. “Cha, tối quá đi!”

Nhạc Chấn Vũ không nghĩ tới việc tại sao trong bóng tối mịt mù này mà còn trai lại có thể lao chuẩn tới người mình như vậy. Anh chỉ ôm bé lên, vỗ vỗ lưng. “Đừng sợ, chúng ta đi lấy đèn pin và đèn sạc là được. Sao trên người con có mùi sơn dầu vậy?” Anh thường ngồi bên Hiếu Thần nhìn cô vẽ nên cực kỳ quen thuộc với thứ mùi này, nhất là khi trên người bé còn nồng nặc mùi dầu chuối.

Nhạc Thần Vũ cố gắng ôm cha chặt hơn. “Con vừa tới chỗ Thần Vũ xem vẽ tranh.”

“Chú ấy đâu?” Nghĩ đến việc cậu ta hiện ở một mình trong bóng tối lại lạ nước lạ cái như vậy, trong lòng cũng có chút lo lắng.

“Con không biết, lúc con trong nhà tắm rửa tay thì bỗng điện tắt cái phụp, đi ra thì không thấy Thiên Vũ đâu nữa, con tìm hồng ra.”

Chả trách tay bé toàn nước. “Trước khi cúp điện chú ấy còn vẽ không?” Tại sao không phát ra bất kì tiếng động nào?

“Vẫn còn vẽ, cha giờ đi tới chỗ Thiên Vũ à?”

“Tìm đèn pin trước đã...”

Anh vừa dứt lời, Nhạc Thần Vũ đã kêu lớn. “Thiên Vũ, chú ở đâu thế?”

“Ở đây!” Có tiếng nói truyền tới từ sau lưng Nhạc Chấn Vũ, khiến cả hai giật hết cả mình, đặc biệt là Nhạc Chấn Vũ, thân thể hơi ngừng một chút, cảm thấy một người trực tiếp đụng vào mình.

Bởi vì quá tối nên Bạch Thiên Vũ cũng không khống chế được lực, đụng hơi mạnh một chút, trong lòng cầu nguyện anh không phát hiện ra chỗ bị đụng vào có chút kì quái.

“Cậu trốn đằng sau vậy để làm gì?” Nhạc Chấn Vũ đột nhiên nổi đóa.

“Tôi đâu có trốn đằng sau, tôi dựa theo tiếng của mọi người mà tới đây, ai dè gần như vậy.” Cậu nói thật một nửa, chỗ bị đụng ân ần đâu, bên tai nghe rõ ràng tiếng hít vào của Nhạc Thần Vũ, ngay cả kẻ đồng lứa này cũng không ngờ cậu sẽ hù luôn cả mình.

“...” Nhạc Chấn Vũ không nói gì, nhưng có thể cảm nhận được anh đang đi về trước.

“Anh giận à? Tôi cũng không cố ý.” Không mới là lạ.

“Tôi không có giận.”

Mới là lạ, ngu ngốc mới tin tưởng câu nói gắt gỏng kia không hề mang tí tức giận nào... Chờ lát nữa phát hiện mọi chuyện đều là cố ý, vậy thì xong đời, cậu thậm chí chút nữa nhắc Thần Vũ chạy lẹ lẹ một chút.

“Thế à... Anh đi đâu vậy?” Cái này gọi là biết rồi còn cố hỏi, rõ ràng rành ra đấy nhưng vẫn cứ phải nghe cho trọn.

“Đến nhà bếp tìm đèn pin.” Giọng nói vẫn không khá hơn chút nào.

Nhà bếp?

Đi tới nhà bếp nhất định phải đi ngang qua phòng khách, đi qua phòng khách nhất định phải đi ngang dãy cửa sổ sát đất, đi ngang qua dãy cửa sổ ấy có thể nhìn thấy đèn đường bên ngoài, nhìn thấy đèn đường sẽ biết ngay đây không phải do cúp điện. Cậu và Thần Vũ tìm thấy cầu dao tổng, sau đó sập xuống rồi giả hô to mấy tiếng bảo là cúp điện.

Biết rõ là thế, đồng đảng của cậu cũng nghĩ y hệt vậy, thừa dịp cha không để ý đưa tay ra sờ mặt của cậu.

Không kịp nói gì, người bị hại đã nhìn thấy cảnh bên ngoài. “Không phải cúp điện ư?”

“Chắc là bị nhảy CB.” Chủ mưu rất nhanh trả lời.

“Đúng vậy! Chắc là bị nhảy CB.” Cộng mưu dù không hiểu nhảy CB là gì nhưng vẫn gật đầu phụ họa.

Nhảy CB? Nhà sử dụng lượng điện cũng không nhiều, sao đột nhiên lại bị nhảy CB? Xem ra ngày mai anh phải gọi người đến kiểm tra một chút, dẫu sao ngôi nhà này cũng đã có mười mấy năm lịch sử rồi.

Nghĩ nghĩ như vậy, anh nhanh chóng tìm tới chỗ cầu dao tổng, kéo công tắc trở lại, rất nhanh cả ngôi nhà đèn đuốc sáng choang.

“Tách!” Sau lưng vang lên tiếng máy chụp hình, anh quay đầu lại nhưng chẳng thấy gì. “Hai người có nghe thấy gì không?”

“Không có!” Chủ mưu cùng cộng mưu vô cùng ăn ý trả lời đồng thanh, biểu tình trên mặt vô cùng kỳ quái, giống như đang nhịn gì đó.

“Hai người...” Anh còn chưa nghĩ ra muốn hỏi họ cái gì, cơ thể bé trên tay đã giấy giữa đòi xuống, không chờ anh nói tiếng nào đã kéo Bạch Thiên Vũ chạy thẳng lên lầu.

Làm sao thế?

Rốt cuộc không rõ hai người giờ trò gì, mà sau khi họ trở về phòng, anh nghe thấy tiếng cười lớn không che giấu phát ra, càng ngày càng mơ hồ.

Có phải anh bỏ lỡ cái gì rồi không?

Tối tận nửa đêm trước lúc đi ngủ, anh mới biết mình đã bỏ lỡ cái gì.

Trên bộ sơ vin đắt tiền, những dấu tay màu xanh nhạt in khắp nơi, sau lưng một đôi trông như đôi cánh, dưới móng lại nhìn giống khiết đất đỏ.

Còn tệ hơn nữa là, họ có lưu lại bằng chứng, một tấm hình xinh đẹp được dán vào gương nhà tắm, khiến anh có muốn không thấy cũng khó.

Nhìn lên tấm gương, anh thật không biết nên tức giận hay cười to đây.

Cuối cùng anh không tự chủ thổ dài, hóa ra kia không phải do cúp điện, cũng chẳng phải nhảy CB gì, đơn thuần chỉ là một trò đùa dai với anh mà thôi.

Chuyện quả thực ngoài ý liệu, khiến anh không biết phản ứng ra sao mới phải.

Một là đứa con trai ngây thơ khôn khéo, một là người xa lạ ôn hòa anh không hề nghĩ sẽ có cơ hội gặp, rốt cuộc anh nên đối mặt với cậu thế nào đây.

Một lần nữa thổ dài trước gương, lại phát hiện ra một cái tôi khác trong gương đang mỉm cười, đôi mắt ánh lên vẻ nhu hòa.

Về mặt dường như biết rõ tâm tình của anh hơn đầu óc, thật ra thì, anh rất vui nhỉ?

Hết thấy đều là cảnh tượng anh từng nghĩ tới, nhưng lại có một người không giống, cũng chính là lý do anh không nguyện ý tiếp nhận khác biệt ấy!

Một quyền nện vào bức tường rắn chắc, anh chán nản ngã xuống chiếc giường ấm áp hai người từng nằm.

“Hiểu Thần...”

Anh nên làm gì đây? Làm gì mới phải đây?

Nhạc Chấn Vũ không có thói quen khóa cửa, thế nên cậu dễ dàng mở cửa bước vào phòng, nhón chân nhẹ nhàng đến bên giường.

Cho dù là ngủ, chân mày anh vẫn không thả lỏng, tựa hồ như ngay cả trong mộng cũng không vui vẻ.

Nhẹ nhàng, cậu điều chỉnh lại nhiệt độ cho thoải mái, giúp anh đắp lên chiếc chăn mỏng.

Có thể không?

Nhìn đôi lông mày cau lại ấy, cậu tự hỏi.

Có thể không?

Cậu có thể vì anh mà xoa đi chân mày nhíu chặt không?

Đã bao lâu rồi, cậu không còn nhìn thấy anh cười lớn? Thật nhớ nụ cười sáng sủa của đứa trẻ ấy.

Bất tri bất giác, tay cậu đã vươn ra, đụng vào vết nhăn giữa trán, nhẹ nhàng vuốt ve, chậm rãi đem từng nếp nhăn vuốt phẳng.

“...Hiếu Thần...” Tiếng gọi dịu dàng phát ra từng miệng Nhạc Chấn Vũ, bàn tay kinh hãi kia lơ lửng giữa không trung hồi lâu.

Gương mặt xinh đẹp cười khổ.

Cậu rốt cuộc đang hi vọng xa vời thứ gì vậy?

5. Chương 4

Cậu tìm thấy được một cơ hội.

Một cơ hội giúp bản thân hoàn thành ước vọng.

Một cơ hội giúp cậu nhìn thế giới của mình và của người đó hợp lại làm một. Làm như vậy có lẽ hơi tàn nhẫn với một người khác, nhưng cậu không quan tâm, chỉ cần đạt được nguyện vọng, trả giá nào cậu cũng sẵn lòng.

Huống chi thay đổi vận mệnh có gì là sai, ít ra một người khác sẽ có cơ hội được hạnh phúc, còn hơn cậu chỉ có thể nhìn hạnh phúc, sáng tạo hạnh phúc, nhưng lại chạm không tới hạnh phúc.

Cậu, thực muốn biết mùi vị đó...

Sáng hôm sau, vừa mới thức dậy anh đã ngửi thấy mùi hương từ trong bếp rồi. Nhưng hiện thời mới có mấy giờ sáng thôi, cậu ta dậy sớm như vậy để làm gì?

Anh rất nhanh vệ sinh cá nhân, thay quần áo xong xuôi, cầm cặp táp đi xuống lầu, nhìn bóng người bận rộn trong bếp.

Cậu, rất giống Hiếu Thần, nhưng đồng thời lại không giống.

Hiếu Thần mặc dù kiên nghị, nhưng luôn tản ra một loại nhu mỳ đặc trưng của phái nữ. Chỉ cần ở bên cạnh, dẫu có kiên nghị tới đâu, cô rồi cũng sẽ như chim non nép vào bên người anh. Nhưng Bạch Thiên Vũ thì khác hẳn, dẫu cậu có vẻ ngoài còn muốn nhu hòa hơn Hiếu Thần, thân thể gầy yếu hơn Hiếu Thần, nhưng chính bản thân cậu khiến cho người ta có cảm giác mạnh mẽ, quyết liệt, như thể chỉ cần là chuyện cậu muốn, sẽ không một ai có thể khiến cậu thay đổi mây may, chỉ cần cậu muốn sống, cho dù bên cạnh không có bất kì ai cậu cũng có thể độc lập tự cường.

Nếu có người đồng thời nhìn cậu và Hiếu Thần, người đó nhất định sẽ nói Hiếu Thần giống cậu chứ không phải cậu giống Hiếu Thần.

Anh không thích cảm giác này, giống như thể Hiếu Thần là bởi muốn bắt chước cậu nên mới tồn tại.

“Anh dậy rồi à? Sớm vậy? Tối qua ngủ ngon giấc không?” Sau khi cậu dọn chén đĩa lên bàn thì nhận ra bóng người cao lớn đang đứng dưới chân cầu thang, cau mày nhìn về phía này, trông mắt đen hơi thất thần không biết đang suy nghĩ gì.

“Tôi đã nói cậu không cần chuẩn bị bữa sáng cho chúng tôi.” Anh không tự chủ mím môi cau mày, để cặp táp xuống rồi đi tới trước mặt Bạch Thiên Vũ.

Cậu ta nhỏ đến vậy à?

Chiều cao chưa được tới vai anh, hơn nữa bả vai gầy gò kia chưa rộng bằng một nửa của anh.

Vì sao trước giờ chưa từng phát hiện ra cậu nhỏ đến vậy? Là bởi vóc người sao? Hay cái loại khí thế phát ra từ người cậu? Cứ như thể bất kỳ ai đứng bên cạnh cậu đều có ảo giác bị thu nhỏ lại.

Anh nên sớm nghĩ ra mới phải. Một người có năng lực trợ giúp một đứa trẻ lớn gần bằng bình, nhất định xuất thân từ gia đình đủ khả năng phát ra mệnh lệnh, khí chất này cũng bao hàm trong đó đi.

“Chỉ là chuẩn bị bữa sáng mà thôi, không có gì to tát cả. Tôi có thói quen dậy sớm, lại nói đoạn thời gian này tôi cũng không có việc gì làm, thế nên làm bữa sáng vừa vặn giúp tôi giết thời gian. Ăn nhanh đi! Hôm nay tôi nấu cháo bào ngư, mùi vị chắc cũng không đến nỗi.” Bạch Thiên Vũ mỉm cười, sắc mặt tiêu tụy hơn so với hôm qua.

Rõ ràng chỉ có chưa tới hai ngày, cậu ta bằng cách nào biến mình thành ra như vậy?

Không sao khổng chế lửa giận trong lòng, anh theo bản năng đưa tay muốn kéo cậu ngồi xuống ghế, bàn tay mới vươn một nửa lại rút trở về, không nhìn tới Bạch Thiên Vũ, cứ thế ngồi xuống.

Anh bị làm sao vậy, không đứng đi quan tâm tới cậu, cậu có chết cũng đâu ảnh hưởng gì, không phải sao?

“Chào cha, chào Thiên Vũ.” Nhạc Thần Vũ chạy bình bịch xuống cầu thang, động tác hoạt bát trông chẳng giống vừa mới thức dậy. “Oa! Nhiều món quá đi! Còn cả bánh bao trứng nữa nè!” Bé kinh ngạc khi thấy trên bàn có món ăn mình thích nhất, ngay lập tức chạy lại hôn Bạch Thiên Vũ cái chụt rồi mới ngồi vào bàn.

“Thiên Vũ, chú lại không ăn gì à?” Gặm gặm bánh bao, bé nhận ra Bạch Thiên Vũ tiếp tục ngồi ở đầu bàn ăn, tay cầm tờ báo, trước mặt chẳng có chút thức ăn nào.

“Chú không có...” Một chữ dói chưa kịp nói ra, một chén cháo đã được đặt trước mặt cậu. Hóa ra Nhạc Chấn Vũ vẫn không nhận được quan tâm, vừa phát hiện ra cậu không ăn sáng liền húp sạch chén sữa đậu nành rồi sốt bốt phần cháo của mình đưa qua cho cậu.

“...” Nhìn chén cháo, lại liếc nhìn gương mặt chăm chú ăn của Nhạc Chấn Vũ, dẫu bình thường có ăn không vô, cậu vẫn dè dặt cầm chén cháo lên, mức từng thìa nhỏ.

Nhìn thấy sóng ngầm kì dị giữa hai người, Nhạc Thần Vũ chu chu cái miệng nhỏ, dù bé chẳng hiểu rốt cuộc người lớn đang nghĩ cái gì, nhưng bé thích cái không khí này. Thích cái cách cha quan tâm Thiên Vũ, thích cách Thiên Vũ quý trọng sự quan tâm của cha. Vì tuổi nhỏ không hiểu hết nguyên nhân bên trong, bé lựa chọn im lặng quan sát mọi sự phát triển.

Cậu đến để vẽ thiên sứ.

Nhìn bản vẽ trước mặt, Bạch Thiên Vũ nghiêm khắc cảnh cáo bàn tay đang vẽ của mình.

Nhưng nét bút rõ ràng xem nhẹ lời cảnh cáo của cậu, phác họa tỉ mỉ từng đường nét, sóng mũi cao thẳng tắp, hai hàng lông mày giương cao, cùng cặp mắt sắc bén anh khí bừng bừng.

Người ngoài nhìn vào liền biết ngay bản phác này vẽ ai, nào có giống như thiên sứ được mong đợi chứ.

Chân mày nhíu lại hiếm thấy, không cần phải cố công nhớ lại, cậu cũng có thể dễ dàng vẽ lại được gương mặt tuần tú khó quên kia, cho dù là biểu tình nào đi chăng nữa, cậu đều có thể vẽ ra vô cùng sinh động.

Chẳng tốn bao lâu bức tranh đã hoàn thành, miếng bánh mì nướng vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ, chẳng cần dùng tới mấy may.

Cứ theo tình hình này, đến khi nào cậu mới hoàn thành bức vẽ thiên sứ như mong muốn đây.

Buông bút xuống, cậu đặt bức họa ở bên cửa sổ, nhìn bóng của chính mình và gương mặt mới được vẽ ra hợp thành một bức tranh lớn hơn.

Ngủ ngốc...

Ngẩn ngơ nhìn hình ảnh trước mặt, vì một khắc này, cậu mong đợi bao lâu, suy nghĩ bao lâu, khổ sở bao lâu, tàn nhẫn bao lâu?

Việc giúp đỡ Hiểu Thần, cho tới tận bây giờ vẫn không chỉ vì lòng tốt, mà là một phần ích kỷ.

Bất kì ai nhìn thấy Hiểu Thần, đều sẽ bảo cô rất giống cậu.

Bởi khi cậu chọn học vẽ, tích tắc sau cũng sẽ có người đến dạy Hiểu Thần vẽ, khi cậu tận lực cố gắng như một học trò chăm chỉ, Hiểu Thần nhất định cũng sẽ cố gắng như vậy. Cậu lấy triết học đời mình viết vào từng con chữ gửi Hiểu Thần, từng chút từng chút ám thị cô suy nghĩ giống như mình, hết như việc Hiểu Thần nhiệt tình vẽ thiên sứ như vậy, chính vì sự cuồng nhiệt với thiên sứ của cậu.

Sẽ không có ai cảm thấy có Hiểu Thần rồi mới có cậu, ai cũng biết là bởi vì cậu nên mới có Hiểu Thần như vậy.

Đây chính là sự tàn nhẫn của cậu, biến một cái linh hồn không thuộc về mình, sao chép thành một cái tôi khác, hoàn toàn vì mục đích của riêng cậu.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của cậu, nhưng có một điều cậu chẳng bao giờ ngờ tới, đó chính là Hiểu Thần ra đi còn trước cả cậu nữa.

Hạnh phúc cậu sáng tạo ra, trong nháy mắt bị hủy diệt, khát vọng của cậu cũng tại đây tăng lên điên cuồng.

Một người cả đời có thể có được bao nhiêu bí mật?

Trong những bí mật này, bao nhiêu đến từ ham muốn ích kỷ?

Có bao nhiêu người biết được, giấu dưới gương mặt ôn hòa vô hại này, là một trái tim tàn nhẫn thao túng cuộc sống người khác, có thủ đoạn khiến người đời sợ hãi?

“Mình làm như vậy rốt cuộc là đúng, hay sai?” Đây không biết là lần thứ mấy tự hỏi rồi.

Mặc dù đây không phải đáp án chính xác cho vấn đề, nhưng nếu được làm lại, cậu vẫn sẽ làm giống y vậy. Huống hồ, cậu đã nếm được mùi vị của hạnh phúc, cho dù chỉ một góc nhỏ của nó, nhưng cũng đủ cho cậu không cam lòng buông tay dứt bỏ.

Thời gian còn lại không còn nhiều, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, hãy cho phép cậu quên đi sự ích kỷ của bản thân đi!

“Tôi không ngờ ông sẽ cho người điều tra thân phận của Bạch Thiên Vũ đấy.” Chu Thuyên Ngạn đem hồ sơ vừa nhận được đặt lên bàn Nhạc Chấn Vũ. Nếu không phải nhiệm vụ của thư ký là sàng lọc giấy tờ trước khi đưa tới tay giám đốc, chắc gã cũng sẽ không nhận ra.

Anh với tay vào trong phong bì lấy ra một tập giấy mỏng. “Ông đọc rồi?” Không nghĩ tới nó ít đến vậy. Anh đã tưởng ít nhất cũng phải một cọc dày.

“Làm sao được, tôi nào dám! Chỉ liếc mắt nhìn qua tiêu đề thôi. Bên trong viết gì vậy?” Con người là sinh vật tràn đầy hiếu kỳ.

Nhạc Chấn Vũ đưa tài liệu cho anh ta. “Trừ số lần cậu ta giúp đỡ Hiểu Thần ra, không còn bất kỳ thông tin nào khác.”

Chu Thuyên Ngạn lập tức nhìn từ đầu đến đuôi, quả nhiên chỉ có phần văn bản tóm tắt sơ sài, cùng lời bổ sung nói rõ khi mới bắt đầu điều tra không lâu, nhóm thám tử đã nhận được tin nhắn cảnh báo. Bởi nội dung cảnh cáo uy hiếp nghiêm trọng việc kinh doanh, đồng thời trong quá trình điều tra nơi nơi đều đụng phải vách tường, thế nên họ quyết định hủy đơn hàng, trả lại tiền đặt cọc.

“Oa!!! Xem ra Bạch Thiên Vũ này có lai lịch không nhỏ đâu.” Nói không chừng còn là thiếu gia băng đảng xã hội đen nữa. “Sao ông muốn điều tra cậu ta vậy? Không phải đã được hiệu trưởng xác nhận cậu ta chính là mệnh thường quân của Hiếu Thần sao?”

“Sự xuất hiện của cậu ta khiến tôi cảm thấy vô cùng đột ngột.” Kể từ sau khi cha mẹ qua đời và Hiếu Thần đột ngột phát bệnh mà chết, anh cực kì miễn cảm với những chuyện phát sinh ngoài ý muốn, cảm thấy chúng đem đến cho mình sự bất an kỳ lạ.

“Tôi thấy nó chẳng quan hệ gì, cứ để cậu ta vẽ tranh xong là được rồi.” Đang nói, Chu Thuyên Ngạn bỗng phát hiện ra vẻ mặt của bạn mình vô cùng kỳ quái, đột nhiên một ý tưởng không hay ho gì xuất hiện. “Này! Đừng nói là bởi vì cậu ta trông giống với Hiếu Thần, cho nên...” Mới nảy sinh tình cảm? Bạch Thiên Vũ là nam đúng không?

“Ông nói bậy bạ gì đó!” Nhạc Chấn Vũ không vui nổi giận.

“Tôi không hề nói bậy, riêng việc ông nổi sùng lên như vậy là minh chứng rõ ràng nhất. Từ trước tới nay tôi chưa từng thấy bất kỳ người xa lạ nào có thể khiến cảm xúc của ông thay đổi rõ ràng như vậy. Nói đúng hơn, trừ Hiếu Thần ra, căn bản không còn ai có thể khiến lòng của ông xao động, ngay cả tôi cũng không!” Đã bao lâu rồi gã chưa thấy Nhạc Chấn Vũ cười, hay tức giận? Cứ như thể sau khi Hiếu Thần mất đi, mọi cảm xúc trên người anh cũng theo đó mà mất đi.

“Không hề!” Câu phủ nhận mang cảm giác thất bại rõ ràng.

Tại sao anh cứ một mực phủ nhận sự thật trong lòng? Những lời kia hoàn toàn đúng, Bạch Thiên Vũ xuất hiện trước mặt anh chưa được bao lâu, ấy vậy mà kể từ lần đầu bắt gặp, trong lòng anh chưa hề có thời điểm bình lặng.

Hiếu được cảm xúc trong lòng của bạn mình lúc này, Chu Thuyên Ngạn kéo ghế ngồi xuống trước mặt anh. “Không chỉ đơn giản là tình cảm thay đổi đúng không?” Nếu chỉ bởi Bạch Thiên Vũ khiến anh nhớ tới Hiếu Thần, vậy cũng không đủ cho anh bất an như thế này, nhất định còn có nguyên nhân nào khác.

Anh đưa tay xoa xoa thái dương đau nhức. “Tôi không biết, cậu ta khiến tôi nhớ tới Hiếu Thần, nhưng nguyên nhân bất an thực sự không phải là bởi đau đớn khi nhớ lại Hiếu Thần đã chết, mà là một loại cảm giác tôi không biết diễn tả ra sao.”

“Cảm giác gì?”

Nhạc Chấn Vũ nhắm hai mắt lại, loại cảm giác đó khiến anh có một suy nghĩ vô cùng đáng sợ, anh không hề thích ý nghĩ như vậy.

“Cậu ta khiến tôi cảm thấy tình yêu đối với Hiếu Thần... tất cả đều là giả...” Cùng với cảm giác hít thở không thông mãnh liệt quen thuộc.

“Nói cái gì ngu ngốc vậy!” Chu Thuyên Ngạn khinh bỉ khịt mũi. “Cho dù là bất kì ai, chỉ cần nhìn thấy ông và Hiếu Thần bên nhau, tuyệt đối đều sẽ không cho rằng tình cảm ấy chỉ là một trò chơi.” Gã đã quan sát họ lâu như vậy, tình cảm giữa hai người không có những tình tiết oanh oanh liệt liệt như trong phim ảnh, nhưng sự thấm thía, gắn bó giữa cả hai càng làm cho người ta ngưỡng mộ.

“Tôi biết... nhưng đây là bởi cậu chưa từng nhìn thấy cậu ta.”

“Nói thế là sao? Chẳng lẽ chỉ cần gặp một người liên chứng minh rằng ông chưa hề yêu Hiếu Thần?” Trên đời này sao lại có chuyện thần kỳ đến vậy.

“Thật chứ? Vậy tôi hỏi ông, giả sử ông yêu Hiếu Thần, vậy thì với lý do gì?”

Gương mặt Chu Thuyên Ngạn nhăn nhó, đâu cần phải giả sử, gã thực sự đã từng yêu Hiếu Thần, đến bây giờ vẫn vậy. “Rất khó nói, có lẽ bởi cô ấy xinh đẹp, có lẽ bởi cô ấy dịu dàng, có lẽ bởi cô ấy đơn thuần... cũng có lẽ bởi bản chất của cô ấy đã hấp dẫn tôi.” Thứ được gọi là tình yêu này, căn bản không thể dùng lý luận để giải thích. Nhưng gã cũng không hề tin thứ được gọi là một nửa linh hồn còn lại, Nhạc Chấn Vũ cũng vậy. Cho nên họ không cho là hai người nếu mâu thuẫn với nhau từ bản chất rồi lại có thể sống chung với nhau, chứ đừng nói gì yêu nhau. Nói trắng ra là thể loại người căm ghét những kẻ hoang tưởng thích đeo bám, thấy là tránh như tránh tà, cho dù là trái cực cũng không bao giờ hút nhau nổi.

“Vậy trước khi biết tới Hiểu Thần, tôi giới thiệu cho ông một cô gái gần giống với Hiểu Thần, liệu ông sẽ thích cô gái ấy chứ?”

“Sẽ!”

“Cho dù cô gái này xấu hơn Hiểu Thần một chút, kiên nghị kém hơn Hiểu Thần một chút, dịu dàng thua Hiểu Thần một chút, đơn thuần không bằng được với Hiểu Thần?”

“Đương nhiên vẫn thích!” Nói là kém, nhưng vẫn là một cô gái tương đối khá, tại sao lại không thích?

“Vậy sau khi biết Hiểu Thần thì sao? Ông nghĩ mình sẽ thích ai?”

Chu Thuyền Ngạn chớp mắt mấy cái, vấn đề này... hơi bị khó trả lời.

Nhìn thấy bộ dạng do dự của gã, Nhạc Chấn Vũ lại nói tiếp. “Hơn nữa sau khi quen biết Hiểu Thần, ông dần nhận ra cô gái kia phẳng phất chỉ là vật thay thế cho Hiểu Thần...”

“Hiểu Thần không phải là vật thay thế!”

“Tôi làm sao không biết điều này chứ! Nhưng sau khi biết Bạch Thiên Vũ, ông nhất định sẽ nghi ngờ như vậy. Sự hiện diện của cậu ta khiến tôi cảm thấy Hiểu Thần chỉ là bản sao của cậu ta mà thôi.” Anh cực hận cảm giác đó. “Trong thần thoại Hi Lạp có kể về một câu chuyện thế này. Một người thợ điêu khắc tài hoa đã dùng toàn bộ tài năng của mình tạc nên bức tượng nữ thần trong lòng. Sau khi bức tượng được hoàn tất, ông ta lại trở nên say đắm nó, cầu nguyện ngày đêm với thần linh mong nó có thể trở thành người thật. Cuối cùng các vị thần cảm động trước tấm lòng của ông ta mà hoàn thành ước nguyện đó.”

Chu Thuyền Ngạn hiểu được ý của anh, dù bức tượng và người thật hoàn toàn tương đồng, nhưng bức tượng dù có hoàn mỹ tới đâu cũng vĩnh viễn không có được thần thái của người thật. Mà hiện nay Hiểu Thần giống như bức tượng kia, Bạch Thiên Vũ là người thật, còn Nhạc Chấn Vũ chính là thợ điêu khắc.

Rốt cuộc người thợ điêu khắc yêu bức tượng hay là người thật? Cả hai đều biểu trưng cho mẫu người hoàn mỹ nhất trong lòng người thợ. Chẳng qua sau khi người thật xuất hiện, tình yêu trước đây với bức tượng cho dù có chân thành đến đâu cũng có vẻ hơi hư vô. Với lại, nếu xét cho kỹ thì đối tượng trong đầu người thợ điêu khắc tuyệt đối không phải là một bức tượng, sẽ không có một ai sinh ảo tưởng với cục gỗ, cục đá cả.

Bất an của Nhạc Chấn Vũ đại khái nằm ở đây, Bạch Thiên Vũ cho anh cảm giác của lý tưởng chân chính, cứ như vậy, Hiểu Thần liền trở thành vật thay thế, đồng thời tình cảm của anh đối với Hiểu Thần cũng trở nên hư hư thực thực.

“Khó trách ông lại bất an đến vậy.” Nếu đổi lại là Chu Thuyền Ngạn, đảm bảo đầu đã nổ tung từ lâu.

Gã hiện đã biết rõ ngọn nguồn, nhưng cũng chẳng thể đưa ra đề xuất nào, ngay cả an ủi cũng không biết nên nói từ đâu.

Tại sao chuyện lại trở nên phức tạp đến vậy?

Trong một phòng lớp lá của nhà trẻ, một đám nhóc đầu để chỏm đang tập trung cao độ vào tờ giấy vẽ được giao, ra sức bôi bẩn, đề tài ngàn năm như một “Gia đình em”

Các cô giáo đi khắp lớp, quan sát từng em, lúc tới gần Nhạc Thần Vũ, còn chưa nhìn thấy bé vẽ gì, trong lòng cô đã thấy ái ngại rồi. Đáng ra không nên cho đề này, cô đã sớm quên việc mẹ của Nhạc Thần Vũ đã mất. Đề tài như vậy đối với đứa trẻ này có biết bao tàn nhẫn chứ?

Trong đầu tận lực nghĩ đủ loại lời an ủi và câu trả lời cho những câu hỏi có thể có của Nhạc Thần Vũ, cô từ từ đến chỗ bé. Thế nhưng cô nhìn thấy gương mặt non nớt không có chút khổ trở nào, vô cùng chăm chú tập trung dùng bút sáp tô vẽ.

Cô nghĩ quá lên rồi phải không? Thực ra thì trẻ con không để ý nhiều đến vậy? Hay còn lý do nào khác?

Cô đánh mắt nhìn bức vẽ. Ồ? Trong tranh có tổng cộng ba người, một thì vô cùng cao lớn, nhìn sơ cũng biết là người cha anh tuấn cao ráo của Nhạc Thần Vũ, nhớ tới nam nhân vô cùng xuất sắc hàng ngày đưa đón Nhạc Thần Vũ, gương mặt cô giáo bỗng chốc đỏ ửng, tai cũng thành thịch tiếng tim đập.

Đối với cha của Nhạc Thần Vũ, tất cả cô giáo trong nhà trẻ bất kể kết hôn hay chưa cũng đều có một phần khát vọng, cho dù anh đã là một ông bố đơn thân, nhưng dựa vào chức vị, tướng mạo, thân hình mà xét thì giá thị trường vẫn cứ cao không hạ. Huống hồ gì đứa con riêng này đâu có giống như những đứa con riêng khác, chẳng những cực kì đáng yêu mà còn vô cùng dẻo miệng. Có một đứa con như vậy, dù không phải là con ruột cũng muốn yêu thương chiều chuộng nó.

Không biết qua bao lâu, cô giáo mới trở lại mặt đất, tiếp tục nhìn xem bức vẽ của Nhạc Thần Vũ. Người cao lớn đang dắt tay một đứa trẻ, khỏi nói cũng biết đó nhất định là Nhạc Thần Vũ rồi.

Vậy người còn lại đang dắt tay bé là ai?

Có lẽ là bị ảnh hưởng từ nhỏ hay nhìn mẹ vẽ mà Nhạc Thần Vũ vẽ tranh rất thông thạo, tuy tuổi nhỏ nhưng tranh bé vẽ hoàn toàn có thể nhìn ra các đường nét rõ ràng.

Người còn lại trông rất gầy, mặc áo sơ mi và quần tây, giống hệt cách ăn mặc của cha đứng ở bên cạnh, tóc cũng không dài, nhìn sao cũng không ra là bức vẽ mẹ.

“Thần Vũ đang vẽ gì vậy?” Cô cuối cùng tò mò hỏi.

Nhạc Thần Vũ dừng tay, vui vẻ cười lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu, trông giống với Bạch Thiên Vũ tới năm phần. “Cha, con và Thiên Vũ ạ.”

“Thiên Vũ là ai?” Cô không nhớ đã từng nghe qua cái tên này.

Nhạc Thần Vũ tròn mắt. “Thiên Vũ là mẹ.”

Mẹ? Ông Nhạc sắp kết hôn rồi ư? Khi nào thế? Sao cô không hề hay biết?

“Mẹ? Cha của Thần Vũ sắp kết hôn rồi ư?”

Cái này thì có liên quan gì đến kết hôn?

Vấn đề này khiến Nhạc Thần Vũ cau cau gương mặt đáng yêu, nghĩ không ra việc Thiên Vũ là mẹ cùng cha muốn kết hôn có liên quan gì với nhau.

“Cha không có sắp kết hôn.”

“Nhưng Thiên Vũ chẳng phải là mẹ của Thần Vũ sao?”

Nhạc Thần Vũ gật đầu rối rít. “Đúng thế, Thiên Vũ là mẹ của Thần Vũ!”

“Vậy tại sao cha con không có sắp kết hôn?” Chẳng lẽ họ đã sớm kết hôn, chỉ là bọn cô không biết mà thôi?

Chân mày bé nhỏ càng ngày càng nhăn lại. “Cô kỳ quái quá!” Giờ bé mới biết cô giáo nói chuyện vô cùng khó hiểu.

Cô giáo nhà trẻ mím môi rồi lại mở ra, không biết nên giải thích thế nào cho một đứa trẻ năm tuổi hiểu suy nghĩ của cô, hơn nữa cái suy nghĩ còn liên quan tới việc mơ ước cha của người ta nữa đó.

“Ý của cô là, Thiên Vũ là mẹ của Thần Vũ phải không? Nếu Thiên Vũ là mẹ, vậy thì Thiên Vũ đã kết hôn với cha Thần Vũ rồi nhỉ?” Giải thích thế chắc bé hiểu được ha?

Nhạc Thần Vũ đứng là nghe hiểu, cái miệng nhỏ từ từ mở ra. “Bắt buộc phải kết hôn với cha, Thiên Vũ mới có thể là mẹ của con?”

Cô giáo gật đầu như giã tỏi, hận không thể lập tức lấy được câu trả lời mong muốn từ miệng đứa nhỏ.

Nhưng trông ra Nhạc Thần Vũ một khi chưa thỏa mãn nghi vấn trong đầu, nhất định chịu công bố sự thật. “Như vậy chỉ cần Thiên Vũ kết hôn với cha, Thiên Vũ liền trở thành mẹ của con?”

Cô giáo một lần nữa gật đầu, trong lòng dần nổi cáu vì cái tật hay hỏi này, vậy mà trước đây cô cho rằng nó ngoan ngoãn hiểu chuyện đấy.

“Thế nên... Thiên Vũ và cha Thần Vũ kết hôn chưa?” Lúc này dù sao cũng nên lấy được đáp án đi!

Ngờ đâu, Nhạc Thần Vũ lại cười thật tươi. “Thiên Vũ là mẹ của Thần Vũ!” Cô giáo thật cho là bé còn nhỏ nên không biết trong đầu cô đang nghĩ gì ư? Bé đây là con trai của cha nhé! Không ngốc đến độ đem cha bán cho người ta rồi còn phụ đếm tiền nữa.

Gương mặt cô giáo phút chốc trắng nhợt.

Hóa ra... Hóa ra ông Nhạc đã đi bước nữa, vậy mà cô chẳng biết chút gì cả, cô... cô...

Nhìn thấy vẻ mặt của cô giáo, Nhạc Thần Vũ có chút tội nghiệp, nhưng dẫu sao chuyện này không phải chỉ dựa vào bé là có thể giải quyết được, quan trọng là cha chẳng hề để ý gì tới cô cả. Dựa vào con mắt của cha và sự ưu tú của Thiên Vũ, cô giáo căn bản chẳng có chút cơ hội nào.

Có điều, thương thì thương chứ cũng không ảnh hưởng đến suy nghĩ trong đầu, bé nhanh chóng vạch ra kế hoạch cho tin tức mới nhận được.

Chỉ cần cha và Thiên Vũ kết hôn, vậy thì Thiên Vũ sẽ không rời đi nữa, bé cũng sẽ có mẹ!

Ngốc quá đi à! Sao không nghĩ ra chuyện này sớm hơn chứ?! Quả nhiên người lớn biết thật là nhiều điều, lớn lên thật là tốt mà.

Làm sao để cha và Thiên Vũ kết hôn đây?

Bức tranh trên tay vẫn chưa hoàn tất, gương mặt tròn trĩnh đã cười thật thỏa mãn, trong kế hoạch lại hoàn toàn không biết được nam và nam không thể kết hôn với nhau, ít nhất, ở trong đất nước nhỏ bé này thì không thể.

6. Chương 5

Nhìn thấy cô gái kia ở chung với người đó, rõ ràng biết kế hoạch vô cùng thuận lợi, tại sao trong lòng cậu vẫn thấy đau đớn khôn cùng?

Hoặc giả đây chỉ là ảo giác tạo bởi cảm giác tội ác và tư lợi của bản thân.

Nhìn thấy cô gái kia, cậu vừa đau đớn vừa đổ kị.

Đau đớn bởi cô gái kia, dưới sự khống chế của cậu, căn bản đã mất đi cái tôi của bản thân. Đổ kị bởi cho dù cô có mất đi cái tôi của bản thân nhưng vẫn hạnh phúc hơn cậu rất nhiều.

Nhưng, người ấy đã cười, từ sau khi cha mẹ qua đời, cuối cùng cậu lại có thể nhìn thấy nụ cười của người đó, chỉ cần có thể nhìn thấy nó, khổ sở đến đâu cậu cũng sẵn lòng.

Chỉ cần có thể nhìn thấy nụ cười của người đó là tốt rồi.

Thời gian sống chung đã có nửa tháng, trong nửa tháng này, sáng nào cũng sẽ thấy được cảnh Bạch Thiên Vũ chuẩn bị bữa sáng cho hai cha con, còn hai cha con thì một âm thầm, một công khai bức bách Bạch Thiên Vũ ăn nhiều hơn.

Sau khi cả hai rời nhà, Bạch Thiên Vũ sẽ gọi điện cho chú Trịnh báo bình yên, rồi tới phòng vẽ phác thảo hoặc vẽ cái gì đó, đến khi mệt thì về phòng nghỉ ngơi. Mỗi lần nghỉ sẽ ngủ qua giờ ăn trưa, bình thường đều sẽ do hai cha con trở về đánh thức, sau đó cứng rắn ép buộc cậu ăn bữa tối, rất ít khi tự mình tỉnh lại.

Ăn xong bữa tối, Thần Vũ nhất định sẽ lôi kéo Thiên Vũ cùng làm bài tập với mình, làm xong sẽ len lén đến chỗ cha mình quây một trận.

Theo lý thường mà nói, Nhạc Thần Vũ nhất định sẽ vô cùng bức mình, thế nhưng anh không cách nào nổi giận được, cuối cùng đành phải ngồi “chờ” hai người tới phá.

Phải, là chờ...

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, ba người họ đã hình thành thói quen sống chung, một thói quen vô cùng mỹ mãn, cho dù không muốn nhưng không cách nào ngăn cản được tình cảm thân cận bắt đầu nảy sinh trong lòng.

Anh nhất định phải ngăn mọi việc phát triển thêm!

Sau nhiều lần do dự, Nhạc Chấn Vũ cuối cùng cũng đi đến quyết định, không chấp nhận được cảm giác tội ác nảy sinh từ tình cảm không nên tồn tại.

“Cậu có vẽ gì chưa?” Khi bữa cơm mới được một phần ba, một câu nói tưởng chừng như là quan tâm ngay lập tức đánh tan bầu không khí hài hòa từ trước tới giờ.

Không cần phải đoán, Bạch Thiên Vũ hiểu rõ ý của anh, miếng cơm đưa lên miệng cuối cùng vẫn đặt xuống. “Vẫn chưa...” Cậu biết bản thân đang tham lam thời gian không phải của mình.

“Tôi nghĩ cậu tới đây là để vẽ tranh đấy!” Có lẽ bởi kiềm chế đã lâu nên lời nói ra có phần cay nghiệt, không giống thói quen của anh trước giờ.

“Quả thực tôi đến là để vẽ.” Ngực quần thắt đau đớn, cậu khẽ khàng đặt bát xuống.

“Nhưng tới giờ tôi vẫn chưa thấy bất kì thành phẩm nào.” Bàn tay cầm đũa siết chặt, nhìn thấy gương mặt của cậu chợt tái nhợt, anh cứng rắn ép bản thân coi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn. Lúc này đây, ngay cả Nhạc Thần Vũ cũng đã buông chén bát xuống.

“Ừ... Không có...” Không phải là không có thành phẩm, mà là những thành phẩm kia ngoài cậu ra, bất kì ai cũng không thể thấy.

“Ồ, vậy à...”

“Xin lỗi, mấy ngày này tôi sẽ đẩy nhanh tiến độ... Tôi quên mất mình đang quấy rầy cuộc sống của cả hai.” Bạch Thiên Vũ nhìn vẻ mặt hồ hững của anh, gò má tuy rằng tái nhợt không chút máu nào, nhưng trên môi vẫn là nụ cười ôn hòa điềm nhiên cầm chén đũa lên tiếp tục ăn từng miếng, từng miếng một.

“Thế thì tốt!” Quá ác! Anh không thích nhìn thấy cậu trưng ra vẻ mặt như thể không có chuyện gì xảy ra như vậy, nó làm anh cảm thấy cậu vừa kiên cường đến chết đồng thời cũng yếu đuối đến chết.

Nhìn thấy tình huống trước mặt, Nhạc Thần Vũ không vui chút nào, bởi nó ngược lại với những gì bé hi vọng, xem ra bé đích thực phải làm cái gì đó để cứu vãn tình hình.

“Cha!”

“Sao vậy?”

“Thứ bảy này chúng ta đi leo núi có được hay không?”

“Leo núi?”

“Vâng! Cô bảo ngày lễ sắp tới bọn con hãy cùng cha mẹ, anh chị em đi dã ngoại một buổi, sau đó về lại khung cảnh đẹp nhất nọp cho cô.”

Nhạc Chấn Vũ nhắm tính trong đầu, thấy thứ bảy này không có cuộc gặp xã giao nào quan trọng, thế là gật đầu đồng ý. “Được, vậy chúng ta đi leo núi.” Trước kia, khi Hiểu Thần còn sống, cả hai cũng hay ra đó chơi, ở đấy có ngôi nhà nhỏ, vì chủ nhà thường xuyên đi vắng nên mỗi khi cần đều có thể thuê ở.

Thấy cha gật đầu rồi, Nhạc Thần Vũ liền quay sang Bạch Thiên Vũ. “Thiên Vũ cùng đi nhé? Tiện thể dạy con vẽ luôn!”

Cậu theo thói quen tính gật đầu ngay, nhưng cảm giác nhói đau mơ hồ nơi ngực khiến cậu do dự. “Để chú suy nghĩ một chút được không?” Cậu chưa từng leo núi lần nào, cũng chưa từng thấy qua cái gọi là núi cao sông dài, ấn tượng của cậu với thế giới này, tất cả đều đến từ hình ảnh trong sách.

“Thiên Vũ không thích leo núi à?” Có lẽ Thiên Vũ thích biển hơn, bé nên rủ đi biển mới phải chứ. Bé muốn đi núi là bởi núi xa hơn so với biển, có nhiều thời gian để chơi hơn.

“Không phải, chú chưa từng leo núi, nên vẫn chưa biết có thích hay không.” Chuyện này, cậu nhất định phải hỏi thăm chú Trịnh và Roger trước.

“Chú nhất định sẽ thích, trên núi rất là đẹp!” Bé mới tới đó một lần cùng với cha vào năm ngoái, ký ức cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết ở đây có thật nhiều cây thối.

Quả nhiên, câu nói trên hấp dẫn ngay lực chú ý của Nhạc Chấn Vũ.

Tên oắt con này tính giở trò gì đây?

“Thật thế ư? Mai chú trả lời cháu có được không?” Nếu như có thể, cậu cũng muốn đi, cậu chưa bao giờ dám hi vọng xa vời có thể cùng hai cha con họ làm gì đó.

“Tôi mai lặn ạ...” Sự thất vọng tràn đầy trong câu nói.

“Xin lỗi nhé, Thần Vũ, để chú suy nghĩ xong, ngày mai nhất định sẽ trả lời cháu... Không thì tối nay nha, tối nay trước khi đi ngủ chú sẽ báo, được không?” Cậu không chịu được khi nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của bé, gương mặt đó thật giống, thật giống với bộ dạng trước kia của cha bé.

“Vâng ạ. Tối nay trước khi đi ngủ con sẽ tới đòi đấy!”

“Biết rồi.” Cậu đưa tay ra, bàn tay bé nhỏ kia liền áp lên, đập một cái, ánh mắt cậu hướng về gương mặt hồ hững không chút biểu tình của Nhạc Chấn Vũ. “...Tôi có thể đi chung không?”

“Dĩ nhiên là có thể!” Nhạc Thần Vũ ngay lập tức giúp cha trả lời, kết quả rước lấy hai con mắt đen trùng trùng to, một đôi mắt tương tự không chịu yếu thế tròng ngược lại.

Con là muốn Thiên Vũ cùng đi đó!

Giỏi lắm nhóc con! Lòng cánh còn chưa mọc đủ đã dám khiêu chiến với cha mẹ rồi!

Bốn con mắt tròng qua tròng lại truyền tin như nẩy lửa.

Nhìn Nhạc Thần Vũ một cái, lại nhìn Nhạc Chấn Vũ một cái, một lớn một nhỏ tròn tròn mắt trông y hệt như nhau, khiến mọi thương cảm gì đó trong đầu cậu khi này bay sạch sẽ, không nhìn được bật cười một tiếng, đối lấy bốn con mắt nhìn cậu chằm chằm.

Cậu lại cười như vậy, dịu dàng như vậy, thuần mỹ như vậy, cười để cho người ta cho là sau lưng cậu nên có một đôi cánh mới đúng.

Anh không phát hiện ra bàn tay mình vô thức vươn ra, nắm thật chặt lấy cổ tay Bạch Thiên Vũ, cứ như sợ rằng bất kỳ lúc nào cậu cũng sẽ biến mất không dấu vết.

Bị anh cầm tay, nụ cười của Bạch Thiên Vũ ngưng lại trên mặt, trói buộc trên cổ tay trở thành lửa nóng khó nhịn, phải gấp rút rút rời đi.

Có thể không?

Có thể cho phép tôi nói câu yêu thương với anh được không?

Khát vọng trong lòng khiến trái tim đập mãnh liệt, câu hỏi quay cuồng trong đầu chực thoát ra.

Anh vĩnh viễn sẽ không biết được, cậu phải tốn bao nhiêu sức lực mới không nói ra câu hỏi ấy, tại sao anh lại làm như vậy? Rõ ràng không muốn tiếp nhận sự tồn tại của cậu, vì sao còn nắm lấy tay cậu? Biết rõ ràng sẽ tuyệt đối không thể yêu cậu, sao lại để cậu tư tưởng đến việc nói rõ nỗi lòng?

“Thả tay tôi ra được không?” Không biết cậu kiểm đầu sức lực để tiếp tục nở nụ cười, nói với anh như vậy không biết trái tim mình quặn đau đến mức nào mới có thể nhìn anh buông tay mà không níu giữ lại?

“A... Xin lỗi...” Nhạc Chấn Vũ nhanh chóng buông tay ra, cổ tay bé nhỏ kia dường như trong khoảnh khắc ấy đã khắc vào trong tâm trí anh, cho dù buông ra, cho dù cách xa, cảm giác ấy vẫn luôn tồn tại...

Trái tim anh dần thay đổi, không còn như trước, sụp đổ trong một góc ngách hẻo lánh nào đó. Mà anh thì chỉ có thể trở mắt nhìn nó sụp đổ, không thể làm gì khác hơn.

Trẻ em vô cùng mẫn cảm, trong khoảnh khắc đôi tay tách ra ấy, trong đầu ong ong tiếng vọt gì đó vỡ vụn, khiến cho cả cơ thể run lên vì sợ hãi bất an. Đôi tay bé bỏng của Nhạc Thần Vũ không cầm nổi chén bát nữa, chúng rơi vỡ đầy nhà, đôi mắt to tròn cũng chứa đầy nước mắt.

Đừng! Đừng buông ra!

Trái tim anh run lên khi nhìn thấy thân ảnh gầy nhỏ ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn đang khóc ròng. Anh không biết vì sao con trai mình vô cớ bật khóc tỉ tê, bên tai lại giống như nghe thấy giọng nói của con.

Đừng buông ra!

Một đôi mắt hốc hác mang nước mắt dịu dàng nhìn anh, bàn tay gầy gò đặt sát bên tay anh, dù bệnh tật đã rút đi sức lực nhưng nó vẫn nắm thật chặt không thả, khó khăn thì thầm từng câu với anh.

Anh không hề buông tay, cho tới tận bây giờ, anh vẫn chưa hề buông tay, nhưng dẫu anh có siết thật chặt bằng cả hai tay, anh vẫn không thể nắm lấy được cái gì, cho tới hôm nay nó vẫn trống rỗng đến mức cảm thấy một phần lạnh lẽo.

Anh sẽ không buông tay ra, nhưng ít nhất cũng hãy cho anh có gì đó để nắm lấy!

Sự chơi vơi trong đôi mắt anh thiếu chút để Bạch Thiên Vũ vươn tay ôm cả anh vào trong lòng, nhưng cơn đau ẩn nơi ngực nhắc nhở cậu điều không thể.

Một lần ích kỷ này, là hi vọng mình có thể làm được cái gì đó, không phải mang tới nhiều bi thương hơn, thế nên cậu, không được phép làm gì cả!

Buổi tối, khi xác định hai cha con đã yên vị trong phòng của chính mình, cậu cầm điện thoại lên, bấm một dãy số quen thuộc, tiếng chuông đổ chưa được một tiếng đã có người nhận ngay.

“Chú Trịnh, đừng nói chú suốt ngày suốt đêm canh bên cạnh cái điện thoại đấy nhé.” Nếu không vì sao ngay cả cú điện thoại đột xuất như vậy cũng bắt nhanh đến vậy.

Bầu dây bên kia im lặng mất một lúc. [Tôi mua điện thoại vô tuyến.]

Nghe tới đây, Bạch Thiên Vũ rất không nể mặt mà bật cười. “Chú Trịnh, có bắt điện thoại sớm đến đâu cũng không được thưởng đâu.”

[Cậu đây là cười nhạo lão già này phải không?]

“Nào có, cháu chỉ không mong chú lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như vậy, có chuyện gì cháu nhất định sẽ báo, chú cứ vậy khiến cháu lo thêm đó.” Lời giống vậy không biết đã nói qua bao nhiêu lần, vẫn tuyệt không có thấm vào tai, nếu còn nói thêm, chú Trịnh nhất định sẽ lấy cớ tuổi cao lãng tai trí nhớ kém.

[Vậy giờ cậu có chuyện rồi?] Trong lời nói bắt đầu có chút khẩn trương.

“Có việc cháu muốn thương lượng với chú.”

[Việc như thế nào?] Ông có linh cảm mình sẽ không thích điều cậu sắp nói.

“Ngày lễ sắp tới, cháu muốn cùng hai cha con họ ra ngoài.”

[Cậu chủ...]

Bạch Thiên Vũ cười khổ, nghe giọng nói đầu bên kia điện thoại liền biết ngay bất an trong lòng chú Trịnh, hơn nữa nó cũng chẳng chứa tí ý tứ đồng ý nào. “Chú Trịnh, cháu sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, hơn nữa, cháu chưa từng đi xa một lần nào, đây có lẽ là cơ hội duy nhất...”

[Đừng có nói lung tung! Sau này còn rất nhiều, rất nhiều cơ hội!] Xem ra ông nổi giận rồi.

“Xin lỗi, chú Trịnh, quên điều cháu vừa nói đi... Nghỉ lễ lần này cho cháu đi được không?”

[...Tôi phải hỏi ý kiến Roger đã.] Từ trước tới nay, ông không cách nào cự tuyệt yêu cầu của đứa trẻ này.

“Cảm ơn, chú Trịnh. Còn Roger, cháu sẽ tự gọi.”

Lại một chuỗi dài im lặng. [...Nếu Roger đồng ý, nhất định phải nhớ kỹ lời ông ấy căn dặn, một câu cũng không được phép quên.]

“Vâng ạ. Cháu nhất định sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, tuyệt đối sẽ không để mọi người lo lắng, tin cháu nhé? Có lúc nào cháu yêu cầu chuyện quá sức đâu?” Bất giác ánh mắt rơi vào khung cảnh ngoài cửa sổ,

bầu trời đêm không trăng sao, nếu không bật đèn thật chẳng thể nhìn được năm ngón tay. Cậu yên lặng lắng nghe lời căn dặn của đầu bên kia, từ đầu đến cuối vẫn kiên nhẫn như thế, cho tới khi nói một tiếng hẹn gặp lại.

Cậu ngưng lại một lúc, mới tiếp tục bấm số điện thoại tiếp theo.

[Roger, ai vậy?] Ngoài tiếng nói ra còn nghe cả tiếng lật giấy, dựa vào tính cuồng việc của Roger, nhất định đang ngồi xem một chồng tài liệu thật dày.

“Roger, là tôi, Thiên Vũ.”

Đổi phương dừng một chút. [Cậu lại tính làm cái gì ngốc nghếch rồi hả?]

Bạch Thiên Vũ lại đành cười khổ, những lời này nghe cứ như thể cậu cả ngày chỉ biết tìm việc ngốc để làm ấy. “Tôi muốn cùng cha con Chấn Vũ đi lên núi chơi một chút.”

[Không cho phép!] Giọng nói vô cùng kiên quyết.

“Không thể chậm chước tí nào ư?”

Một lần nữa yên lặng. [Cậu gọi không phải để hỏi có thể hay không, mà là để nhắc tôi chuẩn bị cẩn thận phải không?] Khẩu khí tệ vô cùng.

“Nhất định phải nói như vậy sao?” Bởi cậu biết Roger nhất định sẽ đồng ý.

[Chứ không cậu muốn tôi nói làm sao?] Có tiếng nặng nề đóng lại của tập tài liệu. [Tính ngoan cố của cậu không phải mới có ngày một ngày hai.]

“Tôi đã cho là anh sẽ dùng từ ‘tùy hứng’”.

[Cậu đã biết bản thân mình tùy hứng thì cần gì tôi nói nữa. Thuốc ở chỗ cậu vẫn đủ chứ?]

“Chờ một chút!” Cậu ngồi xổm xuống, lấy cái hộp sau kệ sách ra, kiểm tra từng lọ một. “Albuterol (thuốc giãn khí quản) không chắc còn đủ dùng.”

[Ngày mai tôi sẽ đem tới, những cái khác thì sao?]

“Không cần, trong nhà còn nhiều lắm, nhiều đây là đủ rồi.”

[Vậy thì tốt. Nhớ, chỉ cần hơi cảm thấy khó thở thôi cũng phải ngưng ngay, không đi nữa.]

“Tôi biết rồi...” Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân. “Ngày mai hẵng nói tiếp, Thần Vũ tới rồi.” Không đợi Roger đáp lời, cậu lập tức cúp điện thoại.

“Thiên Vũ, ngủ chưa?” Giọng nói ngây thơ của trẻ con khê vang lên, sợ đánh thức Bạch Thiên Vũ, ngay cả đèn bé cũng không dám bật.

Bạch Thiên Vũ lập tức đi mở đèn. “Chú chưa ngủ, bài tập làm xong rồi?”

“Xong rồi ạ. Sao khi này chú không bật đèn?” Tối đen như mực không thấy cái gì hết thì có thể làm được gì?

“Quên mất tiêu.”

“Ủa? Mấy cái này là gì vậy ạ?” Nhìn thấy đủ loại chai lọ trong cái hộp đặt trên bàn, Nhạc Thần Vũ tò mò hỏi. “Quá trời thuốc luôn! Thiên Vũ khó chịu trong người à?” Bé rất ghét uống thuốc, thế nên chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra nó ngay.

“Không có.” Cậu nhanh chóng cầm hộp thuốc cất đi, chạy trốn khỏi ánh mắt tò mò lo lắng của đứa trẻ. “Cái này giống hộp cứu thương trong nhà ấy, phải thường xuyên kiểm tra thì tới lúc người không thoải mái mới tìm được thuốc để uống.”

“Ồ!” Bé mặc dù cái hiểu cái không vẫn gật đầu một cái. “Ngày mai Thiên Vũ có thể cùng đi leo núi với con và cha không?” Hiện thời, với bé mà nói, đây mới là thứ quan trọng nhất, mấy cái khác có thể để sau từ từ tính.

“Có, mai chú sẽ đi với cháu và cha leo núi.”

Nhận được câu trả lời như mong đợi, gương mặt bé nhỏ cười lộ hai lúm đồng tiền tươi rói. “Tuyệt quá! Thiên Vũ đi được rồi, trên núi có rất nhiều thứ hay đó!”

“Hay ra sao?”

“Có suối nước nóng, có thể luộc trứng.” Trong đầu của bé chỉ có những trò chơi thôi, tuổi của bé chưa biết để ý tới phong cảnh. “Ồ đây còn có rất nhiều trái cây, chúng ta có thể ăn trái cây!” Điểm tốt thứ hai chính là cái này.

“Nghe thật là hay đó!” Cậu bóp bóp cái mũi nhỏ.

“Đương nhiên, thế nên Thiên Vũ nhất định phải đi!”

“Chú sẽ đi.”

“Thiên Vũ.”

“Hửm?”

“Hôm nay chúng ta ngủ chung có được hay không?” Bé chưa từng ngủ cùng cha mẹ bao giờ, hiện bé rất muốn ngủ chung với Thiên Vũ.

“Được chứ!” Ôm cơ thể mềm mềm như vậy nhất định sẽ rất thích.

“Nhưng thế thì tội nghiệp cha lắm, ngủ có một mình à. A! Hay ba người chúng ta ngủ chung có được không?”

“Hả?” Cậu bị ý tưởng này dọa sợ, cùng Nhạc Chấn Vũ ngủ chung?

“Tuyệt quá! Tuyệt quá! Ba người chúng ta ngủ chung!” Nghe nhóm Tiểu Vĩ nói, cha mẹ chúng đều ngủ chung trên một giường, thế nên bé cũng phải nỗ lực để cha và Thiên Vũ cũng ngủ chung một giường, để Thiên Vũ trở thành mẹ của bé.

“Nhưng mà...” Ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không có, cậu đã bị Nhạc Thần Vũ hưng phấn kéo tới phòng làm việc. “K-Khoan đã, như vậy không tốt lắm...” Cậu phải nỗ lực dủi lắm mới không bị kéo tuốt vào trong phòng làm việc, gương mặt lúc đỏ lúc trắng trông rất thú vị.

“Tại sao?”

“Bởi vì... Bởi vì... Bởi vì...” Cậu phải làm sao để giải thích cho một đứa trẻ năm tuổi sự khác nhau giữa việc một người lớn và một đứa trẻ ngủ chung với việc hai người lớn ngủ chung, đặc biệt là khi người đó là người cậu vẫn hằng mơ ước chứ, quả thực vô cùng không tốt.

“Chú không thích cha à?” Gương mặt vô tội ngẩng lên nhìn cậu, hai hạt châu đã triển khai công kích bằng nước mắt.

“Dĩ nhiên không phải!” Những lời này là phản ứng bản năng rồi, cậu còn không kịp suy nghĩ câu hỏi nữa.

“Vậy thì vì cái gì Thiên Vũ không muốn ngủ chung với cha?” Bé nhất định phải khiến hai người ngủ chung với nhau.

“Đó là bởi vì, bởi vì...” Ôi! Ôi! Ôi! Cậu cũng muốn khóc lắm rồi, ông trời ơi, sao ông lại cho cậu quả bom to đến như vậy?

“Ngủ chung đi mà chú...” Bé nài nỉ.

“Cái này... Cái này... Thôi được rồi.” Cậu quyết định mặc kệ, dẫu sao cậu đồng ý chưa chắc Nhạc Chấn Vũ đã đồng ý, thôi thì cứ làm con rùa đen rúc đầu, đẩy toàn bộ trách nhiệm cho người ta là được.

“Yeah! Vậy chúng ta đi nói cho cha biết đi!”

“Nói cái gì?” Giọng nói trầm thấp quen thuộc từ chỗ cửa phòng vang lên, đôi mắt đen dường như đã sớm nhìn thấy trò lén lút của hai người.

Hai người này không hề biết cái gì gọi là đề phòng cả, dám ở ngay trước cửa phòng của anh nói to nói nhỏ bàn chuyện về anh, bảo anh làm thế nào không nghe được kế hoạch của họ cơ chứ.

“Cha! Tối nay ba người chúng ta ngủ chung nhé!?” Cha tới thật đúng lúc, giờ chỉ cần cha gật đầu, kế hoạch liền thành công mỹ mãn.

“Ngủ chung?” Anh nhướn mi, không nhìn kẻ đầu têu đang cười toe toét mà nhìn sang người đang đỏ bừng mặt đứng bên cạnh, cảm thấy hứng thú. Lời bày tỏ nhanh chóng và đầy khẳng định khi này anh có nghe thấy, chính vì thế hiện giờ lòng anh đang rất cao hứng, bảo anh nổi giận bây giờ sợ không có biện pháp nào, ngay cả phút lúng túng chỗ bàn ăn khi này cũng đã quên sạch.

“Dạ! Tối nay ba người chúng ta ngủ chung nhé, cha?”

Cặp mắt sắc bén vẫn nhìn chằm chằm gương mặt kia, nhìn bộ dạng này, dường như cậu không thích đề nghị này cho lắm, ngủ chung với anh đáng ghét đến vậy à? Cơn giận không biết từ đâu lại xông tới, lần đầu tiên anh nhận ra bản thân tính tình thay đổi y hệt con gái vậy.

“Được!” Câu đồng ý thốt ra, anh không hề bỏ qua vẻ mặt kinh ngạc khó tin của Bạch Thiên Vũ, nhưng lại không rõ háo hức bên trong đôi mắt ấy biểu thị cái gì.

“Oa! Hay quá đi! Vậy tối nay ba người chúng ta ngủ chung. Giường của cha lớn nhất. Chúng ta ngủ ở chỗ của cha!” Trong ba người, hưng phấn nhất chính là bé.

“Được, ngủ phòng của cha.” Miệng thì trả lời con trai, nhưng đôi mắt vẫn không dời đi, cứ như thể muốn găm hai cái lỗ trên người Bạch Thiên Vũ vậy.

Tại...Tại sao anh lại đồng ý vậy? Chẳng phải anh không thích cậu sao? Tại sao còn đồng ý?

Tại cậu ong lên như thể có hàng ngàn con muỗi đang vo ve bên cạnh, tiếng hoan hô của Nhạc Thần Vũ, ánh mắt của Nhạc Chấn Vũ, tất cả đều không có chạm được vào đầu cậu, hiện giờ ngoài một vụn câu hỏi tại sao kia, những thứ khác cậu chẳng thể nghĩ được nữa rồi.

7. Chương 6

Cô bé kia mang thai.

Thân thể mảnh mai tựa như đang đựng một quả cầu da, ngồi dưới tán cây rậm rạp trong sân nhà, bên trong quả cầu da nho nhỏ ấy, có một nửa của người đó.

Không biết bên trong đây là bé trai hay bé gái đây, nhưng nhất định khi lớn lên sẽ giống hai người họ. Có vẻ ngoài xinh đẹp và cơ thể khỏe mạnh. Tất cả đều là điều cậu muốn nhưng lại không thể có, thế nên cậu để cho cô bé giúp cậu đạt được, giúp cậu mang lại hạnh phúc cho người cậu hằng mong nhớ.

Năm tháng dần trôi, đứa trẻ sẽ được sinh ra, đợi đến khi nó lớn lên, cậu sẽ yên lòng nhắm hai mắt lại.

Tiếc là, cậu không thể chờ đến lúc họ đầu bạc...

Giường trong phòng ngủ chính rất lớn, đây là cảm giác trước kia của Bạch Thiên Vũ. Còn như bây giờ mà hỏi cậu cảm thấy cái giường to nhỏ ra sao, nhất định cậu sẽ bảo nó rất chật.

“Anh... Anh không mặc đồ ngủ à?” Nhìn thấy Nhạc Chấn Vũ cởi sạch quần áo trên người, chỉ giữ lại cái quần đùi, cậu dùng sức nuốt từng ngụm lớn, cảm thấy hơi khó thở, chẳng lẽ vì quên uống thuốc?

Trả lời câu hỏi của cậu lại là Nhạc Thần Vũ trong bộ pyjama màu xanh nhạt đang từ từ leo lên giường. “Cha chẳng bao giờ mặc đồ ngủ khi đi ngủ cả.”

C-Chuyện này thực ra cậu biết, nhưng hôm nay đâu có giống, hôm nay còn có cậu, chẳng lẽ anh không thể cố gắng mặc vào dù chỉ một cái áo cũng tốt? Nếu không, cậu không có biện pháp không chế ánh mắt của mình tung bay trên bộ ngực rộng khỏe đẹp kia, cùng với nhịp tim càng ngày càng gia tốc mau hơn.

“Tôi không thích mặc đồ ngủ, cậu rất dễ ỷ?” Cái này căn bản biết rõ còn hỏi, gương mặt đỏ bừng như trái cà chua kia sớm đã đem câu trả lời nói ra thật rõ ràng.

Cậu rất dễ ỷ! Vô cùng dễ ỷ!

Trong lòng cậu kêu vang rung trời, đầu lại dựng tường phản bội tiếng lòng, ngay cả miệng cũng bất chấp lý trí. “Không... Không có.”

“Vậy thì tốt, mau lên đây đi! Ngày mai tôi còn phải đi làm.” Anh cảm thấy bộ dạng lúc này của cậu trông bắt mắt hơn đáng kể tái nhợt trước kia nhiều, thế nên không những không giải quyết vấn đề rắc rối của cậu, còn cố tình châm dầu vào lửa nữa.

“A. Ừ!” Cậu từ từ bò lên giường từ một đầu khác, quyết định để Nhạc Thần Vũ kẹp giữa hai người, như vậy nửa đêm cậu sẽ không gặp phải tình trạng phát bệnh tim.

“A! Thiên Vũ qua bên này ngủ đi, con không muốn ngủ ở giữa, con muốn ngủ ở ngoài!” Không đợi Bạch Thiên Vũ nằm xuống, Nhạc Thần Vũ đã bò qua người cậu, lấy gối nằm xuống một bên người, lại còn đẩy cái người đang ngó ra vào lòng cha mình.

Ơ? Ơ!

Ánh mặt chạm vào ***g ngực rộng lớn kia, Bạch Thiên Vũ cảm thấy đầu mình muốn nổ tung rồi, tự hỏi vì sao còn chưa hôn mê bởi tim đập nhanh quá độ. “Thần...Thần...Thần Vũ sao không ngủ chung với cha đi?” Tại sao một hồi cậu lại biến thành nhân bánh của hai cha con?

“Con thích ngủ ở ngoài.”

“Đó là thói quen của nó.”

Hai cha con không hẹn mà ăn ý dị thường giải thích rõ cho cậu hiểu.

L-Là vậy ư? Nhìn ***g ngực bánh mật phập phồng trước mặt, cậu thấy nước miếng muốn chảy ra tới nơi.

T-Thật đẹp, nếu như mình cũng có thể có bắp thịt khỏe đẹp như thế thì tốt biết bao.

“Trời nóng nực, cậu lại mặc dày như vậy, tí nữa đắp chăn lên là chịu không nổi đâu.” Nhạc Thần Vũ nửa híp mắt nhìn cậu áo đơn áo kép, quan tâm nói.

“Đâu...Đâu...”

Không đợi cậu cà lăm xong, Nhạc Thần Vũ đã nhanh tay nhanh chân cởi cúc áo ngoài của cậu, một phát một hai áo lập tức biến thành một áo.

“Anh làm gì vậy?!” Áo ngoài được cởi ra, để lộ cái áo trong bằng nhung mềm, cùng hai cánh tay gầy như que củi.

“Thiên Vũ gầy quá đi!” Nhạc Thần Vũ sờ sờ vai cậu, quả thực so với cha đúng là một trời một vực.

Cậu vợ vội lấy chăn trùm lên người mình, che đi cơ thể khó coi, cùng vô số vết thương khó giải thích.

Cậu ta làm thế nào gầy thành như vậy?! Nhạc Thần Vũ cau mày.

Anh vẫn còn nhớ, khi Hiểu Thần vào giai đoạn cuối cùng không gầy đến mức đó, nói trắng ra là một bộ xương di động, đối lập nghiêm trọng với gương mặt.

“Mọi người đừng rộn nữa, mau ngủ đi, không phải ngày mai còn dậy sớm đi làm, đi học sao?” Cậu lợi dụng điều Nhạc Thần Vũ mới nói mà phản kích lại. Cậu biết cơ thể mình trông rất kinh dị, nhưng cũng không cần phải nhìn bằng ánh mắt như vậy chứ. Dầu sao cũng đâu liên quan gì tới họ!

Nhạc Thần Vũ híp mắt nhỏ hơn, đáng vẻ uy nghiêm vô cùng, thế nhưng anh cuối cùng lại chẳng nói gì, chỉ kéo cả lớn cả nhỏ nằm xuống, ôm hết vào trong ngực.

Anh không nên làm như vậy với một người chẳng qua bao lâu nữa sẽ trở thành xa lạ, nhưng bộ dạng của cậu khiến anh đau lòng, rốt cuộc cậu có ăn gì hay không vậy?

Áp má vào ***g ngực ấm áp, cậu chẳng dám chớp mắt lấy một cái, tầm mắt tập trung ở cái nơi hấp dẫn mê người.

Ai đã nói nam nhân đều là sắc lang?

Cậu cảm thấy những lời này hoàn toàn là dành riêng cho mình. Cảm xúc bóng loáng, tràn đầy co giãn trên tay, trong mũi ngập tràn mùi của đối phương, Bạch Thiên Vũ cảm thấy chỉ cần kéo dài thêm ba giây nữa thôi, cậu nhất định sẽ phát ra tiếng tru như của sói.

“Anh... làm ơn đừng ôm chặt như vậy có được không?” Thật là một kẻ không biết thỏa mãn, người trong mộng đang ở trước mặt rồi còn bày đặt chối từ.

“Cậu nói cái gì?” Nhạc Chấn Vũ chỉ có thể nghe được âm thanh rất mơ hồ.

“T-Tôi nói anh làm ơn đừng ôm chặt như vậy có được không?” Một lần nữa lên tiếng, Bạch Thiên Vũ tròn mắt ngạc nhiên.

Lời cự tuyệt đáng ra phải nói to lên có phải không? Vậy thì tại sao nghe còn muốn nhỏ hơn khi nãy nữa?

Quả nhiên, Nhạc Chấn Vũ không hoàn toàn không nghe ra. “Cậu không thể nói lớn hơn được à?”

Bên tai khẽ chấn động, không những nghe thấy âm thanh trực tiếp từ ngực truyền ra, mà kèm theo đó còn có nhịp tim đập vô cùng mạnh mẽ... Thật tốt...

“Không...Không có gì...Ngủ ngon!” Tới đây, lý trí hoàn toàn bị đánh bại, cơ thể đầu hàng dục vọng, tự động nường vào Nhạc Chấn Vũ, cố gắng hưởng thụ nam sắc khó có này.

Nhạc Chấn Vũ lẩm bẩm gì đó, kéo chăn đắp lên ba người, cầm chàm vào tóc của Bạch Thiên Vũ, mùi trái cây nhàn nhạt khiến anh nhịn không được hít sâu một cái.

Đã hai năm rồi anh không có ôm ai ngủ như vậy, biết rõ người này không có như Hiếu Thần mang mùi hoa và sấp thơm, hơn nữa cơ thể lại thô sấp đầy xương, tuy nhiên lại mang đến cho người ta cảm giác an lòng và thỏa mãn giống vậy.

Chẳng những chỉ là về ngoài và cá tính, không ngờ tới ngay cả ôm cậu cũng có thể mang lại cảm giác thỏa mãn ấm áp giống hệt Hiếu Thần.

“Anh sao vậy?” Cảm giác khí tức của anh khác đi, cậu nâng đầu nhìn vào mắt anh.

Không nghĩ tới cậu dễ dàng nhận ra sự biến hóa trong nội tâm anh đến vậy, ánh mắt chăm chú không che dấu chút quan tâm nào, anh mỉm cười thật nhẹ nói.

“Không sao cả, mau ngủ đi. Ngủ ngon.”

Bạch Thiên Vũ ngẩn người. “N-Ngủ ngon.”

Khi nãy cậu không nhìn nhầm chứ? Anh thực sự là cười với cậu đúng không?

Bởi đặc thù sức khỏe mà giấc ngủ của Bạch Thiên Vũ luôn rất nông, chính vì thế khi cậu mở mắt ra, một lớn một nhỏ bên người vẫn còn đang ngủ say. Lớn mặc dù tư thế không giống lắm so với tối qua, nhưng vẫn nhìn ra đang tính ôm cậu, còn nhỏ thì dĩ nhiên mê ngủ, lần này thì nằm quay lưng về phía cậu.

Cậu quả thực là cùng hai cha con ngủ chung một đêm.

Nghĩ tới đây, đôi môi hồng khẽ phác lên một đường cong thật đẹp, nếu như cậu có thói quen viết nhất ký, nhất định trang viết về hôm nay sẽ tràn ngập màu sắc hạnh phúc.

Len lén nhìn gương mặt không chút phòng bị nào, hôm nay anh đặc biệt ngủ thật thoải mái, còn nhớ trước đây mỗi lần cậu lên vào giúp anh đắp lại chăn, chân mày của anh lúc nào cũng nhíu lại với nhau, vậy mà hôm nay lại nhu hòa giãn ra làm cậu thật muốn lên hôn lên một cái. Tiếc thay, lá gan cậu không lớn tới độ đó, chẳng dám mạo hiểm đánh thức Nhạc Chấn Vũ.

Cậu dè dặt xuống giường mà không đánh thức hai người, bởi vóc người và cân nặng quá mức không đáng kể nên hai cha con hoàn toàn không phát giác bên cạnh mình thiếu mất một người. Đợi đến lúc đồng hồ

báo thức vang lên, bấy giờ họ mới nhận ra Bạch Thiên Vũ đã tranh thủ lúc họ ngủ say xuống bếp chuẩn bị một bàn đầy thức ăn ngon lành.

“Hôm nay có chuyện?” Lúc ăn sáng, Nhạc Chấn Vũ phát hiện ra Bạch Thiên Vũ hôm nay ăn mặc khác với mọi khi, áo trắng mỏng cùng chiếc quần jean bạc màu, bởi vóc người quá mức gầy yếu nên quần áo trông khá là thùng thình, tạo một loại cảm giác chỉ cần có cơn gió hơi lớn một chút là có thể thổi bay cậu đi.

“Ừ. Hôm nay tôi muốn đi gặp một người bạn, tiện thể thăm thú một vài nơi.”

“Bạn cậu sống ở đâu?”

“Anh ta làm việc tại Bệnh viện Từ Thánh.” Mặc dù Roger có nói sẽ tới, nhưng dẫu sao cũng là một người bạn rộn, để ông ta đặc biệt tới đây cũng phiền phức không ít, với lại cậu cũng muốn làm chút kiểm tra.

“Bệnh viện Từ Thánh? Cũng gần công ty, để tôi đưa cậu đi.” Bệnh viện Từ Thánh là một chi nhánh của công ty, nhưng mà thu vào không cao, lại thường cung cấp dịch vụ miễn phí nên thường không có lợi nhuận. Chính vì thế, mỗi khi có đề xuất kinh doanh mới, nơi này hoàn toàn bị bỏ lơ, với lại đường lối kinh doanh đều là do một mình Chủ tịch quyết định, cho nên anh không quen nơi này lắm.

Bạch Thiên Vũ cảm thấy ấm áp chạy thẳng vào tim, sáng sớm nay cậu đã gọi cho chú Trịnh bảo chuẩn bị xe, nhưng giờ cậu lại muốn đi chung với anh hơn.

“Vậy thì cảm ơn anh.” Lát nữa nhớ nhắc anh Kiệt chạy thẳng đến bãi đỗ xe của bệnh viện chờ.

“Không có gì... Ăn hết thức ăn trong bát đi.” Nhận thấy trong bát của cậu còn dư lại rất nhiều đồ ăn, anh theo thói quen nhắc nhở, không muốn nhìn thấy cậu cứ tiếp tục gầy đi như vậy. Nhớ lại cảm xúc tối hôm qua, anh thực muốn nhét toàn bộ thức ăn trên bàn vào trong bụng của cậu.

“Tôi sẽ ăn hết mà.” Đối với sự quan tâm của anh, cậu đáp lại bằng nụ cười càng thêm động lòng người. Tội nghiệp hai cha con họ Nhạc vẫn không cách nào quen được, ngu người hai giây mới tỉnh hồn lại, nhanh chóng giải quyết bữa sáng của mình, trái tim đập bình bình.

Không ai phát hiện ra giữa ba người có một loại không khí tự nhiên mà hài hòa, để cho ngôi nhà này càng ngày càng có cảm giác là một gia đình. Hiểu khuyết điểm của nhau, cảm nhận được ưu điểm, tiến tới không tự chủ quan tâm đối phương, đáp lại đối phương quan tâm, bất luận làm việc gì cũng thay đổi phương suy nghĩ một chút, đây đúng là một gia đình hoàn mỹ.

Cậu chưa từng nhìn thấy dáng vẻ khi lái xe của anh, đôi tay mạnh mẽ nắm vô lăng, ánh mắt chăm chú nhìn đường, trên người tản mát sự trầm ổn, như thể có tự tin thao túng được tất cả trong tay mình.

Đôi khi anh sẽ nghĩ hoặc nhìn cậu một cái, cậu biết anh đang thắc mắc vì sao cậu cứ nhìn anh không chớp mắt, hoặc là bản thân không được thoải mái khi bị nhìn chăm chăm đến vậy. Cơ mà cậu căn bản không cách nào dời đi tầm mắt, tham luyến đem mọi tư thái mình chưa từng thấy thu vào trong mắt.

“Cậu đến chỗ này của tôi là để ngồi ngắm người cả ngày hả?” Roger lắc lắc cái nhiệt kế trong tay, hét cách nhìn cái người từ lúc đặt chân vào bệnh viện đã phiêu hồn tới tận nơi nào.

Chớp mắt mấy cái, cậu thờ dãi nói với Roger. “Bác sĩ không thể để tôi cảm nhận cái gọi là trồng cây si mà bọn con gái hay nói sao?” Cách nói cũng không phải rất nghiêm túc, nửa mang nụ cười.

“Vấn đề là cây si cậu trồng cũng tới nửa tiếng rồi, trong khoảng thời gian này tôi đã đo nhiệt độ cơ thể, lấy xong máu, xác định độ đục của mắt, bây giờ chỉ còn lại xét nghiệm nước tiểu và chụp cắt lớp nữa thôi, trừ phi cậu không ngại tôi giúp xi tè...” Ông ta nhún vai, hài lòng nhìn thấy gương mặt kia đỏ bừng lên. Thiệt tình! Đã bao tuổi rồi mà da mặt còn mỏng đến vậy?

“Roger!” Không biết có phải là do nghề nghiệp hay không mà mỗi lần Roger mở miệng trêu chọc đều không kiêng dè gì mấy vấn đề này. “Kết quả kiểm tra tạm thời ra sao?”

Roger nhìn sơ báo cáo. “Hoàn hảo... Thiên Vũ, trong vòng một tháng tới có lẽ có một cơ hội.”

Cơ thể Bạch Thiên Vũ run lên một cái. “Tại sao có thể nói chắc như vậy?”

“Mới có một ca tai nạn giao thông nghiêm trọng, nạn nhân hiện vẫn đang hôn mê, nhưng mà khả năng cứu được không cao, tình huống hết sức nguy kịch, dẫu cố gắng cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi. Chúng tôi đoán bệnh nhân có lẽ trụ không tới một tháng nữa. Nhiều năm trước, bệnh nhân này đã đồng ý ký giấy rồi, người nhà cũng sẽ không dị nghị gì...”

“Có lẽ người đó sẽ qua khỏi...”

“Thiên Vũ, cho tôi một đáp án rõ ràng đi. Không phải chỉ mình cậu mới cần chuẩn bị tâm lý, cậu cũng phải hiểu nguyên nhân vì sao tôi lặn lội đường xá xa xôi từ tận nước Đức vào làm trong bệnh viện này.” Roger ngồi xuống giường bệnh trong phòng khám của mình, đầu lòng chạm vào gương mặt tiểu tụy gầy gò hơn bất kì người bình thường nào.

Bạch Thiên Vũ nửa khép đôi mắt. “Tôi đồng ý.” Dựa vào tình hình của cậu hiện nay, hoàn toàn không có quyền từ chối. “Nhưng để cho tôi ở bên người ấy thêm một thời gian nữa có được không?” Đây là yêu cầu duy nhất của cậu.

Roger thở dài một tiếng. “Cậu phải hiểu là, nghỉ ngơi trước giải phẫu là vô cùng quan trọng, nó quyết định tỷ lệ thành công của ca giải phẫu, đặc biệt trong trường hợp của cậu.”

“Tôi hiểu... Nhưng mà Roger, bác sĩ biết rõ nguyên nhân sâu xa của yêu cầu này mà.”

Roger cười khổ. “Cũng bởi tôi biết, thế nên mới không chuyên chế yêu cầu cậu phối hợp với quyết định tôi như các bệnh nhân khác. Cậu có biết đối với tôi mà nói, đó là lựa chọn khó khăn đến thế nào không?” Ông là một bác sĩ, hơn nữa lại là một bác sĩ lo nghĩ cho bệnh nhân, để cho bệnh nhân trong trạng thái tốt nhất tiến hành giải phẫu là trách nhiệm của ông.

“Xin lỗi, Roger.” Những điều này cậu đều biết cả, nhưng dẫu có áy náy đến mức nào, cậu vẫn không thể buông tay khỏi tâm nguyện nhiều năm của mình.

“Thưa cậu rồi. Cho dù có nói xin lỗi với tôi, cậu cũng sẽ không thay đổi ý tưởng của mình. Từ lúc biết cậu tới giờ, tôi đã sớm biết đầu cậu còn cứng hơn cả bê tông cốt thép, một khi đã quyết định chuyện gì, căn bản không ai có thể thay đổi được. Tôi cũng chỉ có thể trách móc mà thôi, cho tới bây giờ chưa một lần nghĩ cậu sẽ nghe theo trách móc của tôi.” Cũng chính là bởi tính khí như vậy, cậu mới có thể dựa vào thân thể như thế, nối tiếp công việc kinh doanh của cha mẹ để lại, hơn nữa còn khiến cho bác sĩ như ông hết lần này tới lần khác kinh ngạc trước lực sinh tồn dẻo dai của cậu.

Bạch Thiên Vũ nhướn mi. “Bác sĩ nói tôi cứ y như một lão già không biết co biết giãn vậy.” Hóa ra cậu là người chuyên chế đến vậy cơ à!

“Chẳng lẽ còn không phải?” Roger hừ lạnh, cầm điện thoại liên lạc với phòng chụp bảo hộ sắp xếp. “Ngay cả lão Trịnh cũng không ngoan cố được bằng cậu, có trời mới biết tính cách này của cậu giống ai trong khi cả cha lẫn mẹ cậu đều là người ôn hòa.”

Cậu khẽ cười. “Đó là bởi bác sĩ còn chưa nhìn thấy họ nổi giận.” Di truyền chính là di truyền, ngoan cố của cậu ắt cũng phải có nguyên do.

Roger lắc đầu bất đắc dĩ, trong lòng lại tràn đầy vui vẻ và an tâm. Ông tiếp nhận cậu đến nay cũng đã ngót nghét hai mươi năm, gặp qua không biết bao nhiêu loại bệnh nhân khác nhau, nhưng Bạch Thiên Vũ vẫn là tồn tại đặc biệt nhất, cậu giống như là một kỳ tích vậy, khiến ông biết rõ khó xử nhưng cũng không cách nào dễ dàng buông tha.

Không người nào sẽ đích thân buông kỳ tích ra...

Sau khi cuộc họp kết thúc, đồng hồ cũng chỉ đúng mười hai giờ trưa. Nhạc Chấn Vũ tính về phòng sửa sang lại ít thứ rồi đi ăn cơm, bỗng thấy bên ngoài phòng tiếp khách có không ít người lén nhìn vào trong.

“Chuyện này là sao?” Anh nhớ buổi trưa hôm nay đâu có cuộc gặp ngoại giao nào đâu, thế nên anh quay đầu hỏi người phụ trách lên lịch tiếp khách cho mình là Chu Thuyền Ngạn.

Chu Thuyền Ngạn ngay lập tức trả lời anh bằng một dấu chấm hỏi. Hai người nhanh chóng đến bên ngoài phòng tiếp khách, nghe loáng thoáng cái gì thật đẹp, rồi không biết là nam hay nữ, đại loại như vậy.

Nhìn thấy Tổng giám đốc đi tới, mặc dù hiện là giờ nghỉ trưa, mọi người đều lúng túng cúi đầu chào một cái rồi tản đi rất nhanh, chỉ để lại một mình cô tiếp tân.

“Tổng giám đốc, có cậu Bạch đang ở trong phòng chờ được gặp anh.” Bình thường, nếu không có sự cho phép của tổng giám đốc, cô không được phép mời khách lạ vào trong phòng tiếp khách. Nhưng người khách này không những đến đây bằng thang máy chuyên dùng cho khách quý, còn có một tờ giấy thông hành đặc biệt. Thế nên cô cũng chỉ đành để ‘cậu Bạch’ kia ngồi ở đó đợi một chút, mọi vấn đề còn lại đành phải chờ Nhạc Chấn Vũ giải quyết.

Nghe tới họ Bạch, trong lòng Nhạc Chấn Vũ cũng đã loáng thoáng đoán được, tiếp lại nghe thấy tiếng kinh hô của Chu Thuyền Ngạn phát ra từ trong phòng, anh hoàn toàn xác minh suy nghĩ của mình là chính xác. Xốc lại tinh thần, anh đẩy cửa bước vào.

“Cậu tới đây làm gì?” Trong đầu anh hỗn loạn tới mức đã quên thối mắc xem làm sao cậu có thể vượt qua tầng tầng bảo vệ mà lên tới được văn phòng của bộ phận quản lý cấp cao.

Bạch Thiên Vũ nhìn thấy người mình đã chờ cả tiếng, gương mặt nhợt nhạt lộ ra nụ cười, đối lấy thêm một tiếng hít hơi từ thư ký đứng sau lưng Nhạc Chấn Vũ.

Cái tiếng hít hơi cực kỳ rõ ràng kia, Nhạc Chấn Vũ cũng nghe thấy rồi, chỉ thiếu chút thôi đã quay qua bóp lấy cổ kẻ đó, trong lòng hết sức khó chịu khi người khác nhìn thấy nụ cười của Bạch Thiên Vũ.

“Xin lỗi, tại cuộc gặp với bạn kết thúc sớm nên tôi tính gọi điện cho anh hỏi thăm có thể đến trường của Thần Vũ không. Nhưng tiếp tân bảo anh đang họp, mà bệnh viện Từ Thánh cách chỗ này cũng không xa lắm, thế là tôi trực tiếp qua đây đợi anh luôn.” Chẳng qua bình thường đây là giờ cậu nghỉ trưa, đi đi lại lại thế này khiến cậu hơi mệt một chút.

Nhận ra vẻ mặt tái nhợt của cậu, Nhạc Chấn Vũ bước tới, kéo cậu ngồi xuống ghế. “Cậu không khỏe?”

Biết rõ tình trạng của mình hiện nay mà nói không sao nhất định chẳng có ai tin, cậu đành gật đầu. “Có lẽ đi bộ dưới trời nắng hơi lâu nên bị vầng đầu áy mà.” Thật ra thì cậu được anh Tổ Kiệt chở thẳng tới đây, ngay cả một tia nắng cũng chẳng đụng phải.

“Cạnh phòng của tôi có phòng nghỉ, ăn trưa xong cậu tới đó nằm đi.” Thật không dám nghĩ nếu để cậu một mình tới nhà trẻ của Thần Vũ, cậu có ngất xỉu giữa đường hay không nữa. Người này thật là, không biết tự lo cho bản thân gì cả! Mặc dù không biết cậu mắc phải bệnh gì, anh dám tự tin bảo rằng cậu tuyệt đối không phải người khỏe mạnh, bởi có người khỏe mạnh nào gầy thành như vậy không?

Lúc mệt, cậu hoàn toàn không có cảm giác thèm ăn nào, có thể nói là ăn không vô. “Tôi không đói lắm... thế nên vào phòng nghỉ một...”

“Không đói cũng phải ăn!” Rốt cuộc không nhận được đau lòng tích tụ dần nơi ngực, Nhạc Chấn Vũ gất lên.

Cậu ta coi mình là thần tiên à? Không ăn gì sao sống nổi!

Bạch Thiên Vũ bị anh quát tới tròn mắt, trông có sức sống hơn khi nãy nhiều.

Anh đang quát cậu phải không? Trước đây, anh không hề thích người tài trợ từ trên trời rơi xuống này, thường lãnh đạm đối xử với cậu, vậy mà giờ đây lại nắm vai cậu quát to? Nhưng chẳng hiểu sao, so với những câu nói lạnh nhạt trước kia, tiếng quát đáng sợ lần này đi vào tim lại ảm áp đến lạ thường, giống như đem một người lạnh như băng ngâm vào trong nước ấm, thoải mái từ đầu tới chân, nhu hòa đến mức sức lực cũng bị rút sạch.

Cảm nhận được cơ bắp trong tay đột nhiên mềm nhũn, Nhạc Chấn Vũ còn tưởng mình dọa sợ cậu, gương mặt lạnh lùng bỗng chốc lộ ra sự hoảng hốt, không nói lời nào trực tiếp ôm ngang người đưa tới phòng nghỉ của Tổng giám đốc.

Trong nháy mắt trong phòng tiếp khách chỉ còn lại Chu Thuyền Ngạn ngó người, bàn tay đưa về trước như muốn bắt lại gì đó, nhưng tất cả chỉ có không khí mà thôi, gã giật mình, bàn tay dừng lại giữa không trung.

Chuyện này là sao?!

Gã lúng túng gãi đầu, lùi về sau vài bước, hít một hơi thật sâu, sau đó nặng nề thở ra.

Người có vẻ ngoài giống tám phần với Hiếu Thần, lại trông đẹp mắt hơn cả Hiếu Thần, hơn nữa gầy yếu tới mức khiến người ta đau lòng đó chẳng lẽ là người tài trợ của Hiếu Thần?

Thật kỳ quái, dù chỉ trong chớp mắt thôi, nhưng vì sao anh có cảm giác bị chèn ép, đôi mắt mệt mỏi nhưng uy nghiêm khiến anh thiếu chút đã quỳ xuống xưng tội rồi.

Với lại người kia là ông bạn già khổ sở với người tài trợ mấy ngày trước đó ư? Xem ra cơ thể dường như còn hiểu rõ tâm ý của bản thân hơn là đại não nữa. Người ta chỉ nói không thoải mái mà thôi, lại giống như bị bệnh nan y vậy vội vã ôm người ta về phòng nghỉ ngơi.

Không biết dọc theo con đường đó còn bao nhiêu nhân viên chưa rời văn phòng đi ăn trưa, nhưng tốt nhất anh nên cầu nguyện là không một bóng người nào, nếu không đường đường là Tổng giám đốc dưới Chủ tịch và Thư ký Chủ tịch trên vạn người chẳng mấy chốc mặt mũi sẽ vô cùng “đẹp”, toàn bộ công ty sẽ biết Tổng giám đốc của mình vào buổi trưa ôm một mỹ nhân vào phòng nghỉ cá nhân.

Cho dù người trong cuộc không phải ý đó, nhưng mà nghe câu ấy thế nào cũng thấy mờ ám.

8. Chương 7

Sau khi đưa trẻ ra đời được ba năm, hình như cô bé của mình bị bệnh, từ bệnh án nhận được từ bệnh viện, trong cơ thể kia ẩn chứa căn bệnh ung thư ác tính.

Nhìn bức thư của cô bé đang cầm trên tay, nét bút rõ ràng thể hiện sự đau đớn cùng không cam lòng của chủ nhân.

Chẳng lẽ chỉ mình mình còn chưa đủ? Trời cao còn muốn trừng phạt sự ích kỷ của mình, nói rõ ràng vận mệnh không nằm trong tay con người, mười mấy năm sắp xếp cuối cùng chạy không khỏi một tờ xét nghiệm tàn khốc.

Hết lần này tới lần khác tự hỏi, đau đớn tột cùng khi đó, là bởi bản thân phát bệnh, hay do biết được tất cả sắp xếp của mình bị hủy diệt, còn là nhìn cô bé mình dõi theo đã nửa đời phải chết sớm...

Bạch Thiên Vũ bị Nhạc Chấn Vũ kéo đi ăn trưa, sau đó mới thả cho về phòng nghỉ ngủ một giấc thật say, đợi tới khi cậu tỉnh lại cũng đã đến giờ Nhạc Thần Vũ tan học.

Bình thường Nhạc Chấn Vũ đều chờ đến khi xong hết việc mới đi đón con, nhưng hôm nay tan ca sớm, anh mang theo một chồng giấy tờ chờ Bạch Thiên Vũ chạy thẳng tới nhà trẻ, khiến cho Nhạc Thần Vũ thực sự bất ngờ.

“Sao cha và Thiên Vũ cùng tới vậy?” Đeo cặp táp trên lưng, nhìn thấy hai người ngoài cửa, bé như trái rốc-kết bay về phía họ.

“Tại chú muốn nhìn thấy dáng vẻ tới lớp của cháu nên nhờ cha cháu chở tới đây.” Vừa nói cậu vừa đánh mắt nhìn Nhạc Chấn Vũ một cái, sự cảm kích tràn đầy trong nó khiến anh không được tự nhiên khựng lại một chút.

Anh cũng không hiểu được vì sao mình càng ngày càng khó cự tuyệt ánh mắt đó của cậu, khiến tâm lý thì khó chịu, nhưng buộc phải đè nén không biểu hiện ra ngoài mặt. Dầu gì anh cũng sắp ba mươi rồi, đâu thể vì những suy nghĩ bất thường mà nóng nảy quạu phá.

“Ông Nhạc, hôm nay tới sớm thật.” Một cô trông trẻ bước ra cười tươi chào hỏi Nhạc Chấn Vũ, nhưng ánh mắt không ngừng đảo về phía Bạch Thiên Vũ.

“Hôm nay tan ca sớm, xin hỏi đã tan học chưa?” Bày cái mặt thối trước mặt cô giáo của con mình là việc không hay ho gì, nhưng anh không cách nào rặn ra nụ cười cho được.

“A! Tan học rồi, tan học rồi, mọi người cũng tới đón bé về rồi... Xin hỏi đây là?” Cô giáo cuối cùng vẫn không nhận được hiệu kỳ hỏi thăm thân phận của Bạch Thiên Vũ. Đặc biệt là cô của Nhạc Thần Vũ, mở to mắt mà quan sát cậu, trong ánh mắt nhìn rõ sự ganh đua cùng địch ý, kèm theo đó là một chút tự ti.

“Chị ta” cũng chỉ được gương mặt đẹp cùng chiều cao nổi trội mà thôi, thân mình không mập không gầy, khí chất mặc dù ưu nhã lại chẳng có chút mùi vị nào của nữ nhân. Anh Nhạc vì sao lại chọn một “nam đàn bà” đến vậy? Hơn nữa nhìn quần áo nam “chị ta” đang mặc trên người liền biết ngay người này không biết chút gì về trang phục cả, con gái không biết gì về trang phục không đáng được gọi là con gái.

“Đây là Thiên Vũ.” Nhạc Thần Vũ không để cho cha có cơ hội nói chuyện, chạy tới trùng mắt với một đám người đang nhìn cha chằm chằm, lớn tiếng nói.

Mấy cô giáo hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, còn Bạch Thiên Vũ rất tự giác lên tiếng hóa giải không khí ngột ngạt này. “Chào mọi người, tôi là Bạch Thiên Vũ, hiện đang sống chung nhà với Thần Vũ...” Mới nói tới đây đã có rất nhiều tiếng hít hơi vang lên, khiến cậu và Nhạc Thần Vũ ngơ ra không hiểu.

Bởi Nhạc Thần Vũ nửa mở nửa đóng, nửa cố tình nửa vô ý tung tin, đã có không ít người biết chuyện bên cạnh Nhạc Thần Vũ hiện có một người rất có khả năng sẽ cùng anh đi cả đời này, thế nên khi Bạch Thiên Vũ nói như thế, tất cả đều tự động suy luận thành hai người đã tiến triển đến bước sống thử, hoặc âm thầm kết hôn rồi.

“Sao vậy?” Cậu và Thần Vũ ở chung khiến người ta giật mình đến thế ư?

“Không... Không sao hết, không sao hết.” Các cô đầu thế chai mặt hỏi thăm hai người có phải đang sống chung hay không, hoặc khi nào thì kết hôn có phải không?

“Thế thì chúng tôi đi trước vậy. Không quên gì chứ?” Cậu đầu khách khí chào các cô giáo. Cậu sau cúi đầu hỏi thăm tên nhóc con nhất định bày ra trò quỷ gì đó.

Nhạc Thần Vũ gật đầu ngay tắp lự, sau đó liên tục cúi đầu né tránh ánh mắt thăm hỏi của cha mình.

Xem ra cha biết rồi, có câu hiểu con không ai bằng cha quả nhiều không sai mà.

“Con đã nói gì với các cô?” Không phụ sự ‘kỳ vọng’ của con trai, ba người vừa lên xe, Nhạc Thần Vũ lập tức trầm giọng chất vấn.

“Làm sao thế?” Bạch Thiên Vũ hoàn toàn không hiểu tình huống, hết nhìn cha tới nhìn con hồng tìm ra câu trả lời.

“Con có nói gì đâu...” Nhạc Thần Vũ lầm bầm, bé cũng không hiểu chuyện làm sao lại thành ra như vậy, có điều bé đúng là không giải thích gì cả.

“Vậy con nói những gì?” Anh nhướn mi, trong lòng hiểu rõ, con trai mình mặc dù thông minh nhưng cũng chưa đủ lớn, thế nên phần lớn đều sẽ từ những người lớn tự cho mình là thông minh tạo ra.

“Con chỉ nói là cha và Thiên Vũ ngủ chung mà thôi.” Đồng thời lược bỏ bớt việc mình cũng ở trên giường.

Nghe vậy, một người thì bắt đầu dĩ dục dĩ vi, người còn lại thì đỏ bừng mặt, không biết nên nhìn đi đâu mới đúng đây.

“Thế con có bảo với các cô Thiên Vũ là nam không?” Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết là không.

Quả nhiên Nhạc Thần Vũ lắc đầu một cái, anh thở dài ngao ngán, không nhận ra Bạch Thiên Vũ ngồi bên cạnh sắc mặt ảm đạm đi rất nhiều.

Là nam ư...

Đây không phải thứ bản thân có thể quyết định ngay từ khi sinh ra, cho tới tận hôm nay, nó vẫn là cây đại thụ chắn ngang đường, khiến cậu không cách nào nhúc nhích.

“Xin lỗi, để cậu bị hiểu lầm vô cớ.” Thực ra, đây không phải điều anh muốn nói.

Bạch Thiên Vũ cố gắng mỉm cười. “Không sao, tôi không ngại.” Anh nhất định phải đào một cái hào thật sâu phân cách hai người ra đến vậy ư? Chỉ một câu nói ngắn ngủi, lại đem khoảng cách cậu vất vả đưa lại gần kéo ra thật xa.

Giằng co như vậy, cậu liệu rồi sẽ cố được trong bao lâu? Điều cậu muốn không nhiều nặng gì, cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ nhận được tình cảm như anh dành cho Hiểu Thần, nhưng chí ít cũng đừng khiến cậu thấy mình đi trên con đường vô nghĩa như vậy.

“Cậu mệt à?” Về xuống giới tuyến, nhưng lại không ngăn được bản thân quan tâm, gắng gượng đem tâm và sự thật kéo sang hai đầu cách biệt cũng không thể khiến bản thân khá hơn.

“Không có gì, đừng lo.” Cậu quay đầu về phía cửa sổ, nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài. Buổi đêm của mùa hè thường tới muộn, màu xanh hơi âm u xuyên qua tấm kính cửa xe, đập vào trong đôi mắt, trong ấy là màu xanh thật sâu thẳm.

Màu xanh da trời là màu của ưu buồn man mác?

Cậu không hề thích câu nói này, không thích chút nào...

“Thiên Vũ sao rồi?” Giọng nói mềm mại quan tâm hỏi thăm.

Bạch Thiên Vũ vẫn nhìn ra bên ngoài, bật cười một tiếng, hồi lâu mới quay đầu nhìn đôi mắt nuốt trọn trời xanh. “Không có gì, chỉ là chú đã tìm thấy màu mà mình muốn...”

Vải vẽ được căng hết cỡ, gác lên trên giá đỡ vững chắc.

Nhìn chằm chằm vào tấm vải trắng tinh không dấu vết, cậu không chút do dự lấy bút than phác ra một gương mặt hoàn mỹ, đằng sau gương mặt hoàn mỹ ấy là một đôi cánh tựa như có thể gánh vác, bảo vệ hết thảy.

Vì sao cậu lại thích thiên sứ đến vậy?

Bởi khi mẹ cậu mang thai ngày nào cũng mơ thấy thiên sứ, bởi khi cậu chịu đựng đau đớn bên tai lúc nào cũng sẽ có tiếng hát an ủi, bởi khi cha mẹ qua đời cậu đã nhìn thấy thiên sứ cười với mình, bởi cha và mẹ từng nói cậu giống như thiên sứ vậy.

Ban đầu, cậu không hiểu được vì sao cha mẹ luôn nói cậu như vậy, về sau cậu mới biết thiên sứ là món quà ban xuống trần gian, nhưng thượng thần không đành lòng nhìn thiên sứ chịu khổ, thế nên khi còn rất nhỏ tuổi, thượng thần sẽ tìm đến và đem bảo bối của mình quay trở về thiên đường.

Cậu vốn là thiên sứ, vốn nên nghe lời sớm trở lại vòng tay của thượng thần, nhưng mà gương mặt tươi cười của một thiếu niên đã lưu lại trong lòng cậu, khiến cậu tự bẻ gãy đôi cánh của mình, không trở về với vòng tay ôm ấp của thần nữa.

Bất tri bất giác, trong bản phác thảo xuất hiện một thiên sứ đang chảy máu, đôi cánh bị bẻ gãy vứt tán loạn một bên, nhưng trên gương mặt thiên sứ ấy lại mang nụ cười.

Là tranh cậu vẽ, nhưng chính cậu cũng không hiểu được, vì sao thiên sứ lại cười.

Bẻ gãy đôi cánh, không đau ư?

Anh tính đem nước đến cho cậu.

Nhưng khi tới trước cửa phòng, cảnh tượng bên trong lại khiến anh dừng bước.

Từ trước tới nay, anh chưa từng thấy ánh mắt ai chuyên chú đến vậy, cứ như muốn đem mọi bộ phận trên cơ thể khắc vào trong giấy vẽ. Bức tranh cậu đang phác là về một thiên sứ đang chảy máu đầm đề. Mặc dù không màu sắc, nhưng anh có thể cảm nhận từng giọt máu tươi chảy xuống từ sau lưng thiên sứ.

Thiên sứ của Hiểu Thần chưa bao giờ khiến người ta đau lòng đến ngừng thở, thiên sứ của Hiểu Thần chưa bao giờ có cánh, nhưng lại không khiến người ta đau lòng như của Bạch Thiên Vũ.

Cánh tay anh run run, một giọt ca-cao nóng bắn lên tay, nhưng anh không hề cảm thấy gì, bởi trái tim đang quặn thắt còn hơn thế nữa.

Cậu không phải Hiểu Thần, chưa bao giờ phải, đây là điều mà ngay từ lần gặp mặt đầu tiên anh đã biết.

Người yêu Hiểu Thần, cho nên trái tim mới vì nhất cử nhất động của cô ấy mà loạn nhịp, mà trái tim của người hiện nay vì một cái nhăn mày, một tiếng cười của cậu ta mà loạn nhịp, đây cũng bởi vì yêu ư?

Anh tự hỏi, hỏi không ra câu trả lời. Ai có thể nói cho anh biết, vì sao hai người từ lúc gặp nhau tới nay chưa đầy một tháng, nhưng anh lại cảm thấy như là rất dài, như thể họ đã cùng trải qua cả cuộc đời? Tại sao những khi cậu chăm chú nhìn anh, anh sẽ cảm thấy như thể đôi mắt kia đã sớm nhìn mình từ lâu?

Từ nhỏ, anh luôn cảm thấy có một đôi mắt dõi theo mình lớn lên, ban đầu anh cho đó là ánh mắt của cha mẹ, sau lại cho là ánh mắt của trời cao, cũng có thể là của Hiểu Thần, nhưng Bạch Thiên Vũ xuất hiện xóa đi hết mọi ý niệm của anh. Một khi biết đến đôi mắt ấy, anh biết những thứ kia đều không phải.

Là cậu ư? Đôi mắt kia là của cậu ư?

Cơ hồ anh đem câu hỏi nói ra lời, thoáng chốc, Bạch Thiên Vũ không còn chăm chú vẽ nữa mà khựng lại, quay đầu nhìn anh.

Anh hỏi tôi ư?

Cậu nghe thấy âm thanh của tôi không?

Trong khoảnh khắc ấy, có ảo giác như thể đối thoại xảy ra, bút than rơi thẳng xuống đất, lăn một vòng dài tới khi dừng vào giá vẽ mới ngừng lại.

“Tôi quấy rầy cậu à?” Sau một quãng yên tĩnh, Nhạc Chấn Vũ mở lời trước, âm thanh phát ra nghe có chút khô khốc.

Bạch Thiên Vũ nhanh chóng lắc đầu, khom người nhặt bút than lên, bản nháp đặt trên đùi bay loạn khắp nơi, giống như kẻ tội lỗi hoảng trong đầu cậu lúc này.

Nhạc Chấn Vũ bỏ cốc nước trong tay xuống giúp cậu nhặt giấy lên, nhìn từng bức vẽ sinh động trong tay, trừ bức thiên sứ gãy cánh duy nhất kia ra, những bức khác đều có cánh cả, nhưng mà trên mặt chúng lại không có được vẻ hạnh phúc và thỏa nguyện như thiên sứ gãy cánh. “Tôi đã từng nhìn thấy tranh cậu vẽ thì phải?” Anh luôn có cảm giác thiên sứ của cậu quen thuộc lạ.

“Có lẽ là thế, trong những tập tranh tôi đưa Hiểu Thần, có một vài bức là tôi vẽ.”

Một bức vẽ nhanh chóng lóe lên trong đầu Nhạc Chấn Vũ. “Bức tranh thiên sứ không có tựa kia là của cậu?” Đây là bức Hiểu Thần thường xuyên lấy ra xem nhất, trong ấy vẽ một thiên sứ đang đưa tay xuống đám mây tìm kiếm gì đó.

Bạch Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi. “Anh biết?” Cậu thậm chí còn không nói cho Hiểu Thần, trong vô vàn bức tranh tại sao anh lại có thể dễ dàng đoán ra được nó?

“Hiểu Thần thường xuyên xem nó, cô ấy luôn nói rằng chỉ có duy nhất bức này mới là thiên sứ thực sự, những cái khác chẳng qua chỉ là mô phỏng lại thôi.”

Dứt lời, Bạch Thiên Vũ và Nhạc Chấn Vũ đồng thời run lên, giống như cùng nghĩ tới một chuyện, về một Hiểu Thần được con người tạo nên.

“Cô ấy chỉ nói quá lên thôi, thiên sứ thực sự không nên có ánh mắt như vậy.”

“Là ánh mắt như thế nào?” Hai người đồng thời nhấc lên bản phác thiên sứ gãy cánh, cách nhau không tới nửa thước dài.

Là ánh mắt như thế nào?

Câu hỏi chỉ tồn tại trong không tới một tích tắc ngắn ngủi, nhưng ánh mắt như vừa có sở cầu lại mang giãi bày của Nhạc Chấn Vũ hấp dẫn lực chú ý của cậu.

Vì sao anh lại nhìn cậu như vậy, ánh mắt đó khiến cậu bất an vô cùng, một sức mạnh không tên rục rịch trong lòng.

Anh nên dời ánh mắt đi, nhưng anh không làm được, lần đầu tiên cẩn thận nhìn cậu như vậy, trong đầu không hề có hình bóng của Hiểu Thần, ngay cả áy náy phản bội cũng bị áp đến một xó xỉnh không thấy được.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, không tự chủ rút ngắn khoảng cách, đến tận lúc có thể cảm nhận hơi thở của đối phương cũng không nhận ra, trong mắt chỉ nhìn thấy ánh mắt của nhau.

Lúc nào đôi môi hai người dính vào nhau cũng chẳng ai hay, nhưng khe khẽ chạm nhẹ dần dần trở nên mãnh liệt, đến cuối cùng dường như hận không được đem đối dung nạp vào cơ thể mình mà ra sức hấp thụ một phần khí tức, cảm thụ tiếp xúc trong lúc xúc động lòng người.

Liên tiếp mười một tiếng chuông vang lên đánh thức mê luyến nguyên rửa giữa hai người, đôi mắt mờ mịt thất thần bật mở ra, nhìn thấy con người kinh ngạc giống nhau của đối phương, nhanh chóng buông cơ thể nhau ra, lập tức đứng cách ra hơn cả thước, tiếng thở dốc vang lên rành mạch trong không gian tĩnh lặng.

Cậu...Cậu sao lại không biết kiềm chế mà đi hôn anh? Anh vì lý do gì lại tiếp nhận nụ hôn của cậu? Tất cả mọi chuyện không nên xảy ra mới phải.

Bạch Thiên Vũ cắn môi, không tin nổi bản thân lại làm ra một hành động nông nổi thiếu suy nghĩ đến vậy, bản phác trong tay dúm lại thành một cục.

Vì sao anh lại đi hôn cậu? Anh vốn biết rõ ràng người trước mặt không phải Hiểu Thần mà! Nhưng anh vẫn có thôi thúc muốn hôn cậu, chẳng những hôn, anh còn cảm nhận được thân thể sục sôi trong dự vọng, háo hức cùng kích động không cách nào khống chế nhịp tim nhảy loạn, hơi thở không thông.

Nụ hôn đó chỉ có thể phát sinh giữa một cặp tình nhân yêu nhau mà thôi, tuyệt đối không thể xảy đến với hai người, đặc biệt khi cả hai đều là nam!

Đáng chết!

Nghĩ tới việc mình lại động tâm với một nam nhân, Nhạc Chấn Vũ khó chịu siết chặt nắm đấm, nặng nề đánh xuống sàn nhà, phát ra tiếng vang thật lớn.

“Là tôi không phải!”

“Là tôi không đúng!”

Một tiếng vang bức ra đôi câu xin lỗi, một lần nữa lúng túng xảy ra.

“Xin lỗi, là lỗi của tôi, tôi không nên xem cậu thành Hiểu Thần.” Nhạc Chấn Vũ gồng hết sức mình nói ra câu ấy, lời nói vừa ra khỏi miệng đã có thể cảm nhận được cơn đau âm ỉ phát ra từ sự áy náy.

Đó chẳng qua là lời nói dối buồn cười, ban nãy khi hôn Bạch Thiên Vũ, anh hoàn toàn không nghĩ gì tới Hiểu Thần, trong đầu toàn bộ là hình ảnh của Bạch Thiên Vũ, anh biết rõ mình hôn người nào, nhưng lại không có dũng khí để mà thừa nhận.

Từ khi nào anh đã biến thành kẻ hèn nhát sợ phiền phức như vậy?!

Nghe giải thích của anh, sắc mặt Bạch Thiên Vũ trắng bệch, đôi tay cầm bản phác bắt đầu run rẩy.

Cậu nên sớm nghĩ tới, sớm nghĩ tới việc Nhạc Chấn Vũ sẽ không vô duyên vô cớ hôn một người đàn ông, anh dĩ nhiên sẽ không có tình cảm với cậu, chẳng qua chỉ là nhìn cậu thành người vợ quá cố, nụ hôn nhiệt tình triển miên đó không dành cho cậu.

Câu trả lời này nên khiến cậu an tâm, không phải sao? Tình yêu vốn chưa bao giờ có phần trong kế hoạch của cậu, nhưng vì sao cậu lại chẳng thấy vui mừng chút nào vậy?

Bởi điều cậu muốn thật ra chính là tình yêu của anh, một tình yêu cậu vĩnh viễn sẽ không cách nào lấy được, có được, đạt được.

“Tôi cũng có lỗi...” Cậu chẳng thể nói ra lời giải thích dối lòng nào, đành phải qua loa nói lấy lệ như vậy, mặc kệ khả năng sẽ bị anh nghi ngờ.

Anh hôn cậu, bởi nghĩ về người vợ đã chết. Vậy còn cậu hôn anh? Không có đáp án nào cậu có thể đưa ra để giải thích cả, yêu là câu trả lời duy nhất, nhưng cậu không thể nói, vĩnh viễn không được nói ra miệng, đến chết cũng không.

Bởi cậu không thể nói, nên chỉ đành không nói mà thôi.

Nhạc Chấn Vũ đứng lên, không nói thêm bất kì cái gì, xem hết thấy chỉ như một trùng hợp ngoài ý muốn. “Tôi có pha cho cậu một ly ca-cao, nhớ uống khi còn nóng...” Nắm đấm bên hông siết vào thật chặt.

“Cảm ơn.” Cậu chậm rãi nhặt lên toàn bộ bản vẽ rơi dưới đất, gương mặt tái nhợt không cách nào trở về như cũ.

Nắm đấm siết ngày càng chặt hơn, móng tay bấm sâu vào trong thịt. “Sáng sớm mai chúng ta sẽ xuất phát đi lên núi, tối nay cậu tranh thủ ngủ sớm đi, mai mới có tinh thần.” Anh muốn rời đi, nhưng đôi chân như bị đóng đinh tại chỗ, không cách nào nhúc nhích chuyển dời.

“Ừm.” Một từ đơn để đáp lại, nghe không được người nói đang có tâm tình như thế nào.

“VẬY... Tôi đi trước.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Cậu nói cuối cùng nghe có phần khào khào, giống như đang đè nén thứ gì đó khiến cho nói chuyện cũng thấy khó khăn.

Nghe tiếng bước chân nặng nề đi xa của anh, xác nhận anh hoàn toàn rời đi, Bạch Thiên Vũ chán nản ngã ngồi ra đất, cuối cùng trực tiếp nằm xuống sàn nhà lạnh như băng.

Lạnh quá, giờ mới đầu hè thôi mà, tại sao lại lạnh đến vậy?

Ngày hôm qua cậu vẫn còn cùng hai cha con nằm chung trên chiếc giường ấm áp, vòng tay ấm áp hữu lực ấy vẫn khắc thật sâu vào tâm trí cậu, vậy mà hôm nay cũng đã biến thành một phần của kỷ niệm.

Cậu nên thỏa mãn, sớm nên thỏa mãn.

Ít nhất cậu đã có được gì đó, cậu hẳn thỏa mãn.

Nằm trên sàn nhà, ngay cả tiếng tim đập rối loạn cũng có thể khiến sàn gỗ truyền ra chấn động, lần đầu tiên cậu mới biết trái tim mình hóa ra có thể đập mạnh mẽ tới vậy, nhưng nó đập hoàn toàn không chút trật tự nào, mỗi âm thanh như đang nhắc nhở cậu không nên hi vọng quá xa vời.

Nhạc Chấn Vũ trở lại phòng làm việc, nhưng giấy tờ sổ sách gì đều không vào đầu anh được, trong đó chỉ toàn về nụ hôn khi nãy.

Anh nên sớm tự thừa nhận với bản thân, không phải sao?

Trái tim lỗi nhịp khi gặp nhau lần đầu tiên, sau dần thì quen thuộc, anh quả thực có yêu Bạch Thiên Vũ.

Thích nụ cười dịu dàng của cậu, thích sự quan tâm chăm sóc của cậu với hai cha con, cách cậu mang hai cha con cùng nhau cười đùa vui vẻ, để cho ngôi nhà này một lần nữa lành lặn... Và còn một đôi mắt quen thuộc đã lâu.

Anh còn nhớ, khi vác trên vai khoản nợ to lớn lúc cha mẹ qua đời, anh có thể cảm giác đằng sau mình có một sức mạnh vô hình nào đó đang ủng hộ anh cố gắng bước tới, khi cùng Hiếu Thần kết hôn và có Thần Vũ, sức mạnh ấy cũng cùng anh vượt qua vui vẻ, khi Hiếu Thần chết đi, vẫn là sức mạnh đó khích lệ anh.

Nhạc Chấn Vũ sở dĩ có thể kiên cường, là bởi trong lòng anh biết rõ, sau lưng mình có người có thể dựa vào.

Trên thực tế đúng là như vậy, khi cha mẹ qua đời anh mới mười lăm mười sáu tuổi, làm sao có thể trả hết khoản nợ kia, giữ lại ngôi nhà này. Là nhờ một mệnh thường quân đứng ra giúp anh giải quyết hết thấy. Cho tới tận bây giờ, anh vẫn chưa gặp được mệnh thường quân ấy, hai người liên lạc đều là thông qua luật sư. Người đó đã giúp anh trả toàn bộ khoản nợ, lưu lại ngôi nhà và nhận nuôi anh, để anh có thể thuận lợi học lên, rồi trước khi anh tốt nghiệp đại học thì giới thiệu Thiên Tường cho anh đến làm, để rồi gặp được ông chủ tốt khiến cho năng lực của mình được phát huy toàn bộ.

Trong quá khứ, anh từng nhiều lần tìm kiếm nguyên nhân cho hành động này, thậm chí còn tìm đến luật sư để biết thân phận mạnh thường quân của mình, nhưng cuối cùng vẫn là không tìm được.

Một ý tưởng chợt lóe trong đầu anh, Nhạc Chấn Vũ nhú mày, lắc đầu tổng suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

Không thể nào đâu, Bạch Thiên Vũ không thể là mạnh thường quân đã giúp anh, điều đó quá sức hoang đường, trên đời này không thể có chuyện trùng hợp như vậy, không thể nào người giúp đỡ anh và Hiểu Thần đều là cùng một người.

Vậy tại sao anh lại cảm thấy Bạch Thiên Vũ quen thuộc đến vậy? Hơn nữa, cách Bạch Thiên Vũ hành xử giống như đã biết rõ anh từ lâu. Cho dù là ăn cái gì hay làm cái gì, cậu đều có thể đoán trúng.

Có lẽ là bởi Hiểu Thần hay nhắc tới anh trong thư!

Hiểu Thần vô cùng kính yêu người tài trợ của mình, miệng thường là người tài trợ thế này, người tài trợ thế kia, rồi thì mong muốn có thể noi gương theo người tài trợ mà sống. Nhưng vô hình chung việc này đã khiến anh trở nên quen thuộc với Bạch Thiên Vũ, chẳng những Bạch Thiên Vũ quen thuộc với thói quen và sở thích của anh, anh cũng biết rõ Bạch Thiên Vũ thích cái gì, biết cái gì.

Hiểu Thần giống như trở thành cầu nối giữa hai người, để cả hai từ từ từng chút quen thuộc với đối phương, cho đến hôm nay, hai người sống chung không chút mâu thuẫn nào, giống như đã sống với nhau nhiều năm rồi vậy.

Cuộc sống không chút xung đột, tâm linh tương thích, dần dà khiến tình yêu không cách nào khắc chế được...

9. Chương 8

Cô bé rời đi, mang theo nụ cười của cậu.

Tôi còn ở đây!

Tôi còn ở bên cạnh bầu bạn với cậu, đừng thương tâm, chớ khổ sở nữa có được không?

Trên thế gian này vẫn còn một người yên lặng dõi theo cậu, yên lặng quan tâm cậu, yên lặng cầu nguyện cậu có được một đời hạnh phúc bình an, đừng thương tâm khổ sở nữa được không?

Bởi nhìn thấy cậu thương tâm, tôi cũng sẽ vô cùng khổ sở...

Chiếc xe từ từ đi vào nhà để xe, một bóng người cao lớn từ ghế tài xế đi ra, mở cửa bên ghế phụ ôm người bên trong vào trong nhà, không bao lâu lại đi ra ôm lấy một người khác cũng ngồi trong xe đi vào trong nhà.

“Ừa!” Bạch Thiên Vũ chưa từng ngồi xe đi đường núi, được nửa đường là bắt đầu ới tới mặt xanh mặt vàng, còn Nhạc Thần Vũ thì bởi trên đường đi ăn quá nhiều đồ, xóc nảy một hồi cũng bắt đầu ới.

Tội nghiệp nhất là Nhạc Chấn Vũ, vừa phải lo túi nylon và khăn lau đúng lúc, vừa phải chú ý lái xe an toàn, quả thực bận tới mất tới mũi.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” So với thằng con tự làm tự chịu, Bạch Thiên Vũ khiến anh lo lắng nhiều hơn. Cậu không những nôn khan không ngừng mà người cũng lạnh toát run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

Bạch Thiên Vũ để anh đỡ mình, khó chịu bám vào lavabo, trong bụng đã ới sạch sành sanh, đặc biệt là số thuốc cậu uống sáng nay, khiến cổ họng giờ đắng nghét một mùi. Biết sớm như vậy, cậu đã hỏi Roger xem có thuốc chống say nào cậu có thể uống được không.

“Cậu không biết là mình say xe à?” Anh vỗ vỗ lưng cậu, xác định là đã ổn rồi, anh mới lấy khăn lông lau bớt mồ hôi lạnh trên trán cậu, sau đó đỡ cơ thể xụi lơ về phòng nằm nghỉ.

Bạch Thiên Vũ lắc đầu, trước kia mỗi lần đi xe cậu chưa từng ới lần nào, thế nên không biết được bản thân bị say xe. “Thần Vũ sao rồi?” Hình như bé cũng ới ghê lắm.

Anh quay đầu nhìn đưa con trai đang hăng hái rửa tay sau khi ới xong, mặt mày vô cùng sáng khoái. “Nó vẫn còn khỏe chán, trẻ con hồi phục thường rất nhanh.”

Giống như muốn chứng minh lời anh nói, sau khi rửa ráy sạch sẽ Nhạc Thần Vũ đã nhảy chân sáo đến bên giường cậu.

“Thiên Vũ có khỏe không?” Bàn tay bé nhỏ khê vuốt ve gò má cậu.

Cậu mỉm cười. “Chú không sao, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe lại ngay. Đừng lo.” Lần sau còn đi nữa, cậu nhất định sẽ nhờ Roger viết cho toa thuốc chống nôn.

“Chiều nay còn đủ sức để đi không?” Kế hoạch ban đầu của họ là chạy xe tới chân núi, rồi từ từ đi bộ lên đỉnh núi, vừa đi vừa ngắm cảnh, ăn picnic, đồng thời còn có thể giúp Thần Vũ hoàn thành bức vẽ.

“Đương nhiên còn, tôi nghỉ một chút là ổn thôi, hai người chuẩn bị trước đi.” Khó khăn lắm cậu mới có thể tới, làm sao chấp nhận việc say xe còn con phá hủy hết thấy!

“Vây... Được rồi!” Nhạc Chấn Vũ đổi một cái khăn khác, nhìn thấy mí mắt run run trên gương mặt trắng bệch, nhin không được cúi đầu hôn lên trán cậu, đổi lấy ánh mắt kinh ngạc của Bạch Thiên Vũ và con trai bắt chước làm theo.

Xem ra lòng của anh thực sự đang giờ cờ trắng đầu hàng. Dù đối phương có là nam cũng không ngăn được trái tim kia xao động.

Bạch Thiên Vũ sờ sờ nơi vừa được hôn, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, sắc mặt thoát cái đã ửng đỏ, choáng váng nhìn anh rời đi.

Anh có biết mình vừa mới làm gì không?

Hay có khi cậu quá vắng đầu mà sinh ra ảo giác?

Sờ sờ cái trán mơ hồ còn vương lại độ ẩm, trên đời này có ảo giác chân thật đến vậy ư?

“Cha thích Thiên Vũ có phải không?” Nhìn thấy hành động khi nãy của cha, bé cảm thấy khổ cực hồi lâu của mình cuối cùng cũng có kết quả, như một ông già vậy thở dài thỏa mãn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tràn đầy vẻ đắc ý.

“Con lại đang tưởng tượng bậy bạ gì đó?” Anh chẳng qua chỉ là để mặc tâm tình làm việc nó muốn làm mà thôi, hết thấy đều chỉ mới bắt đầu, ấy vậy mà tên nhóc này lại dùng giọng điệu như kẻ già đời nói chuyện với cha mình. Cái tính này là học từ ai vậy?!

“Con không tưởng bậy bạ gì hết, cha rõ ràng thích Thiên Vũ.” Ngay từ đầu bé đã biết vậy.

Nhạc Chấn Vũ chỉ lắc đầu một cái. “Còn con thì sao? Có thích chú ấy không?”

“Dĩ nhiên thích!” Nếu không bé khổ cực như vậy làm gì?

“Nhưng chú ấy là nam đó!” Tên nhóc này vẫn chưa đủ lớn để hiểu hết cái gì gọi là thực tế.

“Nam thì sao chứ?” Nhạc Thần Vũ gãi đầu, quả nhiên không hiểu được cái này và việc Bạch Thiên Vũ ở chung với cha có liên quan gì với nhau.

“Cha là nam, Thiên Vũ cũng là nam, hai nam không thể kết hôn.” Con trai đàn!

“Tại sao hai nam không thể kết hôn? Không phải hai người ngủ chung là có thể kết hôn rồi sao?” Câu hỏi ngây thơ, hoàn toàn không biết mình đã đem thứ tự hoàn toàn đảo lộn.

“Đồ đàn!” Anh dám đảm bảo bé nhất định đã nghĩ sai vấn đề rồi.

“Ba ngốc!” Nhạc Thần Vũ không yếu thế mắng lại.

“Con dám mắng cha?” Con trai anh trước giờ chưa từng dám mắng anh, thế mà giờ đây dám trừng mắt phản bác mắng lại anh? Nhất định là bởi Bạch Thiên Vũ dạo gần đây hay dẫn bé theo mấy trò nghịch phá của mình nên mới khiến uy nghiêm người làm cha này rơi không sót chút nào!

“Cha vốn là ngốc! Ai bảo nam không thể kết hôn với nam!”

“Mọi người đều nói như vậy!” Đây là chuyện mà trẻ mẫu giáo cũng biết đúng không? Không đúng, cây đình nhà anh không biết đây nè.

“Mọi người nói gì thì có liên quan gì đến chúng ta? Không phải trước đây khi có người mắng con, cha cũng bảo bọn chúng nói là tự chúng ngu, một mình con biết sự thật là tốt rồi, cần gì để ý những lời người ngoài nói. Chính cha đã nói như vậy!” Trước kia từng có một đứa trẻ cười nhạo bé không có mẹ, khi đó cha nói cho bé biết rằng mỗi người đều có mẹ, nếu không có mẹ làm sao Thần Vũ sinh ra được? Chỉ tại bọn họ ngu ngốc nên mới nói năng lung tung, nếu như tức giận chỉ vì vậy, thế thì mình cũng sẽ trở thành ngu ngốc giống vậy.

Nhạc Chấn Vũ bị con trai nói cho á khẩu không trả lời được.

Đúng nhỉ! Sao lại quên luôn lời mình đã nói vậy.

Thích một người đàn ông thì sao chứ? Chỉ cần mình hiểu được bản thân rất bình thường, cùng đối phương yêu nhau là đủ rồi. Chẳng phải Hiểu Thần thường nói với anh như vậy sao? Chính anh cũng thường tự cho là vậy đấy thôi. Sao khi chuyện rơi trên đầu mình thì liền quên sạch sành sanh?

“Con không ngại mẹ mình là nam?”

Nhạc Thần Vũ cười tươi. “Chỉ cần là Thiên Vũ thì chẳng sao cả... A! Xấu tính, làm xù hết cả đầu con!” Vừa nói bé vừa vội vàng ngăn cản bàn tay đang tàn phá đầu của mình.

Nhạc Chấn Vũ cười to, trực tiếp đem con ôm vào trong lòng, toàn tâm toàn ý phá hoại cái đầu mà dù có ối đến ruột gan lộn tung phèo bé cũng không quên giữ nguyên dạng cho nó.

“Xấu xa! Thả con ra. Nếu không con sẽ méc Thiên Vũ cha bắt nạt con!” Quá xấu tính! Chỉ biết bắt nạt trẻ con sức bé người nhỏ.

“Chỉ là vài sợi lông vàng mà thôi, cho cha mượn chơi một chút có sao nào.”

“Lông vàng gì chứ! Đây là màu đen, màu đen, cha nhất định là mắc bệnh mù màu rồi!” Đã không quấy ra được, thế thì biến thủ thành công, bàn tay nhỏ bé cũng cố sức làm toan tóc cha.

“Nhóc con không tri thức! Bệnh mù màu không phân biệt được mà đỏ và xanh lá cây mà thôi, không liên quan gì tới màu đen!”

Nhạc Thần Vũ bị nói đến đỏ mặt mà không biết phản bác ra sao. “Con không quan tâm, dù sao cha mắc bệnh mù màu!” Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là sử dụng tuyệt chiêu của trẻ con, ăn vạ.

Hai người vật lộn với nhau, không nhận ra ngoài cửa đang có một bóng người mỉm cười dịu dàng nhìn.

Cậu nghe được động tĩnh mà tìm tới đây, không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Thật ra đây mới là tính cách thật của Nhạc Chấn Vũ. Nhạc Chấn Vũ mà cậu từng biết là một đứa trẻ trong thân xác người lớn. Dẫu sao anh cũng mới chỉ có hai mươi tám tuổi mà thôi, vẻ ngoài nghiêm túc sinh ra để che dấu nội tâm đau đớn. Cậu chỉ hi vọng anh có thể quên được đau thương kia, hoàn hảo bắt đầu lại... Đây cũng là mục đích của cậu khi tới...

“Thiên Vũ!” Nhạc Thần Vũ là người đầu tiên phát hiện ra cậu.

Nhạc Chấn Vũ lập tức buông con trai, xoay người. “Cậu chẳng phải cần nghỉ sao? Thế nào rồi giường? Là bởi chúng tôi làm ồn à?” Đã bao lâu rồi anh không cười đùa như vậy. Khi này nhìn vẻ mặt vui vẻ của con trai, anh mới bàng hoàng nhận ra trong quãng thời gian dài che dấu nỗi đau, anh đã bỏ quên con của mình. Nếu như không có Bạch Thiên Vũ bên gan không sợ anh nổi giận mà lôi kéo bé tới quấy phá anh, có lẽ cha con họ sẽ vẫn mãi lạnh nhạt nhau như thế, cho tới một ngày, anh không chỉ mất đi vợ, mà ngay cả con trai cũng sẽ biến mất.

Bạch Thiên Vũ không trả lời anh, cậu chỉ dựa người nơi cạnh cửa, nở nụ cười thỏa mãn. Một nụ cười kéo cả hai cha con cùng ngây ngô cười, hết thấy tình cảm lưu động trong im lặng.

Buổi chiều, ba người hò nhau cùng đạp xe lên núi, nhưng mà sức lực của Bạch Thiên Vũ chẳng đáng là bao, Nhạc Thần Vũ vẫn là trẻ con không thể đạp xe, thế nên gần như toàn bộ sức nặng đều do Nhạc Chấn Vũ tải.

“Biết vậy thuê xe đạp thường là được rồi.” Một người ngồi trước, một người ngồi sau, như thế anh có thể tương đối thả lỏng hơn bây giờ.

Nghe anh lầm bầm như vậy, Bạch Thiên Vũ có chút áy náy, khí lực của cậu bởi thân thể có hạn nên so với người bình thường nhỏ hơn rất nhiều, đã thế buổi sáng còn ỏi đến mức hết cả mình mẩy nên đạp cũng chẳng có chút lực nào, khiến Nhạc Chấn Vũ oằn mình đạp từ dưới chân núi lên tới tận đây.

“Chúng ta đã đi được một đoạn kha khá rồi, chắc cũng không còn xa nữa?”

“Ừ, không xa lắm.” Có điều anh lo lắng tình hình sức khỏe của cậu hơn. Dù Thiên Vũ không nói cho anh, nhưng từ thói quen sinh hoạt hằng ngày, anh cũng đoán được là trong người cậu hình như mang một căn bệnh nào đó.

“Vậy chúng ta xuống đi bộ được không?” Cậu không đành lòng nhìn anh tiếp tục mệt nhọc như vậy, chỉ mới có một khoảng thời gian ngắn thôi mà mồ hôi đã túa ra như mưa.

“Nhưng...”

“Đi bộ tiếp thôi!” Không chờ anh tranh cãi thêm, Bạch Thiên Vũ đã chống chân cẩn thận leo xuống. Nhạc Chấn Vũ chỉ đành theo xuống, tiện thể gỡ luôn con trai và đồng dụng cụ vẽ được rằng trên xe xuống.

“Thiên Vũ có thể đi không?” Nhạc Thần Vũ mặc dù tuổi nhỏ nhưng cũng biết được Bạch Thiên Vũ không quá giống với người bình thường, mà bé thì không thích nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của cậu.

“Có thể, nhưng mà cháu phải giúp chú mang đồ đấy!” Cậu sờ sờ đầu bé, biết rõ tình trạng sức khỏe mình rất kém, cậu chưa một lần ở bên ngoài quá lâu như thế này, cho dù là không khí hay vận động đều dễ dàng khiến cậu mệt mỏi.

“Vâng!” Giống như một vệ sĩ hộ chủ, Nhạc Thần Vũ ôm hơn phân nửa dụng cụ vẽ vào trong ngực mình, như một chiến binh hỏi thăm cha mình hướng đi, sau đó hùng dũng bước về phía trước.

Bộ dạng kia khiến cho hai người lớn có mặt phải cười lớn.

“Anh có một đứa con tài giỏi.”

“Tôi biết.” Nhạc Chấn Vũ có chút kiêu ngạo, cầm lấy sổ dụng cụ vẽ còn lại và giỏ thức ăn. Trong ba người, chỉ mình Bạch Thiên Vũ là đi tay không.

“Tôi tin chắc nó sẽ đi cùng anh vượt qua rất nhiều thời gian đáng giá.” Cậu cứ mãi tìm một người thay thế, giờ đây người thay thế đã xuất hiện, cũng là lúc cậu nên rời đi. Chờ khi cậu vẽ xong thiên sứ, hành trình ương bướng này cũng sẽ tới hồi kết.

“Tại sao lại nói như vậy?” Anh không hề thích giọng điệu của cậu lúc này, nó khiến người ta có cảm giác cậu sẽ biến mất bất kì lúc nào vậy.

Bạch Thiên Vũ không biết nội tâm anh nghĩ gì, chỉ kinh ngạc nhìn lại anh. “Chẳng lẽ không đúng ư?”

“Đúng, nhưng tôi không thích cách cậu nói.” Ở bên cạnh cậu, anh dần trở về như trước, thẳng thắn nói chuyện không chút che giấu nào.

Lời của anh không hề khiến Bạch Thiên Vũ tức giận, ngược lại có chút ảm áp. “Anh cuối cùng cũng giống anh rồi...”

“Ý là gì vậy?”

“Trước kia anh luôn che giấu cá tính của mình dưới vỏ bọc đau thương, khiến tôi nhìn cũng phải xót xa. Thực ra, anh vẫn còn thật nhiều, quý trọng nó, và rồi cuộc sống sẽ hạnh phúc lên thôi.”

Những điều cậu nói khiến Nhạc Chấn Vũ khựng lại, kinh ngạc bắt lấy tay cậu. “Trước kia cậu có quen biết tôi đúng không?” Nếu không, sao lại có thể quen thuộc với anh đến như vậy? Nếu không, tại sao anh cảm thấy hai người đã quen biết từ lâu?

Lần này tới phiên Bạch Thiên Vũ giật mình.

Anh nói thế có nghĩa gì? Chẳng lẽ anh đã từng chú ý tới sự hiện diện của cậu? Không, không thể nào, cậu hoàn toàn tin chắc trong quá khứ cả hai chưa từng chạm mặt nhau một lần, anh tuyệt đối sẽ không có ký ức gì về cậu.

“Làm sao có thể? Trước giờ tôi chỉ nghe nói về anh qua Hiểu Thần, chưa một lần gặp gỡ qua.” Cậu rất muốn nói thật với anh.

“Thế ư?” Nhạc Chấn Vũ hoài nghi. “Cậu biết không, trong quá khứ có một việc khiến tôi vô cùng bối rối.”

“Là việc gì?” Nghe tới đây, cậu theo thói quen lập tức hỏi thăm.

Nhạc Chấn Vũ buông tay cậu ra, làm bộ nhìn đường phía trước nhưng thực ra ánh mắt không hề bỏ qua bất kì một biến hóa nào trên gương mặt cậu. Anh muốn chứng minh nghi ngờ trong lòng mình.

“Từ khi còn rất nhỏ, tôi luôn có cảm giác có một đôi mắt cứ dõi theo trông chừng tôi, bên tôi khi buồn, bên tôi khi vui...”

Bạch Thiên Vũ giật mình đánh thót một cái, bàn tay siết chặt hơn.

Anh thực sự có chú ý tới cậu, điều này làm sao có thể?

“Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy ánh mắt luôn giúp đỡ tôi, mỗi khi gặp phải khó khăn nhất định nó sẽ đưa tay ra đỡ lấy.”

Cậu không biết Nhạc Chấn Vũ đang quan sát mình, bàn tay siết chặt cuối cùng hướng lên ngực. “Anh có từng thử tìm hiểu xem người đó là ai chưa?”

“Có.”

Một câu trả lời khẳng định nặng nề gõ vào trong lòng, hóa ra vui sướng cũng có lúc sẽ mang tới đau đớn. “Vậy kết quả thế nào?” Anh thực sự có chú ý tới cậu, thực sự có... Lần đầu tiên cậu cảm thấy sự tồn tại của mình chân thực đến vậy.

“Kết quả là tôi chụp hụt. Người đó giống như một người tàng hình vậy, khiến tôi không cách nào đoán được là ai, cũng chẳng cho tôi cơ hội báo đáp, cơ hội hỏi thăm vì sao lại giúp đỡ tôi như vậy. Người đó rút cuộc vì lý do gì lại giúp đỡ tôi?” Nhìn thấy nhất cử nhất động của cậu, cùng biến hóa trong ánh mắt, Nhạc Chấn Vũ cơ hồ có thể xác định người trước nay vẫn mãi giúp đỡ anh chính là Bạch Thiên Vũ. Nhưng liệu suy đoán đó có chính xác không? Nếu như cậu không chính miệng thừa nhận, anh vĩnh viễn không có được câu trả lời, không cách nào biết được vì sao cậu lại giúp đỡ mình.

“Có khi đó chẳng qua xuất phát từ ý tốt, muốn giúp đỡ một đứa trẻ trong khả năng của mình, hoặc có khi anh từng giúp qua người đó, hay trao cho thứ gì đó cũng không chừng.” Cậu sẽ không nói, ít nhất không thể nói vào lúc này, thà để bí mật này vĩnh viễn bị chôn giấu còn hơn là để anh biết được.

“Thật vậy ư?” Anh không hề nhớ mình đã từng trợ giúp bất kì ai, càng không tin sẽ có người tốt bụng đến mức cứu trợ một kẻ hoàn toàn xa lạ, hơn nữa lại còn kéo dài gần như suốt một đời như vậy.

“Đúng thế! Có lẽ người kia cũng giống tôi, chỉ vì Hiểu Thần lớn lên có nét giống mình nên động lòng muốn giúp cô ấy, không bởi nguyên nhân đặc biệt gì.” Đột nhiên nhận ra ánh mắt của Nhạc Chấn Vũ chuyên chú nhìn mình, cậu bỗng chột dạ, anh chắc không phát ra cái gì đâu nhỉ? Thế thì vì sao lại dùng ánh mắt như nhìn thấu hết thấy mà dò xét cậu?

“Tôi lại không nghĩ như vậy. Người đó nhất định phải có nguyên nhân đặc biệt khác.”

“Có thể. A! Không có đường rồi, giờ có nên đi tiếp không?” Bị nhìn đến mất tự nhiên, đúng lúc phát hiện Nhạc Chấn Vũ đang đứng ở đằng xa đợi, thế là cậu vội vàng chớp lấy cơ hội nói lảng sang truyện khác.

Anh ngẩng đầu lên nhìn. “Vẫn còn phải đi thêm một đoạn nữa, cậu có thể theo nổi không? Đoạn đường sau không dễ đi đâu, sườn núi rất dốc.” Nếu được, anh muốn trực tiếp công cậu đi, không đành lòng nhìn mồ hôi thấm đầm trán cậu.

Nhìn con đường mòn loáng thoáng ẩn hiện trong rừng, Bạch Thiên Vũ cắn răng gặt đầu. “Tôi vẫn đi được.”

“Thật không? Hay để tôi công cậu?”

“Không... Không cần thiết.” Ánh mắt cậu không tự chủ dán vào tấm lưng rộng lớn mạnh mẽ kia, gương mặt đỏ ửng.

“Đừng ngại, lên đây đi!”

“Không cần thật mà.” Anh không ngại nhưng cậu có ngại đó. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh được anh công, trong lòng cậu ảm áp đến thoải mái, nhiệt năng phút chốc làm cả khuôn mặt nóng lên.

“Cậu nói nhiều thật!” Lần này anh hoàn toàn không để tâm ý kiến của cậu, đưa tất cả mọi thứ cho con trai sau đó trực tiếp cúi xuống công Bạch Thiên Vũ lên, rồi lấy đồ từ chỗ con trai cho cậu cầm.

“Tôi... Tôi tự đi được mà... Anh mau thả tôi xuống!” Bạch Thiên Vũ vô cùng xấu hổ nhưng không dám giãy giụa.

Hai cha con không một người để ý tới cậu, thấp giọng xác định hướng đi xong lập tức leo lên đỉnh núi.

“Cứ như vậy anh sẽ rất mệt, tôi tự đi vẫn được mà.”

“Có mệt cũng không so được với cậu. Rốt cuộc cậu bị bệnh gì vậy?” Anh không muốn cứ mang nghi vấn đó để mãi trong lòng, nhưng có được cậu trả lời từ cậu cũng khá gian nan.

“Là bệnh di truyền mà thôi.” Bạch Thiên Vũ đơn giản hóa câu trả lời tới mức tối đa.

“Bệnh di truyền có rất nhiều loại, cậu mắc là loại nào?” Đừng tưởng dùng cách này có thể qua mặt anh.

Bạch Thiên Vũ cắn môi. “Có liên quan tới tim phổi.”

“Là bệnh tim với khó thở?” Anh ghét đáp án này.

“Đại loại giống vậy.”

Lại muốn lừa anh, nhất định có thứ quan trọng hơn cậu không nói ra. “Có thể chữa bằng giải phẫu không?”

“Có thể.”

“Vậy tại sao cậu còn không làm?” Mang cơ thể như vậy chạy khắp nơi khiến mọi người lo lắng.

“Tôi đã từng làm rồi.” Trên thực tế là rất nhiều lần, nguy hiểm nhất là lần khi cậu mười bốn tuổi.

“Thất bại?” Nếu không tại sao tới giờ cậu vẫn còn bộ dạng nửa sống nửa chết như vậy.

Bạch Thiên Vũ lắc đầu. “Thành công.” Roger nói đó là một kỳ tích, họ vốn chẳng hi vọng xa vời gì bởi cơ hội sống sót chưa tới mười phần trăm nữa.

“Nếu đã thành công, vậy tại sao bây giờ cậu lại thành ra như vậy?”

Bạch Thiên Vũ mệt mỏi tựa vào vai anh, chậm rãi nhắm hai mắt lại. “Bởi nó lại nặng hơn.” Việc bệnh tình chuyển biến xấu cũng nằm trong dự đoán của Roger nên không ai bất ngờ cả. Nhưng cũng phải nói quá trình nặng lên này chậm lại không ít, họ vốn cho rằng cậu không chống nổi tới tuổi hai mươi, ấy vậy mà tới tận bây giờ cậu vẫn sống tốt.

Cậu có thể cảm giác hai người đang đi về trước, nằm trên lưng Nhạc Chấn Vũ vô cùng thoải mái, như một đứa trẻ được đung đưa vô về vậy.

“Nếu vậy thì phải xử lý ra sao?” Qua một lúc lâu, Nhạc Chấn Vũ mới tiếp tục hỏi, anh phải cố rất lâu mới có đủ dũng khí để lên tiếng, sợ phải nghe thấy câu trả lời không mong muốn. Khi Hiểu Thần bị bệnh, anh cũng hỏi bác sĩ một câu giống vậy, đối lại là một đáp án tuyệt vọng.

Đáp án giống vậy, anh không muốn nghe lần nữa.

Bạch Thiên Vũ hít sâu một hơi, quyết định nói cho anh biết một ít. “Lại phẫu thuật thêm một lần nữa.” Lần này, tỉ lệ thành công là bao nhiêu, Roger không can đảm nói cho cậu biết.

“Có nguy hiểm không?”

“Hoàn hảo...”

“Tôi không cho phép cậu trả lời như vậy!” Nhạc Chấn Vũ đột nhiên nổi giận.

Bạch Thiên Vũ thấy hốc mắt mình nóng lên, nhưng cậu không thể nói. “Đã đến rồi phải không? Thần Vũ đang chờ chúng ta, anh thả tôi xuống đi.”

Nhạc Chấn Vũ thả cậu xuống, sau đó xoay người nắm chặt hai vai của cậu, không cho phép né tránh. “Tôi không cho phép cậu gạt tôi như vậy!” Cậu không nên đưa ra câu trả lời kiểu như vậy.

“Tôi không có gạt...”

“Cậu nói lấy lệ như vậy tôi không cần, cái tôi muốn là sự thật!” Anh rất muốn ra sức lắc cậu, nhưng sợ không cẩn thận làm bị thương cậu.

Bạch Thiên Vũ mở miệng nhưng chẳng thể nói được câu nào, ánh mắt nhìn Nhạc Chấn Vũ pha chút bi thương. “Tại sao? Tại sao anh đột nhiên lại quan tâm tới tôi như vậy. Tôi nhớ trước đây anh quyết tâm vạch ra giới tuyến đối với tôi, kéo khoảng cách giữa hai người càng xa càng tốt. Tại sao giờ lại quan tâm tới tôi như vậy?” Trước đây anh hoàn toàn không để tâm tới cậu, vì sao lại đột ngột thay đổi đến không thể nhận ra như vậy?

“Cậu muốn biết nguyên nhân?” Nhạc Chấn Vũ siết chặt hai tay, Bạch Thiên Vũ mơ hồ có thể cảm nhận đau đớn truyền tới từ hai bắp vai, giống như nhắc nhở cậu hết thấy đều chân thực.

“Tôi muốn biết câu trả lời!”

Anh vốn không muốn nói, không muốn nói ra khi mà mọi thứ vẫn chưa sáng tỏ. “Bởi vì tôi nhận ra những hành động cố ý lảng tránh cậu căn bản không có ý nghĩa gì! Cho dù có tự huỷ hoại bản thân, chẳng qua là bởi cậu rất giống Hiểu Thần nên mới động tâm, thế nhưng sự thật vẫn mãi là sự thật. Tình cảm này không hề có liên quan gì tới Hiểu Thần, cho dù cậu có xuất hiện trong hình dáng hoàn toàn khác với Hiểu Thần, con tim này vẫn...”

“Đừng nói! Đừng nói nữa!” Bạch Thiên Vũ vùng ra khỏi tay anh. “Tất cả đều là ảo giác của anh. Đừng nói nữa. Làm sao anh có thể phát sinh tình cảm đối với tôi được chứ?! Tôi là nam, không phải nữ. Ấy chỉ là ảo giác nhất thời, sau một thời gian nữa, anh sẽ bình tĩnh lại, tới lúc tôi rời đi, hai người chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa, khi đó là kết thúc hết thảy.” Một hơi đem những điều muốn nói phát tiết hết ra ngoài, cậu đứng đó thở dốc, không dám nhìn Nhạc Chấn Vũ lấy một lần, vội vàng chạy đến chỗ không người để xuống sự kích động trong nội tâm.

Nhìn bóng lưng rời đi của cậu, Nhạc Chấn Vũ không nói thêm gì nữa. Anh đã sớm biết đây không phải thời cơ thích hợp, nói thêm cũng chỉ tăng phiền não cho hai người. Trước khi mọi thứ xác định hết thảy, anh sẽ nghe theo lời của cậu, xem tất cả như ảo giác.

Nhưng một khi anh xác định trái tim mình không phải xao động trong nhất thời, cậu đừng hòng mong rời đi khỏi anh, có nói gì chẳng nữa anh nhất quyết sẽ không buông tay.

10. Chương 9

Hôn mê nửa tháng, chuyện gì cũng không thể làm, chỉ đành từ từ hồi phục.

Cơ thể này không thể duy trì bao lâu nữa, mình biết rất rõ, nhưng cũng chỉ có thể chờ đợi.

Thật sự không muốn cứ vậy ngồi chờ trong khoảng thời gian này, ít nhất khi còn có thể, cho phép tôi vì người ấy làm chút gì đó.

Mọi người đều nói, đây là hành động liều mạng.

Mình đáp lại rằng trong lòng tôi, người ấy còn quan trọng hơn tính mạng, nếu có thể đổi lấy sự vui vẻ cho người ấy, vậy thì tôi cần gì phải gắng sức kéo dài hơi tàn này?

Có thể nhìn người mình yêu là một việc tốt đẹp biết bao nhiêu.

Bạch Thiên Vũ dựng giá vẽ trước mặt, mỉm cười cầm bút than vẽ xuống hình ảnh trong lòng, tầm mắt vĩnh viễn dán vào hai cha con lúc này đang ngồi chung một chỗ chỉ chờ phong cảnh trước mặt, không biết là do nhìn thấy cái gì hoặc nói cái gì thú vị lắm mà hai người cười to vui vẻ.

Cho dù có tự huyễn hoặc bản thân, chẳng qua là bởi cậu rất giống Hiểu Thần nên mới động tâm, thế nhưng sự thật vẫn mãi là sự thật. Tình cảm này không hề có liên quan gì tới Hiểu Thần, cho dù cậu có xuất hiện trong hình dáng hoàn toàn khác với Hiểu Thần, con tim này vẫn...

Anh không nên nói như vậy với cậu, trong giả tưởng của cậu, đợi sau khi cậu rời đi, giữa họ cùng lắm chỉ là khách qua đường, hoặc giả trở thành bạn, nhưng tuyệt đối không thể là tình nhân.

Giữa hai người họ không thể tồn tại tình yêu, thứ đó sẽ đem tới tổn thương cho anh, cậu bước vào trong ngôi nhà này là muốn mang đi ưu thương chứ không phải mang đến một nỗi đau khác.

Xem ra cậu bắt buộc phải rời đi trước hạn, trước khi bản tuyên cáo của cả hai được ban ra, cậu nhất định phải rời đi, bằng bức vẽ thiên sứ...

Những ngón tay gầy gò chạm vào đôi cánh trắng, lần xuống đôi tay của thiên sứ.

Cậu sẽ hoàn thành nó, coi như lễ vật cuối cùng.

Nhạc Chấn Vũ vui vẻ ngồi nói chuyện với con trai, một nửa lực chú ý đặt dưới tán cây đằng xa, nơi có một người đang vẽ. Cậu đang chuyên chú vung bút vẽ, từng nét từng nét lưu loát không chút do dự, rồi bỗng cậu ngưng lại, ngẩng đầu nhìn chăm chú cha con anh, đôi môi từ từ nở một nụ cười thỏa mãn, đôi mắt hồ phách dường như đang nghĩ một việc quan trọng nào đó, dần dần hóa thành một mảnh mê ly, rồi sau đó vô cùng kiên nghị quyết định.

Cậu vừa mới nghĩ gì vậy?

Là cuộc đối thoại giữa hai người họ ư?

“Cha đang nghĩ gì thế?” Đang cùng cha vui vẻ nói chuyện, Nhạc Thần Vũ phát giác cha đột nhiên nói được một nửa rồi ngừng, ánh mắt không biết đang nhìn thứ gì mà lộ chút mờ mịt.

“Không gì cả...”

“Không dám đâu, đảm bảo là có liên quan gì đó với Thiên Vũ!” Muốn gạt bé à, nằm mơ đi nhé.

“Quý con, biết gì chứ.” Cái từ này dùng để chỉ con mình quả thực không thể chuẩn hơn được nữa.

“Con biết chứ! Khi này cha nói chuyện với Thiên Vũ, con đều nghe hết!” Mỗi khi người lớn nói chuyện trọng đại đều tự khắc xem nhẹ sự tồn tại của trẻ con xung quanh, cứ như chúng là người vô hình vậy. Khi này nói gì bé đều đứng ở một bên nghe rõ mồn một, mặc dù chỉ hiểu chút chút nhưng cũng đủ rồi. “Con biết là cha thích Thiên Vũ, nhưng Thiên Vũ mặc dù thích cha lại không hi vọng cha thích chú ấy.”

Nhạc Chấn Vũ kinh ngạc, anh hoàn toàn không nhìn ra điểm này, chỉ cho là Bạch Thiên Vũ kích động như vậy là bởi không thể nào tiếp thu thứ tình cảm dị loại như vậy, không nghĩ tới chiều hướng khác. “Con thật tin rằng Thiên Vũ cũng thích cha?”

“Vâng! Bởi Thiên Vũ thường xuyên lên nhìn cha, khi cha cười Thiên Vũ sẽ cười theo, khi cha không vui Thiên Vũ trông giống như sẽ khóc ngay sau đó, trừ cha ra Thiên Vũ không liếc mắt tới bất kì ai khác.” Nhiều khi bé cảm thấy mình hoàn toàn bị người ta bỏ qua sự tồn tại.

Chứng minh của con trai làm Nhạc Chấn Vũ không thể không mỉm cười. “Vậy sao con lại cho là chú ấy không hi vọng cha thích chú?” Lời vừa hỏi ra đã bị con trai trừng mắt một cái.

“Cha, cha thật cho là con trai mình không...” Không cái gì nhỉ?

“Không gì không thể.” Rất tốt bụng nói giúp.

“Đúng. Cha thật cho là con trai mình không gì không thể ư?” Cũng không chịu nghĩ xem bé hiện bao lớn, mặc dù bé không còn dài dầm, nhưng khi rửa tay vẫn còn phải kê ghế nhón chân đó, lớn ở đâu mà lớn?! Cha ngu!

“Cha đây là đang tự hào con trai mình quá siêu, có gì mà oán chứ?” Con cái gì mà.

“Nhưng con hồng vui nổi, cha gần đây rất ngu, con không muốn có một người cha... au!” Nói chưa xong đã bị ăn đánh. “Cha lại đánh con. Con muốn kiện với Quý Nhi đồng cha ngược đãi trẻ em.”

“Là Quý Bảo trợ nhi đồng.” Đứa con này không biết nên nói là thông minh hay là chó ngáp phải ruồi đây, rõ ràng cái gì cũng chỉ biết nửa vời, ấy thế mà có thể nói ra cả đồng đạo lý.

Nhạc Thần Vũ hừ một tiếng, không chịu lép vế quay qua đánh nhau với cha mình.

Đỡ mấy cú đấm như đuổi ruồi của bé, ánh mắt Nhạc Chấn Vũ nhanh chóng rơi trên người Bạch Thiên Vũ, phát hiện ra cậu dường như đã ngủ thiếp đi, bút vẽ rơi ở một bên, bảng vẽ nghiêng sang một phía, người dựa gốc cây nhắm mắt.

“Thiên Vũ ngủ rồi?” Nhạc Thần Vũ cũng phát hiện ra, nhỏ giọng hỏi cha sợ không cẩn thận đánh thức Bạch Thiên Vũ.

Nhạc Chấn Vũ cau mày.

Trông bề ngoài có vẻ như cậu đã ngủ, nhưng sắc mặt sao lại tái nhợt đến vậy, không chút hồng hào nào, đôi môi còn muốn tái xanh.

Hoảng hồn, anh vội vã đứng lên đi đến chỗ của Bạch Thiên Vũ, bàn tay đưa ra nắm lấy cánh tay cậu, lại phát hiện ra nó lạnh như băng.

“Thiên Vũ? Cậu sao vậy? Thiên Vũ?” Đây là lần đầu tiên anh kêu tên của cậu, nhưng lại chẳng thu được chút phản ứng nào.

“Thiên Vũ!” Nhạc Thần Vũ cũng ở một bên phụ kêu.

Nhạc Chấn Vũ bắt mạch cho cậu, vừa chạm vào đã thấy da thịt lạnh tanh không chút nhiệt độ, mạch đập vô cùng yếu ớt.

Cậu không phải đang ngủ!

Xác nhận được điều này, nhịp tim cũng theo đó tăng tốc. “Thần Vũ nhớ đi theo sát cha.” Anh vội vàng ôm Bạch Thiên Vũ lên, chạy một mạch xuống núi.

Nhạc Thần Vũ ngây ngốc dạ một tiếng, chạy sát theo sau, lại nhìn thấy giá vẽ của Bạch Thiên Vũ liền cầm lấy mang theo.

Thiên Vũ sao rồi?

Hai người dùng tốc độ nhanh nhất trở về nhà gỗ, Nhạc Chấn Vũ cẩn thận đặt Bạch Thiên Vũ nằm ở ghế sau, Nhạc Thần Vũ theo sau ngồi ngay bên cạnh.

“Cha, Thiên Vũ sao rồi?” Bàn tay lo âu vuốt ve gương mặt không động tĩnh gì, nhiệt độ chạm phải khiến trái tim phải kinh hoàng.

“Cha không biết.” Anh nhanh chóng cho xe chạy, lập tức đi về phía bệnh viện gần nhất.

Cậu từng nói bệnh của mình có liên quan tới tim và phổi, nhưng không hề nói rõ tình huống, thế nên bây giờ anh cũng không biết nên xử lý như thế nào, trái tim sợ hãi đến nỗi cả hai tay cũng run lên.

“Thế... Thiên Vũ sẽ không sao chứ?” Nhạc Thần Vũ rưng rưng như muốn khóc, sợ rằng Bạch Thiên Vũ cũng sẽ giống như mẹ ngủ mãi không tỉnh.

“Chú ấy sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì.” Anh siết chặt tay lái, từng câu đảm bảo không biết là nói cho con nghe, hay là để trấn an trái tim bất ổn của mình.

Từ trong bóng tối tỉnh lại, đập vào mắt cậu là trần nhà trắng xóa, không khí hít vào trong phổi nồng đậm mùi thuốc sát trùng, cảnh sắc cậu không thể quen thuộc hơn được nữa. Từ nhỏ tới giờ, cậu đã không còn đếm nổi số lần mình nhìn căn phòng giống như vậy, ngửi cái mùi giống như vậy mà tỉnh lại.

Một nửa của cuộc đời cậu trải qua trong bệnh viện, làm sao có thể không quen?

Cậu nghiêng đầu, nhìn thấy một bác sĩ khá đứng tuổi đang ngồi xem bệnh án, chân mày hoa râm nhíu lại, nhìn một cái là biết ngay người này đang phải ra một quyết định khó khăn, nhất định là bởi bệnh tình của cậu đây mà. Trước kia, Roger cũng rất hay lộ ra biểu tình như vậy. Mỗi lần đều oán trách cậu khiến bản thân già thêm mấy tuổi, nếp nhăn đều phải chạy hết ra ngoài.

Cậu muốn đứng dậy, nhưng cả người vô lực chẳng thể động đậy, đành phải nhớ lại bằng cách nào mình tới nơi này. Khi đó cậu đang vừa vẽ vừa ngắm hai cha con thì đột nhiên ngực đau thắt dữ dội, hô hấp cũng trở nên dồn dập, cậu chặt vật lấy thuốc ra uống, ngay sau đó một mảng tối tăm bao lấy cậu, đến khi tỉnh lại thì đã ở nơi này.

Đảm bảo hai cha con họ bị cậu dọa không nhẹ.

“Cậu tỉnh rồi.” Bác sĩ già quay đầu lại nhìn thì thấy bệnh nhân của mình đang ngẩn mặt nhìn lên trần nhà, đôi mắt mở to không tiêu cự đường như đang suy nghĩ gì đó.

“Ngài khỏe.”

“Tôi khỏe cậu cũng không khỏe được.” Ông nặng lời nói.

Bạch Thiên Vũ không bị khẩu khí của ông dọa sợ, chỉ mỉm cười nói. “Bác sĩ đã kiểm tra xong?”

“Vẫn chưa, cậu tới đây mới được chừng mười phút mà thôi, phòng chụp vẫn chưa sắp xếp xong, mới chỉ có kết quả thử máu mà thôi.” Ông buông giấy tờ trong tay xuống, đi tới bên cạnh cậu. “Nhưng có một điều tôi biết rõ đó chính là trong tình trạng của cậu nên ngoan ngoãn ở trong bệnh viện chứ không phải như hai cha con kia nói chạy vào trong núi tìm chết.” Tình trạng của cậu không cần kiểm tra cũng biết không ổn. “Tôi vừa nghe nhịp tim của cậu, đồng thời nhìn thấy vết sẹo mổ tim mổ kia, đành hoàng nói cho tôi biết chính xác cậu mắc bệnh gì.”

“Tôi bị suy tim bẩm sinh.”

“Cái này nhìn sơ cũng biết được, quan trọng là cậu đã làm phẫu thuật rồi, vì sao tiếng tim đập còn yếu và lẫn tạp âm như vậy?”

“Phẫu thuật kia dùng để thay tim của tôi, tôi cũng rất mừng là nó thành công. Nhưng dù thế nó cũng không thể thay đổi bệnh lý di truyền của tôi... Tôi mắc chứng xơ nang.” Bạch Thiên Vũ dùng toàn bộ sức lực nói ra cái danh từ quẩn quanh trái tim mình từ lúc sinh ra, bác sĩ nghe xong lập tức biến sắc.

Hồi lâu, ông mới thở ra một hơi. “Nếu cậu đã rõ ràng tình trạng của mình đến thế, vậy cũng biết được đi đi lại lại với cậu chính là đi chịu chết, có thể sống tới giờ đã là một kì tích, vì sao cậu còn lãng phí sinh mạng như thế?” Bệnh nhân mắc xơ nang tỉ lệ sống sót khi sinh ra chưa tới một phần ngàn, đã vậy cậu còn mắc chứng suy tim bẩm sinh, có thể sống tới tận bây giờ là một kì tích.

Bạch Thiên Vũ lắc đầu. “Nếu như cả đời bị chôn trong bệnh viện chờ đợi chữa trị, đối với tôi mà nói, đó mới thực sự là lãng phí sinh mạng. Mặc dù đi ra khỏi bệnh viện là một việc ngốc đãng mạng, nhưng có thể nhìn thấy người tôi yêu, chạm vào người tôi yêu, hơn nữa còn có thể giúp đỡ gì đó cuộc sống của người ấy... cũng chỉ có vậy, tôi mới có cảm giác mình thực sự sống, thực sự tồn tại. Bác sĩ có biết được nỗi tiếc nuối của một người cho đến chết cũng chưa từng lưu lại bất kì dấu vết nào trong lòng người mình nhưng nhớ là như thế nào không? Loại tiếc nuối đó, tôi không muốn.”

“Thế nên cậu mới để mạng lại mà đi. Loại bệnh nhân như cậu tôi đây thấy nhiều rồi.” Ông không làm phản ứng gì lớn, chỉ quay đầu tiếp tục xem bệnh án trên bàn. “Người cậu muốn nói đến là đôi cha con ngoài kia?”

“Vâng.” Bạch Thiên Vũ mỉm cười. “Giúp tôi một việc có được không?”

“Muốn tôi không nói cho họ?”

“Bác sĩ biết?”

“Dựa theo cuộc đối thoại từ nãy tới giờ là có thể đoán ra. Cậu có bao giờ từng nghĩ rằng, giấu giếm có thể sẽ mang tới tổn thương lớn hơn cho họ?”

Cậu lắc đầu. “Sẽ không, bởi tình hình của tôi thì khác. Qua một thời gian nữa tôi sẽ rời đi, họ sẽ vĩnh viễn không biết, tôi vĩnh viễn sẽ không để cho họ có cơ hội biết.” Đây chính là nguyên nhân khiến cậu từ ban đầu không nói bất kì điều gì, lưu lại quá nhiều dấu vết sẽ không cách nào trở thành người qua đường.

“Xem ra cậu đã chuẩn bị đầu ra nó. Vậy tôi sẽ không nói gì, đồng thời cậu hãy gọi bác sĩ chính của mình đến đi. Dẫu sao người đó cũng rõ ràng tình trạng của cậu hơn tôi, làm vậy là tốt nhất.”

Bạch Thiên Vũ nói cho bác sĩ biết cách liên lạc với Roger ở bệnh viện Thánh Từ, đồng thời chuẩn bị sẵn tinh thần lát nữa sẽ bị mắng xối xả.

“Roger? Là bác sĩ nổi danh trong ngành tim di truyền ư?”

Bạch Thiên Vũ gật đầu. “Bác sĩ biết?”

“Dĩ nhiên, giống như hỏi một học sinh âm nhạc có biết Bét-thô-ven là ai không vậy. Tôi nghe nói Roger là vì một bệnh nhân đặc biệt mà ở lại trong nước, bệnh nhân kia đại khái chính là cậu nhỉ?”

“Vâng, thật có lỗi với anh ta.” Dẫu sao mức độ phát triển y học ở cổ quốc của Roger vẫn tốt hơn so với ở đây, dừng chân tại chốn này quả thực uống phí tài năng.

“Tôi ngược lại không thấy như vậy. Nếu đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ lựa chọn vì người bệnh như cậu mà ở lại. Cậu cho rằng bệnh nhân giống cậu rất thường gặp ư?” Dù là tình hay lý, thanh niên xinh đẹp hiếm có này cũng là một bệnh nhân tốt.

“Cảm ơn.”

“Không có gì phải cảm ơn. Đó là nói thật. Cậu nghỉ thêm một lúc nữa đi, tôi ra ngoài nói chuyện với hai cha con một chút.” Nói rồi, ông đột nhiên lại bật cười. “Chờ đến khi nghe tôi giải thích, hai người kia thể nào cũng cho tôi là lang băm.”

Bạch Thiên Vũ nghe vậy cũng phải bật cười, hiểu được bác sĩ đồng ý sẽ không nói với Nhạc Chấn Vũ tình trạng hiện nay của cậu.

Làm bác sĩ thật khó.

“Bác sĩ, Thiên Vũ ra sao rồi?” Nhìn thấy bác sĩ từ phòng bệnh đi ra, Nhạc Chấn Vũ vội vàng lên đón, Nhạc Thần Vũ cũng nắm chặt tay cha mà theo qua.

“Trước cứ để cậu ta nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi tôi liên lạc được với bác sĩ chính của cậu ta rồi mới có kết luận chính xác.”

Ông nhìn kỹ hai người một lớn một nhỏ trước mặt mình, có thể dễ dàng nhận ra sự quan tâm của họ. Có điều ông vẫn không thể nào xác định được quan hệ của cả ba. Nếu chỉ nhìn qua đứa bé thì sẽ cho đây là một đôi vợ chồng, bởi đứa nhỏ trông như một bản sao tổng hòa của cả hai. Nhưng bệnh nhân bên trong là nam, nam cùng nam dĩ nhiên sẽ không thể nào sinh con được. Cũng có thể là quan hệ thông gia, nhưng liệu có anh chồng nào sẽ mang một loại cảm xúc rộn ràng khó kìm nén và một phần tình cảm như giữa tình nhân với em vợ của mình không?

Được rồi, mấy thứ này không liên quan đến ông.

“Có thể cho tôi biết bệnh tình của cậu ta rốt cuộc là gì được không?” Thiên Vũ không chịu nói với anh, vậy thì anh có thể lấy được câu trả lời từ người bác sĩ này chứ?

“Cậu ta nói với anh như thế nào?” Chuyện giống vậy ông đã làm không biết bao nhiêu là lần, nên nói gì bỏ gì ông đều hiểu rõ.

“Cậu ta chỉ nói tim phổi của mình có vấn đề, những thứ khác hoàn toàn không đề cập tới.” Nghĩ tới đây Nhạc Chấn Vũ khó chịu vô cùng, không dám tưởng tượng nếu bởi không rõ bệnh trạng mà đưa tới bệnh viện trẻ sẽ tạo thành hậu quả như thế nào.

Nhìn thấy thân thể anh đột nhiên run lên, bác sĩ già cảm thông cho tình cảnh của anh, ai cũng không muốn bởi sự sợ hãi của mình mà khiến cho người bên cạnh phải chết.

“Bởi vẫn còn phải kiểm tra thêm để biết được nguyên nhân, nên tôi cũng chỉ qua triệu chứng lâm sàng chuẩn đoán cậu ta bị suy tim, không cách nào chịu được hoạt động mạnh. Đồng thời bên phổi trái có tạp âm, nếu tôi không sai, có thể là phổi trái...”

“Bác sĩ Diệp, có bác sĩ tên Roger gọi điện cho ngài.” Một y tá từ trong phòng khám ló đầu ra vẫy tay gọi ông.

Nhanh như thế?

“Tôi tiếp điện thoại một lát, chờ trai đổi xong sẽ nói rõ tiếp với hai người. Cả hai có thể vào thăm cậu ta. Hiện cậu ta đã không sao rồi, chỉ là có chút mệt mỏi, khi này mới tỉnh lại nhưng bây giờ đã ngủ lại cũng không biết chừng. Có điều, sau này nhớ rõ không được phép để cậu ta tùy ý hành động, loại bệnh này chỉ thích hợp nằm trên giường nghỉ ngơi chứ không phải lang thang bên ngoài, rất dễ khiến nhiễm trùng niêm mạc và suy tim.” Nếu đã không thể nói rõ bệnh tình thì khuyên răn hăn cũng sẽ cần tới. Bình thường có thể ngăn bệnh nhân làm mấy chuyện ngốc nghếch cũng chỉ có thể là người mà họ quan tâm tới, bởi đó chính là nguyên nhân khiến họ làm ra mấy chuyện ngốc nghếch.

“Tôi đã biết, xin cảm ơn bác sĩ.” Nhạc Chấn Vũ gật đầu một cái, sau khi bác sĩ rời đi thì ngay lập tức dẫn con trai vào trong phòng bệnh.

Đúng như bác sĩ nói, cậu đã ngủ.

Ngồi xuống bên giường bệnh, bàn tay anh phủ xuống gương mặt tái nhợt kia. Sau khi nghe bác sĩ nói, cho dù không rõ ràng cho lắm, anh cũng biết việc dẫn cậu ra khỏi cửa là một việc ngốc, vậy thì tại sao cậu lại không nói lời nào? Là bởi sợ anh lo lắng? Hay còn bởi lý do nào khác?

“Thiên Vũ không sao chứ?” Nhạc Thần Vũ ngồi trên đùi anh, bắt chước cha mình mà đưa một tay sờ sờ gương mặt Bạch Thiên Vũ, hai con người dần ngưng tụ nước mắt.

Trước kia khi mẹ qua đời, bé chẳng biết gì cả, chỉ biết là mẹ sẽ không quay lại nữa, thế nên khóc biết bao nhiêu là nước mắt. Nhưng bé giờ khác trước rồi, mặc dù vẫn chưa là người lớn, nhưng bé thế nào là chết, thế nào là khổ sở... Kết quả chính là nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Chú ấy không sao, hiện giờ thì không sao.” Anh rút tay về, lấy giấy lau đi nước mắt trên mặt con. “Đừng khóc, bây giờ Thiên Vũ không có sao, thế nên đừng khóc.” Chẳng qua mới được một khoảng thời gian, vậy mà người nằm trên giường này đã chiêm trợn được trái tim con trai mình, ngay cả anh cũng khó giữ được trái tim không xót xa, nỗi đau cứ như vậy quấn quanh đến khó chịu.

“Con không khóc, thế nên cha cũng đừng khổ sở.” Nhạc Thần Vũ vỗ vỗ ngực cha mình, nói không khóc, nhưng thật ra nước mắt vẫn rơi.

“Cha biết, chúng ta đều không khổ sở, bởi vì Thiên Vũ sẽ không có chuyện gì.” Anh ôm lấy đứa trẻ vào trong ngực, từ trong cơ thể bé nhỏ mềm mại tìm cho mình một phần an ủi.

Bác sĩ già lẳng lặng nghe đầu bên kia nói, gật đầu một cái. “Ý của anh là sẽ cho người tới đón cậu ta ngay?”

[Phải, nếu như có thể, hi vọng anh nói trước với cậu ta một tiếng.]

“Tôi biết rồi, vậy còn... cặp cha con kia thì làm sao?” Nếu như bệnh nhân đột ngột biến mất nhất định sẽ khiến người nhà kinh hoàng không dứt đúng chứ.

[Anh nói với họ rằng vì để chữa trị cho Thiên Vũ mà tôi tới để đưa cậu ta đi. Với lại, tôi tin chắc Thiên Vũ nhất định sẽ nói cho anh biết nên làm như thế nào. Điều cậu ta không muốn nhất chính là tổn thương đến hai người kia.]

“Tôi nghĩ tôi hiểu.” Ông cầm giấy bút lên ghi lại những việc phải chú ý.

[Vây đành phải làm phiền anh. Thật xin lỗi, chắc cậu ta mang tới không ít phiền toái cho anh.]

“Không đâu! Không đâu! Vây tôi chờ người của anh tới.”

[Được. Tôi cũng sẽ theo tới.]

Hai người cẩn thận đối thoại thêm một lúc nữa, bác sĩ già mới cúp máy. “Đi mời hai thân nhân của người bệnh trong phòng khám tránh đi một chút đi.” Ông vừa xem lại những ghi chú mới viết, vừa nói với y tá.

“Bác sĩ muốn nói tới hai cha con kia? Họ dường như đã ngủ rồi.”

“Thế à? Vây càng tốt, cứ để họ ngủ tiếp đi.” Ông còn đang đau đầu không biết làm sao để Bạch Thiên Vũ rời đi mà không kinh động tới hai người, ai dè mọi chuyện đều đã được xử lý tốt đẹp.

Khe khẽ đánh thức Bạch Thiên Vũ, ông cẩn thận đỡ cậu tới một phòng bệnh khác. “Tôi đã nói chuyện với bác sĩ trưởng của cậu rồi. Anh ta bảo cho dù đánh ngất cũng phải đưa cậu về bệnh viện chữa trị.” Xem ra vị bác sĩ Roger kia thủ đoạn cương quyết y như tính tình vậy.

Bạch Thiên Vũ cười khổ.

Xem ra cậu không còn thời gian tiếp tục đi cùng hai người họ rồi. “Xin hỏi ở đây có giấy bút không? Tôi muốn viết cho họ một lá thư.”

Ít nhất không nên đi mà không giả từ gì.

“Có.” Ông đưa giấy bút cho cậu rồi ra ngoài tiếp tục khám cho các bệnh nhân khác, đồng thời chờ Roger tới.

Bạch Thiên Vũ suy nghĩ một chút, sau đó nhanh chóng hạ bút viết, nhưng viết được một nửa cậu lại do dự, bút ngừng giữa không trung hồi lâu.

Để cho cậu nhìn họ một lần, thật tốt nhìn họ một lần.

Cầm lấy giấy bút, chống lấy cơ thể mệt mỏi, cậu quay về phòng bệnh cũ, chọn một vị trí ngồi xuống. Bác sĩ già đang khám cho bệnh nhân nhìn thấy những chẳng thể làm gì khác ngoài lắc đầu và thở dài.

Bạch Thiên Vũ mỉm cười, nhìn gương mặt say ngủ của hai cha con, từ từ hoàn thành bức thư. Khi cậu viết xong câu cuối cùng, Roger cũng tới.

“Nên đi.” Roger vừa nói vừa đỡ cậu đứng lên.

Bạch Thiên Vũ gật đầu, đưa bức thư cho bác sĩ già, nhìn thấy hai người ngủ say, đôi môi khẽ mỉm cười, lại nhìn thấy bức họa đặt bên cạnh Nhạc Thần Vũ, nụ cười càng thêm dịu dàng.

“Giúp tôi mang theo giá vẽ được không?” Ít nhất, để cho cậu lưu lại thứ gì đó cho họ.

11. Chương 10

[Những ngày qua, cảm ơn sự quan tâm chăm sóc của hai cha con. Đối với tôi mà nói khoảng thời gian đó là quãng hồi ức tốt đẹp nhất từ trước tới nay.

Không cần phải lo lắng về bệnh tình của tôi, bác sĩ chính của tôi sẽ đảm bảo tôi nhận được hỗ trợ y tế tốt nhất. Về việc vẽ thiên sứ, tôi không quên đâu, đến khi nào vẽ xong, tôi sẽ nhờ người đưa tới cho anh.

Không biết hai chúng ta có còn cơ hội gặp nhau nữa không, nhưng tôi tin rằng nếu có duyên, nhất định sẽ có ngày hội ngộ.]

Cậu tin, nhưng anh lại không tin, cho tới bây giờ anh chưa từng tin tưởng thứ được gọi là duyên phận. Nếu không chủ động theo đuổi, có duyên phận tới cỡ nào cũng vô dụng.

Bạch Thiên Vũ rời đi cũng đã được một tuần lễ rồi, trong khoảng thời gian này anh tổn không ít tiền tìm kiếm tung tích của cậu nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Thậm chí ông bác sĩ già kia cũng bị anh làm phiền không biết bao nhiêu là lần, nhưng ông quyết tâm làm cái hũ nút, khui thế nào cũng không được.

“Xem ra ông thực sự yêu cậu ta. Không dám tin người bạn già này đồng thời là cấp trên của tôi lại là một GAY.” Chu Thuyền Ngạn thở dài mà nói, thế nhưng trên mặt lại chẳng hề mang chút phản đối nào. Đối với việc bạn già một lần nữa tìm được tình yêu, gã cầu còn không được nói chi phản đối.

“Nếu đã dư hơi ở đây nói chuyện nhảm thì đi giải quyết công việc của mình còn tốt hơn đó?” Nhạc Chấn Vũ hiện giờ vô cùng phiền não, trong đầu hoàn toàn chỉ suy tính làm thế nào để tìm được Bạch Thiên Vũ.

“Công việc cái gì mà công việc. Vì có gì mà chồng lớn chồng nhỏ giấy tờ vốn nên được đặt trên bàn tổng giám đốc lại vô duyên vô cớ đắp trên “bàn nhỏ uống trà” của thư ký bé nhỏ tôi đây?” Chu Thuyền Ngạn lầu bầu không thực tâm. “Chấn Vũ, có một việc tôi nhất định phải hỏi ông.”

“Nói đi.”

“Tìm được Bạch Thiên Vũ rồi ông tính làm sao?” Đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Lời của anh ta khiến chân mày nhíu chặt của Nhạc Chấn Vũ thoáng giãn ra, đồng thời khóe môi cũng cười nhẹ. “Tôi đây đã sớm nghĩ tới, có điều ông không phải là đối tượng đầu tiên tôi muốn nói.”

“Hừ! Cái đồ trọng sắc khinh bạn.” Chu Thuyền Ngạn hừ mũi, ánh mắt đảo một vòng khắp phòng làm việc. Cấp trên không chuyên tâm, cấp dưới như anh sẽ không còn tâm trạng làm việc. Nếu nói trên làm dưới theo, vậy thì cả cái phòng của anh sẽ ra sao? Tất cả đều là một đám rất biết học tập đó.

Đột nhiên ánh mắt anh ta tập trung vào một hàng chữ đỏ trên tấm lịch treo tường, một ý tưởng chợt lóe, gọi về một đoạn ký ức ngắn. “Chấn Vũ, ngày hôm đó khi Bạch Thiên Vũ đến công ty của chúng ta là từ chỗ nào đi tới?”

Nghe được ba chữ “Bạch Thiên Vũ” lực chú ý của anh hoàn toàn được kéo về, hơn thế nữa còn nhận ra ánh mắt khác thường của bạn mình.

Theo tầm mắt nhìn sang, anh cũng nhìn thấy hàng chữ nhỏ kia.

“Bệnh viện Từ Thánh...” Đần quá! Sao anh lại có thể quên được đầu mối quan trọng như vậy chứ.

Anh vội vàng lấy áo khoác, vừa mặc vừa chạy ra ngoài, cửa thang máy vừa mở lập tức phóng tới bãi đỗ xe.

Chu Thuyền Ngạn nhìn tấm lịch ngây ngốc cười, càng ngày càng bội phục khả năng của bản thân, sau này không làm thư ký nữa có khi chuyển qua làm trinh thám hốt bạc không biết chừng.

Roger đang ở quầy trò chuyện với y tá thì nhìn thấy Nhạc Chấn Vũ vội vàng vàng chạy vào, đôi chân mày vì thế cũng nhướn lên.

Xem ra lão Trịnh cũng không gạt người, tên này thực sự đem sự tồn tại của Thiên Vũ khắc vào trong tim, chẳng những không ngừng tìm người, lại còn làm tới mức lão Trịnh bận rộn không có nổi thời gian ngủ. Lần đầu tiên ông thấy tên nhóc này nhìn cũng vừa mắt, một loại cảm xúc giống như sắp phải gả con đi nhen nhóm, mặc dù Thiên Vũ là nam nhưng nếu so với tên này thì khác biệt hiển hiện quá rõ.

Ông có nên nói cho anh biết tất cả mọi chuyện?

Khi vẫn còn đang do dự, Nhạc Chấn Vũ bỗng đi thẳng tới trước mặt, hơn nữa rất trắng trợn túm cổ áo ông.

“Ông nhất định biết, đúng không?”

Vừa mới vào cửa anh đã phát hiện ra có một ánh mắt luôn dán lên người mình. Anh rất ít khi tới bệnh viện này, hơn nữa cũng không nhận ra chủ nhân ánh mắt đó, thế nên mọi chuyện càng xác định.

Roger chớp mắt mấy cái, càng ngày càng thích tên nhóc này, cũng chỉ có loại cá tính chừng chặc nhưng vẫn mang ít bốc đồng như thế này mới có thể trị được tính tình ngoan cố tùy hứng của Thiên Vũ.

Roger quyết định sẽ nói.

“Cậu đi theo tôi. Có điều phải đảm bảo với tôi một việc, đó là trước khi được tôi cho phép không được lên tiếng để cậu ta phát hiện ra.” Ông vẫn chưa xác định được sự xuất hiện của tên nhóc có lợi hay có hại cho Thiên Vũ, thế nên cẩn thận vẫn là hơn.

Nhạc Chấn Vũ không ngờ ông sẽ quyết đoán đồng ý nhanh như vậy, lập tức thả tay ra.

“Đi nào.”

Bạch Thiên Vũ đang ở trong phòng vô khuẩn chờ đợi cơ hội làm phẫu thuật. Thế nhưng đôi tay cậu chưa từng ngơi nghỉ, nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, tay trái cầm băng màu, tay phải điểm từng chút lên bức tranh trước mặt.

Nhạc Chấn Vũ phát hiện cậu dường như gầy đi, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười nhàn nhạt, có thể đoán được khi cậu vẽ bức tranh kia, trong đầu đều là hạnh phúc thỏa mãn.

“Nhìn kỹ thứ cậu ta vẽ.” Roger nhắc nhở, biết rõ ánh mắt anh chỉ tập trung trên người Bạch Thiên Vũ.

Anh theo lời nhìn bức tranh của cậu, trái tim chợt thất lại.

Một thiên sứ với đôi cánh trắng ngần nửa giương rộng, như thể đang bảo hộ cơ thể của chủ nhân, trong tay thiên sứ đang ôm thứ gì đó mang màu xanh nhàn nhạt như da trời, lại ẩn ẩn sắc tím đồng thời còn tỏa ánh sáng hồng, đôi tay trắng nõn cẩn thận ôm như thể đây là bảo bối của mình vậy. Giờ mới biết đôi cánh kia không phải bảo vệ thiên sứ mà chính là bảo bối trong tay.

Rõ ràng là tranh nhưng chẳng có cảm giác giống tranh, mà như thể một thiên sứ thực sự nửa mở cặp mắt xanh biếc không muốn rời ra vật sáng trong tay của mình, gò má trắng như tuyết áp lên vật sáng ấy, cơ hồ có thể cảm giác nụ cười như có như không của thiên sứ.

“Cậu ta vẫn mãi bảo vệ cậu, nhìn cậu như vậy.” Roger khẽ nói, cho dù nơi này cách âm vô cùng tốt, nhưng vẫn là sợ ảnh hưởng tới họa sĩ chuyên tâm ở bên trong.

“Có thể kể cho tôi nghe tất cả mọi chuyện được không?” Anh biết nó nhất định có liên quan đến đôi mắt luôn quan tâm ủng hộ mình.

“Thật ra thì phần lớn chuyện đều có liên quan tới cậu, không ở trong sẽ không hiểu được.” Roger thở dài, đây cũng là một nguyên nhân khác khiến ông ở lại nơi này, bởi ông chưa từng gặp người nào cố chấp hơn cậu. “Khi cha mẹ cậu qua đời, chính cậu ta là người giúp cậu trả nợ, cũng chính cậu ta đã giúp cậu giữ lại ngôi nhà, để cậu có thể thuận lợi đi học cũng là cậu ta, để cho cậu có thể phát huy toàn bộ tài năng trong công việc cũng chính là cậu ta.”

“Quả nhiên...” Trước đây anh đã từng hoài nghi qua, bởi đôi mắt của Thiên Vũ có quá nhiều điểm tương đồng với tầm mắt anh quen thuộc.

“Lại nói, tôi không biết cậu sẽ có cảm nhận như thế nào, nhưng tôi vẫn sẽ cho cậu biết... Sở dĩ cậu và Tả Hiểu Thần có thể gặp nhau, đây đều do một tay cậu ta sắp đặt.”

“Tại sao?” Vì lý do gì mà cậu làm tới nước này?

“Cậu có biết gia đình sống bên cạnh nhà của cậu là ai không?”

Sao đề tài lại đột ngột chuyển sang đây?

Dù vẫn không hiểu lắm, nhưng Nhạc Chấn Vũ vẫn trả lời. “Hình như là một ông lão cùng với một nhóm giống như người giúp việc sống ở bên ấy.” Hai nhà sát vách đã lâu, nhưng bởi nhà bên cạnh cực tuyệt tiếp xúc với người xa lạ nên anh cũng không qua đó chào hỏi bao giờ.

“Bên trong là ông chủ công ty cậu đang làm việc.”

“Cái gì?” Chuyện này anh không hề hay biết, tới tận bây giờ anh chưa từng nghĩ chủ tịch bí ẩn không thấy tung tích lại cư trú ngay bên cạnh nhà của mình.

Roger không hề để ý tới sự ngạc nhiên của anh, nói tiếp. “Gia đình đó là người sáng lập ra tập đoàn Thiên Tường, nhưng quản lý đời thứ hai đã qua đời hai mươi hai năm về trước vì một tai nạn ngoài ý muốn, để lại một đứa trẻ chỉ mới năm sáu tuổi. Mà đứa trẻ đó bởi sức khỏe không tốt nên chưa từng đi tới trường, chưa từng kết bạn với ai, có thể nói những người nó có thể trò chuyện chỉ là vài người làm trung thành.”

Nghe tới đây, Nhạc Chấn Vũ đại khái đã đoán ra đứa trẻ sức khỏe kém kia là ai. Người đang ở trước mặt anh, không chỉ là ông chủ của anh, còn là người khiến anh động tâm, và cũng là người đã trợ giúp anh bấy lâu.

“Vì vậy đứa trẻ này vô cùng cô đơn, cô đơn tới mức thường tự độc thoại với bản thân. Cho đến một ngày, ngôi nhà bên cạnh có gia đình chuyển tới. Gia đình này có một đứa con cùng tuổi với đứa trẻ, sự hoạt bát vui vẻ của đứa bé mới tới hấp dẫn nó. Ngày qua ngày, tâm tình nó cũng theo đứa bé ấy mà thay đổi từ vui vẻ tới buồn bã. Cứ như vậy tình cảm từ ban đầu là tìm đồng bạn, về sau lại vì hiểu mà cảm nhận được tâm linh hấp dẫn, kết quả cuối cùng ai cũng có thể đoán được chính là ái tình nảy sinh. Có yêu rồi sẽ muốn vì người mình yêu làm điều gì đó, sẽ mong ước được ở cùng với người mình yêu. Nhưng đứa trẻ này chẳng những mang bệnh trong người, mà còn là một đứa bé trai, thực tế cùng hi vọng phân thành hai nhánh tách biệt.”

Bên kia tấm kính, Bạch Thiên Vũ dường như đã vẽ mệt, hoặc cũng có thể đã vẽ xong, nhẹ nhàng đặt bút vẽ xuống, nhìn kĩ tác phẩm của mình, cuối cùng mới hài lòng đem nó cất vào trong hộp tủ. Ánh sáng dịu dàng đánh lên bức tranh, thiên sứ bên trong giống như muốn phá cánh bay ra.

“Nhưng nó chưa từng từ bỏ, cuối cùng gặp được Hiểu Thần, một cô bé từ tướng mạo đến tính cách đều rất giống mình. Thế là nó làm đủ mọi cách để cho cô bé kia càng giống mình, sau đó sắp xếp để cô bé và cậu trai gặp nhau, chỉ vì một hi vọng nhỏ nhoi. Nó muốn biết nếu như có một ngày mình khỏe mạnh, hơn nữa lại còn là một cô gái đồng trang lứa, có thể hay không giữa hai người đạt được tình yêu?”

“Sự thật chứng minh bất kể nó có khỏe mạnh hay không, có phải một cô gái hay không, nó và cậu trai kia đều sẽ có được tình yêu.” Bất tri bất giác hốc mắt Nhạc Chấn Vũ đã có một tầng nước mắt mỏng.

Rốt cuộc là tình cảm sâu sắc đến mức độ nào sẽ khiến cậu làm ra loại đầu tư không thu lại giống như vậy chứ?

Tựa hồ như nghe được nghi vấn trong lòng anh, Roger thở dài. “Tôi đã từng hỏi cậu ta vì sao lại làm tới mức này, cậu ta chỉ trả lời ta một câu mà tôi cũng không hiểu lắm.” Ông vẫn còn nhớ ánh mắt cậu khi đó giống như thiên sứ nhìn xuống trần vậy, trong suốt nhưng lại mờ mịt, vui mừng đồng thời còn có ưu thương. “Cậu ta nói nếu như nhìn một người qua hết luân hồi, ở trên trời nhìn, ở dưới đất nhìn, ai cũng sẽ hành động giống cậu.” Đến tận bây giờ ông vẫn chưa hiểu được ý nghĩa những lời này.

“Có thể cho phép tôi nói chuyện với cậu ấy một lúc được không?” Anh thực sự mong được nghe những điều này từ chính miệng cậu.

Roger do dự, máy nhấn tin đeo bên hông đột nhiên kêu lên, ông cầm lên đọc, lông mày nhíu chặt.

“Có thể chứ? Có thể cho phép tôi nói chuyện với cậu ấy chứ?”

Roger siết chặt máy nhấn tin trong tay. “Nếu tôi đoán không sai, trong vòng một tiếng tới Thiên Vũ có thể sẽ phải bắt đầu tiến hành cuộc đại phẫu thuật lần thứ nhất, tỷ lệ thành công thậm chí chưa tới được năm phần trăm.”

Nhạc Chấn Vũ trong đầu trống rỗng, dùng sức thể nào cũng không nguôi được cảm giác đau đớn nơi ngực. Roger chăm chú nhìn anh, ông không thể để một người không cách nào kiểm soát tâm tình của mình vào thăm Thiên Vũ trong thời điểm này.

Nhạc Chấn Vũ không khiến ông thất vọng, rất nhanh khôi phục biểu tình trên mặt, không còn chút nào dấu vết kích động của nội tâm. “Cho dù như vậy, tôi vẫn muốn nói chuyện với cậu ấy, bất kể thành công hay là...” Anh không dám nói ra hai chữ ‘thất bại’. “Ít ra cho tôi nói chuyện với cậu ấy một lần.”

Roger đầu hàng, xem ra cái tính ngoan cố kiên nghị không chỉ Thiên Vũ mới có. “Vậy cậu hãy vào đi. Phòng diệt khuẩn ở ngay bên cạnh, tôi sẽ bảo y tá chỉ dẫn cho cậu...”

Bạch Thiên Vũ không ngờ mình sẽ gặp lại Nhạc Chấn Vũ, thế nên cậu chỉ có thể ngó người trên giường bệnh, một câu cũng không thể nói.

“Không nghĩ tới sẽ nhìn thấy tôi? Em khiến tôi tìm kiếm rất khổ cực đó, có biết không?”

“Anh... không nên tới...” Lần phẫu thuật này tỉ lệ thành công cơ hồ là con số không, cậu không muốn để cho anh đối mặt với cái chết lần nữa.

“Nhưng mà tôi đã tới, không những tới mà còn biết rõ những việc em đã làm vì tôi.” Trên đời này đảm bảo không còn ai ngốc nghếch hơn cậu.

“Là Roger nói?” Cậu không nhận được cầm lấy tay anh, mặc kệ sẽ bị anh nhìn thấy bàn tay bị bệnh tật giày vò mà gầy đét thành bộ dạng xấu xí, chỉ cần có thể cảm nhận sự ấm áp của anh.

“Là ông ấy, bởi nếu ông ta không nói, tôi sẽ bóp chết ông ta trước thanh thiên bạch nhật.” Anh cầm ngược tay cậu, một tay vuốt ve gò má gầy gò của cậu.

Bạch Thiên Vũ vì câu nói của anh mà khẽ bật cười, đáng vẻ nhợt nhạt tiêu tụy của cậu khiến người khác phải đau lòng. “Anh không trách tôi? Tôi gần như thao túng hoàn toàn cuộc sống của anh và Hiểu Thần.” Cậu chính là một kẻ hiểm ác.

Nhạc Chấn Vũ cẩn thận ôm cậu vào trong ngực. “Em nghĩ rằng tôi và Hiểu Thần sẽ trách cứ người mang hạnh phúc tới cho mình? Nếu không phải là em, chúng tôi cả đời này cũng vĩnh viễn không biết được hạnh phúc là gì.” Có lẽ anh sẽ giống như cha mẹ vậy, không chịu nổi áp lực của khoản nợ mà suy sụp, thậm chí tự sát. Mà Hiểu Thần vĩnh viễn không cách nào hoàn thành ước mơ, chỉ có thể oán trách cuộc đời.

“Anh thật thấy như vậy?” Cậu chưa bao giờ dám tưởng tượng đến điều này.

“Thật...”

Lời cam kết dịu dàng của anh cơ hồ khiến cho Bạch Thiên Vũ cười ra tiếng, nhưng cậu chợt nhớ lại dáng vẻ hiện nay của bản thân, đột nhiên giãy giụa tránh khỏi cái ôm đầy ấm áp kia. “Anh về đi! Cứ coi như không có...”

“Chớ nói!” Dem người cẩn thận bắt trở lại ngực mình. “Em cho mình nghĩ gì tôi không biết sao? Em yên tâm, nếu kết quả không như chúng ta mong muốn, tôi vẫn sẽ kiên cường nuôi dưỡng Thần Vũ lớn lên thật tốt, sau đó chờ đợi tháng năm chạy mất rồi sẽ ngày ngày đi tìm em.” Nếu không phải sợ dọa tới cậu, Nhạc Chấn Vũ nhất định đã rống to những lời này.

“Anh...” Bạch Thiên Vũ không biết nên vui hay nên buồn, nước mắt không khống chế được rơi xuống, đó là những giọt nước mắt cậu nhận đã lâu.

“Tôi muốn hỏi em một việc.”

“Việc gì?” Thanh âm phát ra hơi nghẹn ngào.

“Trong suốt khoảng thời gian dài em yêu tôi, tôi vẫn chưa từng làm cái gì cho em...” Môi của anh khẽ chạm vào những ngón tay của cậu.

“Anh cho tôi rất nhiều, chẳng qua là anh không biết mà thôi, nếu không có anh, tôi sẽ không có vui vẻ, sẽ không có bi thương, lại càng không có dũng khí chịu đựng ốm đau hành hạ mà sống tiếp.” Những thứ anh cho đều là vô hình, không cách nào so đo bao nhiêu, mà chúng gần như là toàn bộ sức mạnh của cậu.

Ánh mắt Nhạc Chấn Vũ dịu lại, bàn tay áp lên má cậu.

“Đáp ứng tôi một việc, được không?”

“Được.” Anh nói cái gì cũng được cả.

Nhạc Chấn Vũ mỉm cười, giống như lời tuyên thệ vậy chậm rãi nói từng từ rõ ràng. “Nếu giải phẫu thành công, chúng ta bắt đầu lại từ đầu có được không? Làm bộ như em chưa bao giờ biết tôi, tôi cũng không

biết em. Có một ngày tôi ở trên đường nhìn thấy em, liền toàn tâm mà theo đuổi. Sau đó hai chúng ta từ từ yêu nhau, thỉnh thoảng đi xem phim, hẹn hò, hoặc dính ước...” Nhẹ nâng gương mặt cậu, nước mắt đã thấm đẫm từng góc ngách nhỏ, ướt hết cả lòng bàn tay anh. “... Sau đó, chúng ta sẽ từ từ phát hiện, hóa ra bản thân đã yêu lấy đối phương. Kết quả là không sợ bất kì ai cười nhạo, chúng ta sẽ chạy tới nhà thờ trao đổi lời thề, tôi sẽ thay em đeo nhẫn lên, em cũng thay tôi đeo nhẫn lên...”

“Đừng khóc.” Bạch Thiên Vũ giơ tay lau đi nước mắt trên gương mặt cậu đã dõi theo suốt hơn hai năm.

Nhạc Chấn Vũ ra sức nhịn nước mắt. “Chỉ cần em đồng ý, tôi sẽ không khóc.” Nước mắt khó khăn chế chảy xuống, ướt đẫm bàn tay Bạch Thiên Vũ.

Cậu cười, nhẹ nhàng cười ra tiếng, tay nắm lấy tay anh.

“Tôi đồng ý.” Yêu cầu của anh, cậu tuyệt đối sẽ đồng ý.

Về sau

Một thiên sứ cô từng gặp đi tới đứng bên cạnh cô. “Cô bé, có nhìn thấy Truy Tâm?”

Truy Tâm là tên của thiên sứ xinh đẹp có nét tương tự như cô.

“Vừa rồi người vẫn còn ở bên cạnh tôi.” Cô nói nhưng cánh tay vén ra màn mây vẫn không thay đổi, có thể nhìn thấy rõ ràng người cô nhớ mong.

“Vậy hiện tại thì sao?” Thiên sứ nhìn thật sâu vào gương mặt cô, hỏi khẽ.

Cô bé khẽ khàng mỉm cười, trong nụ cười mang cay đắng khó phát giác. “Hiện tại, người đã bước vào cánh cổng thời không, không còn là Truy Tâm nữa, cũng không còn thấy được đôi cánh trắng ngần hoàn mỹ đó nữa... Thực ra thì, ngài so với tôi còn biết rõ ràng hơn rất nhiều, không phải sao?”

Đôi mắt xanh thẳm của thiên sứ vì cô mà vẽ lên đau lòng. “Phải, so với người ta càng biết rõ.”

Có một thiên sứ, từng tại bầu trời một mình vén lên tầng mây nhìn xuống một người, đã từng xuyên qua đám mây cô vén mà nhìn xuống một người, đã từng bẻ đi đôi cánh mà chúa trời ban tặng để xuống đất lặng lẽ nhìn cùng một người.

“Người thì sao? Người có buồn không?”

Nụ cười của cô bé càng sâu. “Tới bây giờ, tôi đã học được bao dung, học được yêu thương mọi người, học được vị tha đối với mọi người... nhưng không học được cách yêu không ích kỷ...” Cô sao lại không buồn?

“Vậy tại sao không tranh thủ?”

“Dưới đất tôi đã chết, nơi này tôi còn chưa bắt đầu, ở dưới đất nhìn một lần, ở trên trời nhìn một lần. Tôi lấy cái gì mà so được với một thiên sứ tự bỏ đi đôi cánh ba lần yên lặng bảo vệ?” Cô sao lại không muốn tranh chứ? Nhưng tình yêu này ngay từ đầu không thuộc về cô, ngay từ đầu không phải.

Vì vậy, khi kết thúc còn chưa bắt đầu cô vẫn có thể cười thản nhiên, nhưng giờ cô không cách nào cười mà không thương tổn.

“Làm sao vậy?”

Nước mắt trong suốt tràn trong hốc mắt, đây là nước mắt của mười mấy năm nhân gian cùng với nhị thể trên trời gom góp mà thành. “Không phải của tôi, cho dù yêu vẫn không phải... Tôi vẫn còn có thể yêu... còn có thể yêu... ngài nói có phải không?” Ngoại trừ một lần nữa lựa chọn trần gian, cô không còn cách nào khác để quên đi tình cảm chân thành.

Đôi mắt của thiên sứ vì cô mà bi, muốn đưa tay lau đi giọt nước mắt trong suốt kia, lại để lỡ nó rơi vào trong tầng mây.

Từng giọt, từng giọt rơi xuống...

“Sao vậy?”

Nam nhân cao lớn đứng ở bên công viên quay đầu lại, nhìn thấy người yêu giờ hai tay cao lên.

Cảm nhận được bàn tay lạnh như băng, nhìn thấy chất lỏng trong suốt trong lòng bàn tay. “Trời mưa.” Giọng nói dịu dàng như tia nắng ban mai.

Nam tử ngắc đầu, nhìn thấy mây đen giăng đầy trời, vội đem thân thể đơn bạc ôm vào lòng. “Chúng ta nhanh đi thôi! Đừng để dính mưa... Em đang làm gì vậy?!” Đột nhiên nhìn thấy cậu đem giọt nước nước trong tay lên miệng nếm thử, anh nổi giận.

Gương mặt tuyệt đẹp yếu ớt mỉm cười. “Mưa này nếm mặn thật.”

“Nước mưa nếm làm sao có vị mặn được? Hiện giờ trời chỉ toàn mưa axit thôi. Rõ ràng biết bản thân sức khỏe không tốt, sao lại đi nếm nước mưa? Bị bệnh rồi thì làm sao?” Dấu lải nhải trách cứ liên miên nhưng có thể nghe được sự quan tâm thất ruột.

Cảm nhận nhiệt độ cơ thể anh, nhìn về phía chân trời xa xôi, nụ cười ôn hòa cất giấu bi thương. “Mưa, thực sự rất mặn.” Giống như nước mắt của thiên sứ vậy.

“Đã bảo là... Sao em lại khóc? Nước mắt cũng tràn cả vào trong miệng, vị dĩ nhiên là mặn rồi... Đừng khóc nữa mà. Rốt cuộc làm sao vậy? Có đau ở đâu không?”

Không nhận được đưa tay chạm vào gương mặt hốt hoảng kia, nụ cười vẫn treo trên môi. “Em sẽ yêu anh thật tốt, dõi theo anh thật tốt, quý trọng anh thật tốt.” Được yêu là hạnh phúc, có thể yêu cũng là một niềm hạnh phúc, lần tái sinh này cậu được bao quanh bởi hạnh phúc tràn đầy.

Vẻ mặt hốt hoảng thoáng chốc trở nên thật ôn nhu, một bàn tay bắt chước chạm vào gương mặt mang nước mắt mỉm cười. “Những lời này phải là anh nói mới đúng chứ?” Có thể một lần nữa đạt được, anh sẽ không bao giờ tùy tiện buông tay mất đi.

Mưa, chậm rãi rơi xuống, phẳng phất từng giọt, biến thành lâm thâm từng tia.

Phương xa, một thân ảnh nhỏ nhỏ hai tay cầm hai cây dù một lớn một nhỏ nhanh chóng chạy tới. Dù lớn mở ra che đi thân ảnh hai người, sau đó một chiếc dù bé chen vào, cuối cùng tạo thành một vòng tròn lớn hoàn mỹ.

Mưa rơi xuống đánh vào vòng tròn, từng giọt từng giọt nối nhau

=Hết=

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-ho-tinh>